

mudita

ÇOCUKLARIN DERGİSİ... AMA GERÇEKTEN ÇOCUKLARINI!
YIL:2 SAYI:5



DERGİ MUDİTA



Proje Sahibi ve Yayın Yönetmeni: Tuğba Coşkuner

Proje Ortağı: Recep Bilal Aksu

Yürütücü Kadro: Tuğba Coşkuner, Recep Bilal Aksu, Zeynep Begüm Şen, Bilge Özsoy, Gurbet Lüy, Behice Kavak


Psikolojik Danışman: Zeynep Eyüpoğlu


Şef Editör: Bilge Özsoy

Yazarlar, Editörler ve Çizerler: Her sayfada tek tek belirtilmiştir. Tamamı çocuklardan oluşmaktadır.

Tasarım: Gambu Tasarım (gambutasarim@gmail.com)

İletişim:

 @dergimudita

 dergimmudita@gmail.com

Bu dergide yer alan çocuk yazar, çizer ve editörlerimiz Rebi Akademi'nin (Instagram: @rebiakademi) yazarlık, çizerlik veya kitap tahlil ve çeviri atölyesine katılmışlardır.



Biz kimiz?

Yetişkinler her fırsatta bana çocukların yazmadığından şikâyet ediyordu. Hayal dünyaları geniş ama bunu şiire, masala, öyküye dönüştürmüyorlar. Böyle diyorlardı. Ben de onlara, "Peki ya siz dönüştürüyor musunuz?" diye soruyordum. Çoğu ebeveyn kendisinin yapmadığı şeyleri çocuklardan bekliyor. Elbette yazmak şahane bir şey ama herkes duygularını, kaygılarını, düşüncelerini yazarak aktarmak zorunda değil. Kimi şarkısını söyler, kimi müziğini yapar, kimi tuvalini boyar. Ancak yazmak isteyen çocukların yazamamasının önünde de büyük bir engel var: Yazacak bir alanları olmaması. Bir alan oluşturduğunuzda çocuklar büyük bir heyecanla üretmeye başlıyorlar. Bu dergideki metinler yazı derslerimdeki çocuklar tarafından yazıldı. Onlarca çocuk muhteşem cümleler kaleme aldılar. Hepsiyle gurur duyuyorum, onlarla karşılaştığım için kendimi şanslı hissediyorum. İçeriğe Gurbet Lüy ile Ayraç Kitap Kulübü öğrencileri de katkı sundu. Behice Kavak ile Çeviri Atölyesi öğrencileri bazı metinlerimizin çevirisini yaptı. İllüstratör Zeynep Begüm Şen ise Çocuklar İçin Çizerlik Atölyesi öğrencilerinin çizimleri ile dergimize bir rüyaya benzeyen dokunuşlar yaptı. Mudita, başkasının mutluluğu ile mutlu olabilen demek. Dergiyi başımızı döndüren bir neşeye hazırlarken ismini ne kadar doğru seçtiğimizi anladık. Mudita artık size emanet. Ona iyi bakın. Bir sonraki sayıda görüşmek üzere.

Tuğba Coşkuner

AY IŞIĞI

Sonati

Yazar: Gülce Özbey (8 Yaşında)

Editör: Nahide Rana Can (10 Yaşında)

Sıcacık bir yaz günüydü. Okulda camları açmıştık, mis gibi çiçek kokularıyla beraber kuş civıltıları da sınıfın içerisine dolmuştu. Dersimiz müzikti, en son kaldığımız sayfayı açtık. Sayfada Beethoven'ın "Ay Işığı Sonati" vardı. Öğretmen bu besteyi bize dinletti. Dinlerken değişik duygular hissettim. Bu parçayı besteleyen görmeyi, onunla konuşmayı, hayatını öğrenmeyi istedim. Eğer bir zaman makinem olsa Beethoven'le konuşabilirdim.

Okuldan çıkınca hızla eve koştum. Eve vardığımda hemen hissettiklerimi ve hayalimi babama anlattım, sonra babam beni çatı katına çıkardı. Meğer babam da zamanında benim Beethoven'ı merak ettiğim gibi Bach'ı merak etmiş. Çok çalışmış ve zaman makinesini yapmayı başarmış ama onu kullanma imkânı olmamış. Zaman makinesini görünce şaşkınlıktan dilim tutuldu. Kendimi çimdikledim. İnanamıyordum. Bir tuşla eski zamanlara dönecektim.

Kendimi topladım ve hemen hazırlıklara başladım. 2023 yılından geldiğim belli olmasın diye 1800'lü yılların kostümünü bulduk babamla. Beethoven duymadığı için yanıma kalem ve kağıdımı aldım. Babam tüm ayarlamaları yaptıktan sonra "Bismillah," diyerek "Git" tuşuna bastım. Hop... 1810 yılı Viyana'sının sokaklarına gelmiştim. Daha önceden öğrendiğim bilgilerle Beethoven'ın evini ve asistanını buldum. Beethoven'ın asistanına Beethoven'le bir röportaj yapmak istediğimi söyledim ve bana bir randevu ayarlayıp ayarlayamayacağını sordum. O da Beethoven'e sorması gerektiğini söyledi. Sabırsızlıkla bekledim. Asistanı Beethoven'ın müsait olduğunu söyleyince sevinçten havalara uçtum. Hemen kapıyı tıklatıp içeri girdim.

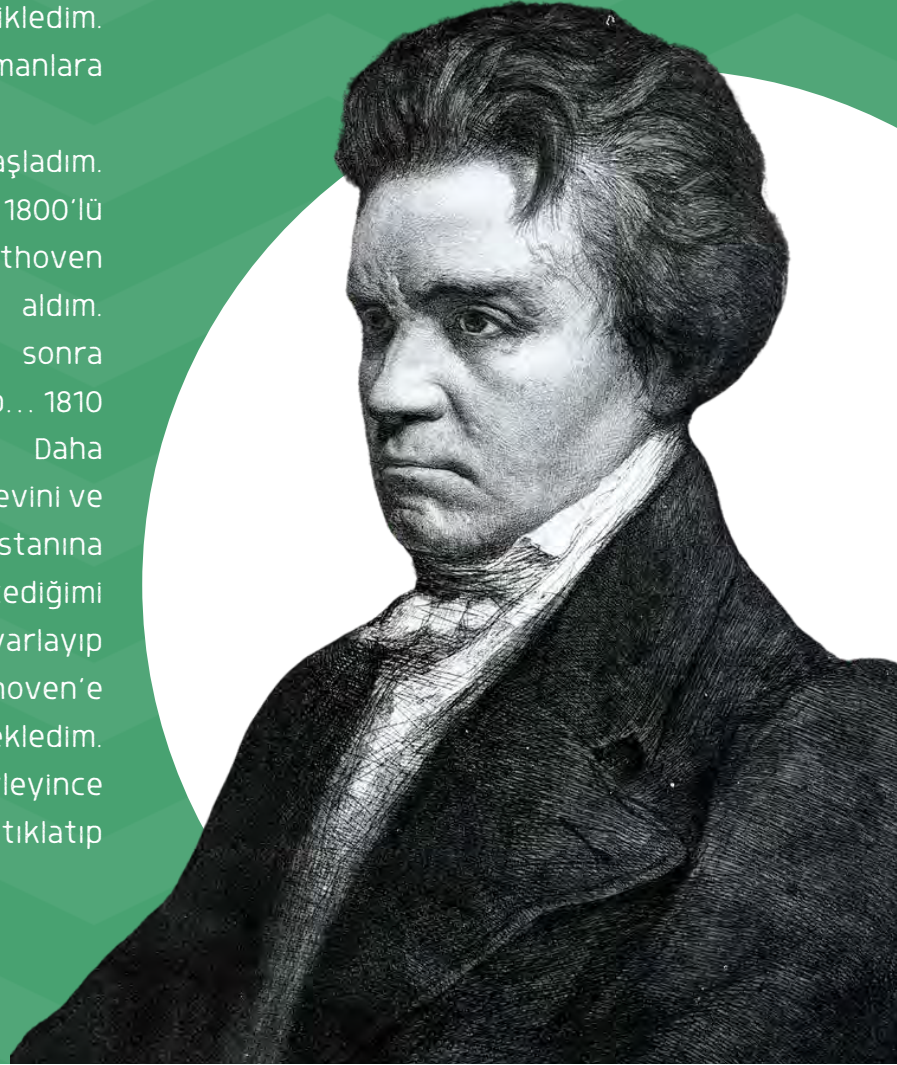
Beethoven'ı gördüğümde çok heyecanlanmıştım. Mum alevi gibi titriyordum. Beethoven bana "Buyur," anlamında sandalyeyi gösterdi. Heyecanla oturdum. Ve kâğıda "Sekreterimin söylediğine göre çok ısrarcı bir kızmışsın, sorularına açığım," yazdı. Ben de başladım anlatmaya:

- Kırk yıl önce İsveç'te dünyaya gelmişsiniz. Yirmi yaşında Almanya'ya taşınmış ve Viyana'ya yerleşmişsiniz. On yedi yaşında çok sevdiğiniz annenizi kaybetmişsiniz. Babanız alkolik ve sert bir insanmış o yüzden ilerleyen yıllarda kardeşlerinizi de siz yetiştirmişsiniz. Bunlar doğru mu?

- Evet, öyle...

- Müziğe ilginizi nasıl fark ettiniz?

- Bunu aslında ben fark etmedim. Babam dört-beş yaşlarımda yeteneğimi fark etti ve beni çalışmam için zorladı. Beni bir odaya kilitler ve dört saat aralıksız keman çalmamı isterdi. "Eğer kemanın sesi kesilirse, akşam yemeği yok," derdi. Dört saat keman çalar, yemeğimi yer sonra iki saat de klavsen çalardım. Her günüm böyle geçerdi.



- İlk konserinizi verdiğinizde kaç yaşındaydınız?

- Yedi yaşındaydım.

- Kendisinden müzik dersi almak istediğiniz biri var mıydı? Varsa o kişiden ders alabildiniz mi?

- Wolfgang Amadeus Mozart'tan müzik dersi almak istiyordum. Kendisinden randevu aldım ve yaşadığı saraya gittim. Gittiğimde Mozart'ın misafirleri vardı. Piyanonun başına geçip çalmaya başladım ama Mozart misafirleriyle sohbet ediyordu. Bestemi çaldım Mozart'ın beni dinlemediğini düşündüğüm için kırgın kalktım. Fakat Mozart çaldığım eserden örnekler verip daha güzel çalabileceğim yerler için fikirler verdi. O zaman anladım ki konuşurken aslında beni dinlemiş.

- Herkes gibi benim de en sevdiğim besteniz olan "Ay Işığı Sonatı"nın bir hikâyesi olduğunu biliyoruz. Bu hikâyeyi anlatabilir misiniz?

- Bir gün arkadaşımın Viyana sokaklarında gezerken bir evden piyano sesi geldiğini duymuştuk. Sesin geldiği eve gittik. Kapıyı açan evin hanımı beni tanıyınca şaşkınlıkla "Ne istemiştiniz?" diye sordu. Piyano çalanın kim olduğunu sordum, kızı olduğunu söyleyip bizi içeri davet etti. Kızının gözlerinin görmediğini fark edince kızı "Benden ne istersin?" diye sordum. Kız benden kendisine ay ışığını anlatmamı istedi, ben de piyanonun başına geçtim ve ona ay ışığını bu besteye anlattım. İşte "Ay Işığı Sonatı" da bu şekilde ortaya çıktı.

- Çok güzel ve hüzünlü bir hikâyeymiş. Hiç evlenmediğinizi ve çocuğunuz olmadığını biliyoruz. Yeğeninizi evlatlık almışsınız. Ona gösterdiğiniz değer ve saygıyla insanlara örnek oluyorsunuz. Babanızdan görmediklerinizi siz ona gösteriyorsunuz, sanat, felsefe ve müzik alanlarında eğitiyorsunuz. Ama o subay olmak istiyor. Önce yeğeninizi dövüyorsunuz çünkü siz de babanızdan bunu görmüştünüz. Sonrasında arkadaşlarınız sizi uyarıyor ve siz de yeğeninden özür dileyip onu çok sevdiğinizi tekrar söylüyorsunuz. Aranız iyi şekilde devam ediyor. Bu herkesin yapabileceği bir şey değil. Sizi tebrik ediyorum.

Başını sallayarak onaylarken ağlamamak için kendini zor tuttuğunu yüzünden anlayabiliyordum.

- Şimdi size en çok merak ettiğim soruyu sormak istiyorum. Otuz yaşında tamamen kulaklarınız duymaz oluyor. Buna rağmen beste yapmaya devam ediyorsunuz. Bu nasıl yapıyorsunuz?

- Kulaklarım tamamen duymaz olmadan önce bir nişanım vardı. Tamamen duymadığımı öğrenince babası artık işimi yapamayacağımı düşündü ve kızını bana vermeyeceğini söyledi. O gün çok üzuldüm ve hayatıma son vermek istedim, rahibe mektup yazdım ve vasiyetimi hazırladım. Ama birden aklım başıma geldi, elimi masaya vurdum ve vasiyetimi yırttım. O günden sonra aklımı başıma topladım. Doğuştan duyma engelim olmadığı için notaların seslerini biliyorum. Kısacası piyanodaki tuşlardan hangi sesin çıktığını anlayabiliyorum. Ben de masanın başında bestelerimi yazmaya devam ettim. Sonrasında teşekkür edip ayrıldım. Binadan çıkınca hemen bir sokak arasına sakladığım zaman makineme döndüm. Babamın önceden gösterdiği gibi ayarları tersine çevirdim. Sonra içine girip 2023 yılındaki evimin çatı katına geri döndüm. Babam beni zaman makinesinin kapısında karşıladı. Hemen yaşadıklarımı anlatmamı istedi. Ben konuştuklarımızı anlatınca da yaşadıklarımın dışarıya çıktığını sordu. Ben de "Bunu yazarak anlatmalıyım," dedim. Diyalogumuzun üzerinden hislerimi anlattım. Sonrasında da diyalogu temize çekip müzik öğretmenime gösterdim. Öğretmenim hayal gücümün çok geniş olduğunu, sanki yaşamış gibi anlattığımı söyledi. Ben de hem öğrendiklerim hem de öğretmenimin verdiği aferinin mutluluğuyla günümü bitirdim.



BİR

Yazar: Zeynep Özyurt
(12 yaşında)
Editör: Salih Doygun
(10 yaşında)

SÖZCÜK

- Babacığım, bir sözcük en fazla ne kadar anlam taşıyabilir?
- Tatlım, şu an çok yorgunum. Lütfen dinlenmeme izin verir misin?
- Ama baba, geçen gün burçlarla ilgili soruma da aynı cevabı verdin. Bu cevap benim soruma ait değil! Babam daha cümlemi bitirmeden uykuya dalmıştı. Zaten babam sorularımı kuzenimin salya kokan emziğini önemsemediği kadar bile önemsemezdi.
- Anneciğim, düşünüyordum da... Acaba bir sözcük en fazla ne kadar anlam taşıyabilir?

**-HAYATIM, NİYE BÖYLE BOŞ
SORULARLA KAFANI
YORUYORSUN? SENİN BU
SAÇMA SORULARA DEĞİL
DERSLERİNE KAFAYORMAN
GEREK.**

İnternette umutlu idim. Ne de olsa internet uyuyamaz veya eleştiremezdi. Bilgisayarı açıp ses ile arama tuşuna basmıştım ki birden kapandı ve aşağıdan annem ile babamın sesi geldi. Çünkü elektrikler kesilmişti. İnternet uyuyamıyor veya eleştiremiyor olsa da devre dışı kalabiliyordu.

**-BEBEĞİM, BİRTANEM
NEREDESİN!**

- Buradayım annee!
- Kızım, çok korktuk senin için. İyi misin?
- Evet, baba merak etme. Beni salona götürdüler. Gözlerinin önünde olmamı istiyorlardı. Kesinti kar fırtınası yüzünden olmuştu ve bu yüzden okullar da tatil edilmişti. Konuşurlarken benim evde tek kalmamam için iki gün izin alacaklarını duydum.



Sabah uyandıgımda her şey farklıydı, yani her zamanki salı günlerine göre. Sanki günlerden pazar gibiydi. Kısaca en sevdiğim, annem ile babamın evde olduğu tek gün.

Ailemle birlikte kahvaltıya oturduğumda annemin sadece misafirler geldiği zaman hazırladığı o muh-teşem sofrayı hazırladığını gördüm. Kahvaltıdan sonra ailem uzun zamandır görüşemedikleri dedemi ve babaannemi ziyaret etmeye karar verdi. Bu harika bir fırsattı. Madem annem ve babam sorumu önem-semiyorlardı, o zaman sorumu dedeme sorardım. Bugün dünyanın en güzel günü olmalıydı.



Arabadayken dedemin daha önce bana verdiği cevapları düşündüm. Dedem çok güzel ve tane tane anlatırdı. Beni gerçekten de ciddiye alırdı. Daha fazla soru sormam için teşvik ederdi. Ayrıca anlamazsam sabırla tekrar tekrar yavaşça anlatırdı. Onun her zaman iyi ve tatmin edici cevapları vardı. Bu nedenle sorumu dedeme sormak istiyordum.

Kapıdan içeri girer girmez kendimi dedemin kucağına attım. Biraz hasret giderdikten sonra birlikte dışarı çıktık.

-Dedeciğim, sana bir soru sorabilir miyim?

-Tabii sor kızım.

-Bir sözcük en fazla ne kadar anlam taşıyabilir?

-İnsan ona ne kadar anlam yüklerse o kadar.

-NASIL YANI?

-Şöyle, bir kelime tut, kelimenin tüm anlamlarını düşün. Sonra bu anlamları kenara al ve senin için bu kelimenin ne demek olduğunu düşün. En sonunda da bana söyle.

-Tamam, bir dakika düşünüyüm...
Buldum galiba. Kelimem körlük.
Körlük: Görme engelli olma durumu. Ama bana göre körlük: Doğal güzellikleri herkesten daha iyi görmek demek.

BULUTLARA

ÖZLEM



Yazar: Gülce Özbey (8 Yaşında)
Editör: Semiha Tatlıcı (10 Yaşında)

O sene bütün mevsimler yağışlı geçmişti. Yağmur o kadar yağmış, o kadar yağmıştı ki dünyadaki birçok yeri sel basmıştı. Topraklar, evler her şey altüst olmuştu. İnsanlar yakınlarını kaybetmişti. Bunun sorumlusunun bulutlar olduğunu düşünen insanlar, sürekli yağmur yağdıran bulutlara bir ders vermeye karar verdiler. Cumhurbaşkanı'nın emriyle en ünlü 4 astronot uzay mekiğiyle bulutlara gönderildi. Hemen uzay mekiğinden indiler ve bulutları toplamaya başlayacakken bulutların lideri birden bağırdı:

- Durun! Siz burada ne yapıyorsunuz?

Bulutlar birden korkudan birbirlerine sarıldılar. Astronotlar onlara olanları anlattı. Bulutların lideri dedi ki:

- Biz bunları size zarar vermek için yapmıyoruz, görevimiz olduğu için yapıyoruz.

Astronotlar da şöyle ekledi:

- Sizleri tutukluyoruz.

Ve bulutlar çaresiz bir şekilde yakalandılar. Astronotlar bulutları dünyaya götürdüler. Cumhurbaşkanı'nın emriyle bulutları hapse attılar. Bulutlar kendilerine bu haksızlık yapıldığı için çok üzüldüler. İnsanlar sevindi, "Oh be, artık rahatız," dediler.

Günler günleri kovaladı. Bulutlar olmadığı için bütün dünyada kuraklık başladı. Meyveler, sebzeler su olmadığı için yetişemedi. İnsanlar çok aç kaldı. Az bir yemek için birbirleriyle kavgaya tutuşur hale gelmişlerdi. Artık bütün insanların huzuru bozulmuştu. Ne barajlar doluyordu ne sular şakır şakır akıyordu ne de yağmur yağıyordu. İnsanlar bir damla su bulsalar yüzleri güler hale gelmişti. Yavaş yavaş insanlar susuzluktan ölmeye başlamıştı. Herkes hatasının farkına varmıştı. Aslında bulutların çok önemli olduğunu anlamışlardı. Yağmuru engellemek yerine yaşadıkları yerleri yağmura göre ayarlamanın doğru olduğunu anlamışlardı.

İnsanlar en doğrusunun bulutları serbest bırakmak olduğuna karar verdiler. Bulutların yanına gidip onlara haksızlık yaptıklarını ve kendilerini affetmelerini istediklerini söylediler. Bulutlar insanları affetti, insanlar da bulutlara bir daha böyle bir iş yapmayacaklarına söz verdiler. İnsanlar, bulutları evlerine geri götürüp her zamanki yaşamlarına geri döndü.





BÜYÜK GEZİ

Yazar: Aylin Karaaytu (8 Yaşında)

Editör: Duru Meva Uzun (9 Yaşında)

Merhaba, ben Aylin! Bugün okulumuzun daha önce belirlediği Bornova İtfaiyesini gezmek için geziye çıkacağız. Sabah erken saatlerde heyecanla uyanıp okula gittim, gezinin ikinci dersten sonra yapılacağını öğretmenim söyledi. Sabırsızca okula girdiğimden olsa gerek koridorda bir arkadaşım ile çarpıştım, öğretmenim revirde burnuma baktı, krem sürdü ve sınıfa gönderdi.

İlk dersimizin bitmesiyle bizi bekleyen servislere koşar adımlarla bindik. Öğretmenimiz güzel şarkılarla bizleri eğlendirdi. Servisimizin durmasıyla "Bornova İtfaiyesi" tabelasını gördük. Kırmızı kocaman arabalar ve bir ambulans gözüme çarptı.

Öğretmenimiz dağılmamızı söyledi, yanımıza gelen itfaiye görevlisi bizleri "Hoş geldiniz!" diyerek karşıladı.

İtfaiye arabalarının su kapasitelerini anlattıktan sonra iki itfaiyeci bizim sınıftaki tüm arkadaşlarımı kucaklayarak yangın anında herkesi nasıl çıkardığını gösterirken bizleri çok şaşırttılar. İtfaiye görevlisi bize yangınlar hakkında bilgi verirken bir anda alarmlar çalmaya başladı.

"Herkes yanıma gelsin," dedi öğretmenim. Bütün itfaiyeciler hazırlanmaya başladı. Ben de tam öğretmenime giderken yanımdaki büyük itfaiye arabası bir anda çalıştı. Arabanın kenarındaki küçük kapıdan itfaiyecilerin oturması için bulunan boşluğa oturup sımsıkı sarılarak etrafımda olup biteni heyecanla izliyordum.



Arabamız tepemizde yanan kırmızı ışık ve alarmlarla ve son sürat gidiyordu. Korkmaya başlamıştım. Tam o sırada karşımda "Barbaros Hayrettin Paşa"yı gördüm. Bize seslendi:

-Yavrım, senin burada ne işin var?

-Biz arkadaşlarımla gezideydik, yangın tam o an çıktı, ben de bir an arabanın içine giriverdim. Şimdi çok korkuyorum.

-Bak yavrım ben yaşlıyım ancak seni koruyabilirim. İkimiz beraber bu yangını söndürmek için itfaiyecilere yardım edeceğiz. Sen de benim gibi görünmez olacaksın.

-Tabii, efendim. Nasıl olacak?

-Sen beni takip et, ne dersem onu yap, bugün sana hiç krem süren oldu mu?

-Evet, efendim. Ama niye sordunuz?

-Beni takip et sen. Ben yıllarca Kaptan-ı Derya olarak Osmanlı ordusunda çalıştım, böyle yangınları çok iyi bilirim.

İtfaiye arabası durduğunda büyük bir apartmanın yandığını gördük. Arabamızdan uzanan merdivenlerle balkondaki çocukları aldılar.

İtfaiye arabasındaki hortumu eline alan Barbaros Hayrettin Paşa, bana, "Al sana görünmez güç," diyerek bir bardak su verdi, ben de içtim.

Apartmanın yanan taraflarına büyük hortumu ikimizde tutunca yangın sönmeye başlamıştı.

-Aferin evlat, devam.

Tüm gücümüzle hortumu ateşin üstüne tutarak söndürdük. Hortumu toparlayıp geri arabaya binip yeniden itfaiye merkezine gelmek için yola çıktık. Yolda Barbaros Hayrettin Paşa:

-Benden bu kadar evlat, gerisini sen ayarlarsın, kimseye anlatma sakın.

Öğretmenim benim gelmediğimi fark edince çok korkmuş, hepsi beraber beni aramaya başlamışlar. Beni gören öğretmenim:

-Neredesin Aylin? Çok korktuk!

-Tuvaletim gelmişti. Tuvaleti bulup gelmem uzun sürdü, özür dilerim öğretmenim.

-Bir daha olmasın, çok korktuk, bak yangınlar çıkıyor.

Hep beraber bizi getiren servise binip okulumuza doğru gitmeye başladık. Okula gittiğimde revirdeki krem kutusuna baktım, içi boş bir kutuydu. Anladım ki o kremin etkisiyle görünmez olmuştum, kimin koyduğunu bilmediğim o kremin yaşadıklarımında etkisi çoktu. Kimseye anlatamayacağım çok güzel bir hatıram olmuştu.



Cupcake ve İRKÇILIK

Yazar: Ahmet Ömer Oruç (12 Yaşında)

Editör: Betül Ravza Aşık (10 Yaşında)

İşte 4 Ekim 2022'de yayınlanmış olan ilk genç kitap, Zoe'nin Masasından kitabıdır. Kitapta Zoe adındaki siyahi bir kızın hapisteki babasını kurtarması için verdiği uğraş, çaba ve asla pes etmemesinden bahsediyor. İçinde ırkçılık ile ilgili alt metinler olduğu için iyi okurlar dokuz, normal okurlar on yaşında okursa daha iyi ve sağlıklı bir şekilde anlayabilirler. Kitapta konusunun empatinin, ayrımcılık ve ırkçılık yapmamanın öneminden bahsedildiği gayet iyi seçilmiş bir konu diyebiliriz. Ben şahsen yazarın akıcı anlatımını çok beğendim. Tekrara vurmadan bir olayın önemini güzel bir şekilde vurgulayarak anlatmış. Mütemadiyen olaydan uzaklaşmamış. Konusal açıdan hikayede en sevdiğim özellik ise Zoe adlı karakterimizin yalnızca hapisteki babasını kurtarması değil kendine güvenip bir cupcake yapma yarışmasına katılmak istemesi kitabın konusuna daha ayrı bir güzellik katmıştı. Yani aynı anda bir sürü iş yapabilmesi bu çok yönlülüğe iyi ve güzel bir örnekti.

Yazarımız Janae Marks'ın da siyahi bir geçmişi olduğu için ırkçılığın zararlarını, adaletsizliği ve yarattığı kaosu, anlatması daha çok etkileyici olmuş ve kitaba, Zoe'nin hapisteki babası Marcus'un Zoe'ye önerdiği şarkıları da ayrıntılı bir biçimde anlatıp bir de üstüne üstlük bunları en arkada spotify listesi olarak vermesi ayrıntıyı arttırdığı için kitabı daha gerçekmiş gibi anlamamıza yardımcı olmuş. Bir de kitapta Masumiyet Projesi adlı bir projeden bahsetmesi dikkatimi çekmişti ve bu proje uydurma bir proje değildi. Gerçekten böyle bir proje vardı. Bana güvenebilirsiniz.

Bende çok araştırma isteği uyandırmasa da kitabı okuyan başka arkadaşlarımda hafiften bir merak oluşturmuş olabilir. Yani araştırmayı seven şahsiyetler için iyi bir konu olduğunu düşünüyorum.

Genç Timaş Yayınları'nın kitabın kapağını olduğu gibi alması güzel olmuş. Ben zaten kitap kapağı dekorunda her zaman Genç Timaş Yayınları'na güvenirim. Özellikle şu son yıllarda sanki kitap kapağı tasarımı daha güzelleşti. Ayrıca kitabın çevirisini de beğendim. Çevirmen Gizem Şakar, yazarın akıcı yazmasını akıcı bir şekilde çevirip bize aktarabilmiş. Yazı puntosu göz yormuyor. Zaten dediğim gibi dış tasarım hoşuma gitmişti.

Bu kitabı arkadaşlarıma önerir miydim? Yani... Cidden kitap kurdu olan bir arkadaşım olsa net önerirdim. Tabii böyle fantastik seriler gibi göğe çıkara çıkara anlatmazdım. Ama tek bir kitap için etkileyici olduğunu söyleyerek ve favorilerime eklediğimi de belirterek tavsiye ederdim.





duyzebas yolcusu

Yazar: Feride Ahsen Aktaş (12 Yaşında)

Editör: Muhammed Furkan Şen (13 Yaşında)



Özge odasında bilim dergisi okuyordu. Özge bilim dergilerine çok meraklıydı. Sadece bilime değil, uzaya da çok meraklıydı. Bunun hakkında bir sürü araştırma yapar bilgi edinirdi. Okuduğu bilim dergisini bitirdikten sonra bahçeye çıktı.

Bahçedeki salıncağa oturdu ve yavaş yavaş sallanmaya başladı. Okuduğu dergiden öğrendiği bilgileri düşünürken "bip bip" diye bir ses duydu.

Özge, salıncaktan kalktı ve kafasını sağa sola çevirerek seslerin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Sesler arka bahçeden geliyordu. Özge, yavaş adımlarla arka bahçeye girdi ve seslerin kaynağını aramaya başladı.

Bir anda ortalama bir çocuk boyunda uzay kapsülü gördü. Merakla kapsüle yaklaştı ve incelemeye başladı. Bir süre sonra kapsülün kapısı açıldı. İçinden tuhaf kıyafetli bir uzaylı çıktı. Özge, şaşırarak yerine sevinmişti. Çünkü bir uzaylıyla konuşmayı ve ona sorular sormayı çok istiyordu. Özge, uzaylıya:

**MERHABA, BEN ÖZGE.
TANIŞALIM MI?**

dedi.

Uzaylı, Özge'nin dediklerini pek de anlamış gibi gözüküyordu. Uzaylı boş gözlerle Özge'ye baktı ve anlaşılmayan bir şeyler söyledi. Özge anlamadığını işaretlerle anlatmaya çalışırken uzaylı dediklerini anlamadığını anladı ve kolundaki saate benzeyen cihazda bir şeyler yaptı.

Uzaylı, Özge'nin dediklerini pek de anlamış gibi gözüküyordu. Uzaylı boş gözlerle Özge'ye baktı ve anlaşılmayan bir şeyler söyledi. Özge anlamadığını işaretlerle anlatmaya çalışırken uzaylı dediklerini anlamadığını anladı ve kolundaki saate benzeyen cihazda bir şeyler yaptı. Ardından cihazını Özge'ye doğru tutup hologram benzeri bir ışık gezdirdi. Özge, daha uzaylının ne yaptığını anlamadan cihazdan bip sesi geldi. Uzaylı, bunu Özge'nin hangi dili konuştuğunu anlamak için yapmıştı. Birkaç saniye sonra Uzaylı'nın aklından geçenleri cihaz Türkçe söylemeye başladı. Cihaz, "Merhaba Özge. Adım Efyala. Ben Duyzebas'tan geliyorum. Aracım bozulduğu için acil iniş yaptım," dedi.

Özge, "Geri dönebilmen için elimden geleni yapacağım, merak etme," dedi ve ardından, "Hadi gel bodrumdan alet çantalarını alalım, işe başlayalım," diye ekledi. Aletleri almaya gittiler.



Aletleri alıp kapsülü tamir etmeye başladılar. Uzun bir süre sorunsuz bir şekilde tamir ettiler. Ancak tamir işleri azaldığı sırada gerekli bir malzemenin eksik olduğunu fark ettiler.

O malzemeyi bulmak için nalbura gitmeleri lazımdı. Özge, kumbarasından biraz para aldı ve nalbura gitti. O sırada Efyala, Özge gelene kadar bodrumda saklanıyordu. Özge'nin Efyala yakalanmadan gelmesi gerekiyordu. Özge, koştura koştura nalbura gitti. Ancak eksik malzeme bu nalburda yoktu. Hemen başka nalburlarda aramaya başladı.

O esnada Efyala, bodruma doğru gelen ayak sesleri işitmişti. Hemen bir şeyler yapmalıydı. Etrafına bakındı ve bir kutu yığını gördü. Onun arkasına saklandı ve görünmemek için iyice büzüldü. Bodruma doğru gelen kişi Özge'nin kardeşi Elif'ti. Elif bodruma kutulardan birini almak için iniyordu. Tam kutuları almak için elini uzatırken merdivenlerin başından ablasının sesini duydu:

-ELİF, NE YAPIYORSUN BODRUMDA?

Elif, kutuyu almaktan vazgeçmiş gibi arkasını döndü ve:

- Karton kutu lazım bana, almaya geldim.

-Ödevlerini yaptın mı? Önce ödevlerini yap.

-Doğru, ilk ödevlerimi bitirmem lazım. Efyala ve Özge tehlikeyi atlattı. Şimdi acilen kapsülü tamir etmeleri lazımdı. Beklemeden işe koyuldular ve sıkı çalışarak işi hallettiler. Tamir bitmişti. Özge, Efyala'ya merak ettiği soruları sordu, Efyala cevap verdi derken birlikte vakit geçirdiler.

Sonrasında fırlatma sistemini ve kapsülü hazırladılar. Artık Efyala Duyzebas'a dönebilirdi. Özge ve Efyala vedalaştılar. Bu kısa sürede birbirleriyle çok iyi arkadaş olmuşlardı. Efyala, "Çok teşekkür ederim Özge, kendine iyi bak," dedi ve kapsüle bindi. Özge de Efyala'ya; "Ne demek, asıl ben teşekkür ederim. Görüşürüz Efyala." Ve Efyala sessiz modda kalkış yaptı. Özge, bu olanları unutmamak için günlüğüne yazmıştı. "Belki bir gün tekrar karşılaşırız," demişti kendi kendine...



“dünya’dan arkadaşıma”



Yazar: Defne Hilal Dursun (10 Yaşında)

Editör: Gözde Nur Özdemir (13 Yaşında)

Tuana, her pazar gözlemesine gidip uzayı gözlemleyen sekiz yaşında bir kızdı. O pazar da hep yaptığı gibi teleskop ile gökyüzüne yakından bakmak için heyecanla gözlemesine gidiyordu. Yürürken gökyüzünde birkaç ışıltı fark etmişti. Ne olduğunu babasına sordu, babası yıldız kayması diye bir şeyin olabileceğinden bahsetti ama gerçek sebebini gözlemesinde teleskopla öğrenebileceğini söyledi. Bu onu daha da heyecanlandırmıştı. İşte tam da o sırada yağmur bastırdı, dudağına düşen damlalardan yağmurun tuzlu olduğunu fark etti. Tadı tuzlu limonata gibi hem tuzlu hem ekşiydi. Bugün çok değişik bir gün diye geçirdi içinden. Çünkü evden çıkarken hava durumuna bakmışlardı ve hava güneşli görünüyordu. Bu olay Tuana'nın heyecanını hat safhaya çıkardı.

Sırası gelince merceği ışıltıya doğru tuttu, bir de ne görsün! Gördüğü ışıltının da tuzlu yağmurun sebebi de bir gezegenin göz yaşlarıymış. Duyamayacağını bilse de "Neden ağlıyorsun?" diye fısıldadı. Ancak mucizevî bir şekilde gezegen konuşmaya başladı. Gezegen Tuana'ya ağlak bir sesle; bütün gezegenlerin içinde en küçüğü olduğunu, bu yüzden de okulda hep zorbalığa maruz kaldığını, diğerlerinden korktuğu için bir şey yapamadığını söyledi. Ağız beş karış açılan Tuana, bu olayı hemen babasına anlattı. Babası hayal gördüğünü, bir gezegen ile asla konuşamayacağını anlatmaya çalıştı. Tekrar teleskopa dönen Tuana gezegene onunla tanışmak istediğini, adının Tuana olduğunu söyledi. Tanıştılar, gezegenin adı da Hygiea'ymış. On bir yaşında bir cüce gezegenmiş. Tuana her pazar buraya geldiğini, isterse ona yardım edebileceğini söyledi. Hygiea'nın da kabul ettiği sırada Tuana'nın süresi bitti. Hygiea ile vedalaşınca odadan çıktı ve babası ile eve döndü.

Tuana yolda babasına kütüphaneye gidip gidemeyeceklerini sordu. Babası gidebileceklerini söyleyince Tuana çok sevindi. Yemekten sonra hazırlanıp kütüphaneye gittiler. Görevliye aradığı türde kitapların nerede olduğunu sordu. Amacı, zorbalık karşısında arkadaşına verebileceği güvenilir tavsiyeler bulmaktı. Görevlinin de yardımı ile tam da istediği kitabı bulup okumaya başladı. Bir süre sonra kaldığı yeri katlayıp babasının yanına gitti ve eve döndüler. Tuana cuma günü de kütüphaneye gitti ama bu sefer notlar aldı. Pazar günü geldiğinde Tuana notlarıyla teleskopun başına geçince gözleri Hygiea'yı aradı. Yine oradaydı, "Nasılsın?" diye fısıldadı. Hygiea da Tuana'yı bir önceki hafta taktığı kolyedeki mücevherin ışığından fark edince "İyiyim," dedi, sohbet etmeye başladılar.

Bir süre sonra Tuana notlarını çıkarıp tavsiyelerde bulundu. "Bak, onlar sana bir şey dediğinde cevap verme. Sadece gözlerini devirip umursamadığını belli et ve oradan uzaklaş. İlk adımın bu olsun," deyince, Hygiea "Yapamam! Onlar benden büyük, korkuyorum onlardan!" dedi. Fakat Tuana ona cesaretini toplaması için birkaç şey daha söyledi ve bu konu kapatıldı. Çünkü Tuana'nın süresi dolmuştu. İleriki haftalarda bu süreç devam etti etmesine ama çok zorlandılar. Çünkü Hygiea diğerlerinden korkuyordu ve tek bir maddeyi uygulaması birkaç hafta sürüyordu. Hatta bazen bir ay bile sürebiliyordu. Tuana her pazar Hygiea'ya tavsiye vermeye devam etti ve birbirlerinin en iyi arkadaşı oldular. Aradan altı ay geçti ve sonunda Tuana'nın da yardımıyla Hygiea, ona zorbalık yapıldığında zorbalık yapanlara en iyi şekilde cevap verebilmeyi öğrendi. Onlardan farksız olduğunu ispatladı. Hygiea'nın sorunu çözüldü ve Tuana ile görüşmeyi kesmedi, bu iki dost ömürleri boyunca her pazar konuşmaya devam ettiler...

ece, gülşah ve çocuklar

Yazar: Zehra Aktaş (11 Yaşında)

Editör: Alin Tunca (9 Yaşında)

Milyonlarca dilekçe cumhurbaşkanına yağıyordu. Hepsi de parayı kaldırması içindi. Başkan düşündü, taşındı sonra parayı sadece iki aylığına kaldırmaya karar verdi. Bu kararını açıkladı fakat uygulamaya geçmesi için bir şartı vardı. Bu şart ise herkesin harcadığı parayı süre bittiğinde gereken yerlere ödemesiydi. Herkes normal yaşantısına devam etti.

Akşam haberlerde eski başkanın görevden ayrıldığını; yerine başka bir başkanın geldiğini gördüler. Sabaha kadar gelen dilekçeler üzerine yeni başkan parayı sonsuza dek kaldırdı.

İlk gün herkes şoktaydı. İkinci gün ise evler tıka basa poşetlerle dolmuş, adım atacak yer kalmamıştı. İnsanlar, "Nasıl olsa para yok," diye her şeyi alıyordu. İnanır mısınız, Ankara'da yaşayanlar balina bile aldılar yahu. Ne yapacaksın balınayı? Sağın, solun, önün, arkan kara zaten. Neyse, bir hafta bu şekilde devam etti. Herkes çok mutluydu. Fakat "Nasıl para yok," diye insanlar zorunlu olarak gittikleri işlerine gitmemeye başladılar. Zaten işlerinden nefret ediyorlardı, neden gideceklerdi ki? Herkes evinde miskin miskin yatıyor; sabahtan akşama kadar televizyon izliyordu. Sonunda başkan eğer çalışmazlarsa parayı kaldırmayacağını söyledi.



Ama kimse çalışmadı. Yağmalama başladı ve herkes yerinden kalkmadığı için obez oldu. Alışveriş yapmak için bile dron göndermeye başladılar. Dronlar evin penceresinden çıkıyor; marketin penceresinden giriyor, alacağını alıp geri dönüyordu. İnsanlar ise evde duran poşetleri açmadan yenisini alıyorlardı. Poşetler o kadar birikmişti ki dışarıdan gelen biri olsa kapıyı açamazdı. Bir de insanlar agresif olmaya başlamıştı. Yapacak işleri, gidecek okulları olmadığından teknoloji bağımlısı olmuşlardı. 3 yaşındaki bebek, abisine üzerinde ısırılmış bir meyve olan bilgisayarın özelliklerinden bahseder mi yahu?

Sokaklar bomboştu. Sadece telefonu olmayan çocuklar dışarıdaydı. Bu çocuklardan iki tanesi Ece ve Gülşah'tı. Karşılaşıp kaynaştılar ve komşu olduklarını fark ettiler. İkinin de yanakları kızardı. Domatesler nasıl kızardıklarını görselerdi, "Ben baya beyazmışım," der kızarmak için kumsala giderlerdi. Neyse, patlıcana domatese girmeye gerek yok. Maydanoz mu yuz ki biz onların işine burnumuzu sokalım?

Ece ve Gülşah bu işe bir dur demeye karar verdi. Diğer arkadaşlarını topladılar ve kartlar yazmaya başladılar. Ece ve Gülşah'ın ailesi paradan önce de teknoloji bağımlısı ve obez oldukları için bu işten en iyi anlayan onlardı. Bu kartlar paranın iyi kullanıldığı zaman çok faydalıyken kötü kullanıldığı zaman dünyadaki en sevimsiz şey olduğunu anlatıyordu. Ayrıca hareketsiz kalmayı bağımlılıkları ve obezite hastalığını organlar anlatıyordu. Dronlarıyla her kapının önüne birer tane bırakırken başkanın evinin önüne yirmişer tane bıraktılar. Ve sonunda işe yaradı. İnsanlar kalkıp işlerinin başına döndü. Zayıflamaları pek kolay olmadı ama tüm çocuklar anne babalarına, dayı yengelerine, teyze amcalarına, hala eniştelere yardım ettiler. Ve parayı kötü kullananları, kötü kullanmadan uyardılar onlara güzelliği öğrettiler.



EDEP VE HÂYÂ'NIN BULUŞMASI

Yazar: Esmâ Özyurt (12 Yaşında)

Editör: Muhammed Furkan Şen (13 Yaşında)

(23 Kasım 1308)

Bugün çok heyecanlıyım. Çünkü bugün bu zamanın en iyi şairlerinden ve gönül insanlarından biri olan Yunus Emre ile hasbihal edeceğim. Birkaç ay evvel mektuplaşmıştık. Beni dergâha davet etti. Nihayetinde o gün gelip çattı. Dergâhın bahçesinde beklemeye başladım. Heyecanımı yenebilmek için bahçede bir o yana bir bu yana gidiyordum. Bahçe mis gibi gül kokuyordu. O esnada Yunus Emre bana seslendi. Koşarak yanına gittim.

Hasan: Anladım Efendim. Lakin merak etmeyin; ben eli kolu düzgüm bir insanım.

Yunus Emre: Evladım, sen yanlış anladın. O öyle bir şey değil.

Hasan: Efendim, beni af buyurun.

Yunus Emre: Af buyuracak bir şey yapmadın. Utanmayasın. E, bu kadar mıydı soracakların?

Hasan: Efendim, kusuruma bakmayın. Sizinle görüşeceğim için o kadar heyecanlandım ki kendi ismimi bile unutmuştum. Siz bana isimle seslenince hatırladım.

Yunus Emre: Hasan, benim karşımda rahat olasin. Ben sultan değilim ki...

Hasan: Efendim, olur mu hiç öyle şey... Siz benim örnek aldığım kişilerden birisiniz. Müsaade ederseniz diğer sualimi sorayım.

Yunus Emre: Bir an gideceksin zannettim. Uzatmamayım, sen buyurasın.

Yunus Emre: Selâmün Aleyküm, Hasan.

Hasan: Ve Aleyküm Selam, Efendim. Mektupta size bahseyletiğim gibi birkaç sorum var.

Yunus Emre: Buyurasın. Seni dinliyorum.

Hasan: Benim en çok merak ettiğim soru, size sonradan verilen "Emre" adı. Kim, neden verdi?

Yunus Emre: Tabii, anlatayım. Bana Emre adını üstadım Tapduk Emre vermiş idi. Neden verdiğini de izah edeyim. Ben dergâha sürekli düz odunlar taşıyorum. Üstadım da bana "Neden hep düz odun getiriyorsun?" diye sorunca; üstadıma, "Bu kapıdan içeri odunun eğrisi bile girmemeli," dedim. Üstadım da bana "Emre" adını verdi.





Yunus Emre: Peki Hasan. Sorun yok. Seninle mektuplaşmaya devam edebiliriz. Arada ben sana yazarım ama sen de beni unutma. Bana mektup yaz.
Hasan: Tabii ki efendim. Sizi unutmak mümkün mü?
Yunus Emre: Ya, Hasan... Utandırdın beni. Sana demiştim, ben de senin gibi bir insanım.
Hasan: Efendim, hakkınızı helal edin, kıymetli vaktinizi bana ayırdığınız için Allah razı olsun.
Yunus Emre: Hakkım helal olsun Hasan.
Obama geri geri dönmek üzere müsaade isteyip ayağa kalktım. Vedalaşırken Yunus Emre bana "İstedığın zaman dergahımıza gelebilirsin. Kapımız her zaman sana açıktır. Allah'a emanet ol," dedi. Ben de, "Efendim, siz de Allah'a emanet olun," diyerek oradan ayrıldım.

Hasan: Efendim, en sevdiğiniz şiir hangisi?

Yunus Emre: Aslında yazdığım her şiiri severim. Lakin en sevdiğilerimden biri "Gel Gör Beni Aşk Neyledi" şiiridir.

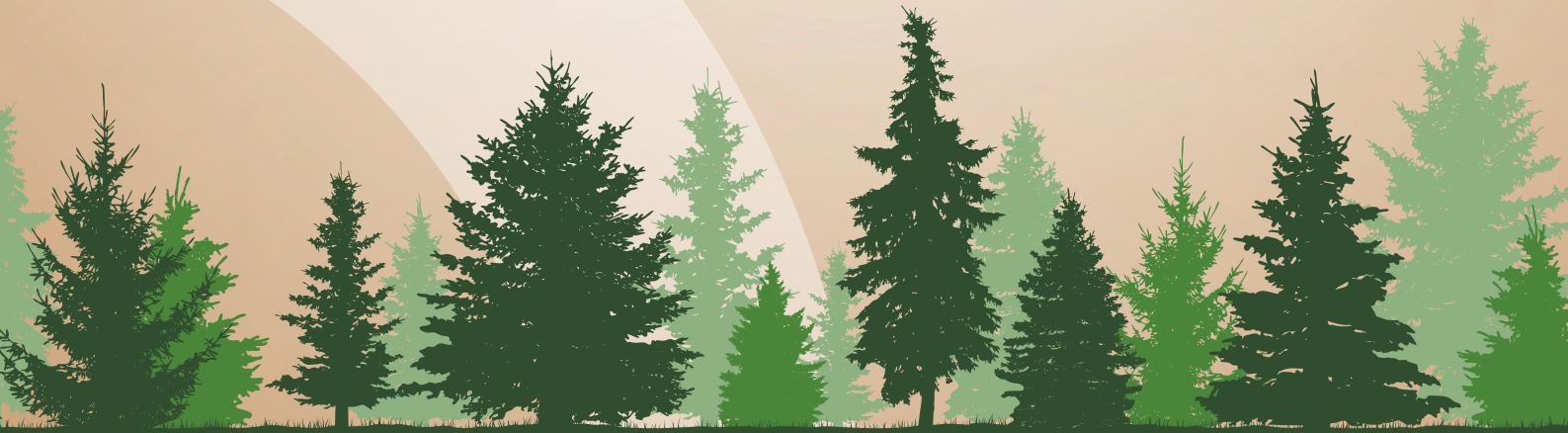
Hasan: Anladım efendim. Peki, söylediğiniz sözler; yaşadıklarınız üzerine mi? Yoksa gördüklerinizden mi?

Yunus Emre: Hem yaşadıklarım hem de gördüklerim üzerinedir. Lakin sen benim sözlerimi nerden biliyorsun?

Hasan: Efendim, ben sizin sözlerinizi öğrenebilmek için her gün obadan buralara kadar geliyorum.

Yunus Emre: Bu beni çok mutlu etti Hasan.

Hasan: Efendim, benim aklımda başka soru yok.



EFNAN ARIŞ AKÇAY KONSERİNDE

Yazar: Bade Mina Uğur (9 Yaşında)
Editör: Eylül Elif Ezber (9,5 Yaşında)



Bir yaz mevsimiydi, haziran ayının ilk günüydü. Efnan on yaşında, ela gözlü, elli kilogram ve Barış Manço hayranıydı. Bir gün salıncaklı, yemyeşil, kamelyalı bahçesinde oyun oynuyordu. Aniden kapı açıldı, içeriye postacı girdi. Efnan'a davetiye getirmişti. Efnan davetiyeyi açtı, bir baktı ki ne görsün; Barış Manço'nun akşamki konseri içindi. Efnan sevinçten havalara uçtu, uçtu, uçtu; gökyüzüne yükseldi. Gökyüzünde bir sürü balon vardı, balonların upuzun ipleri vardı. Sonra bir balon Efnan'ın etrafında döndü, döndü, döndü. Balon kendi ipini Efnan'a doladı. Birkaç balon Efnan'ı tuttu, diğer balonlar da yerlerden yapraklar topladılar. Efnan'ın kafası hariç her tarafını yapraklarla sardılar. Efnan bir yaprak sarması oldu, sonra Efnan'ı yere fırlattılar. Düşerken etrafındaki yapraklar uçtu, ipleri açıldı, postacının üstüne düştü. Postacı çok korktu ve oradan uzaklaştı.

Efnan hemen üstünü giyindi ve konsere bir saat kala, yürüyerek konser alanına gitti. Efnan konsere gittiğinde etrafta sesler vardı; insanların yediği şeylerin sesi, mikrofonun vuruluş sesi, insanların konuşma sesi, adım sesleri, telefonda bir şeyler yazma sesi geliyordu kulağına. Burnuna gelen kokular ise şunlardı: cips kokusu, kendi aldığı çikolata ve şekerin kokusu, çay kokusu, kahve kokusu ve daha neler neler... Efnan'ı sahneye çağırdılar. -Sen de Arış Akçay ile Gülpembe'yi söylemek ister misin?

Efnan sevinçten küçük dilini yutacaktı ve şöyle dedi:

- Arış Akçay'la şarkı söylemek mi? Tabii ki isterim!

Efnan çok sevindi. Sunucu Efnan'ın dilinin dönmediğini anladı ve gülererek şöyle dedi:

-Evet evet, Arış Akçay'la söyleyeceksin...



KOVULMAK



Yazar: Zeynep Özyurt (12 Yaşında)
Editör: Salih Doygun (10 Yaşında)

Alarm çaldığında beyazları oldukça göze batan saçlarını tarıyordu. Hep alarmdan erken uyanırdı. Ama ne kadar erken uyansa da kendini düşüncelerinden çekip alamadığından işe her zaman geç kalırdı. Saati görünce yine işe geç kalmak üzere olduğunu fark etti. Hemen yüzüne su atıp her zamanki gibi saçlarını balerin topuzu yaparak askıya yöneldi. Sadece üç düğmesi kalmış olan paltosunu askıdan alıp giydi ve yeni aldığı botlarını ayağına geçirdi. Genelde eskileri kullanmayı tercih etse de botları çalınınca artık yenisini almak zorunda kalmıştı.

Her zamanki gibi işe geç kalmıştı. İçeri girdiği anda tüm gözler ona döndü ve karşısında etrafına gözlerinden ateş saçarak onu arayan patronunu gördü. Patronu ona yaklaştıkça kızgınlıktan oldukça kırmış alın çizgilerini daha net görüyordu. Sinirli bir şekilde ona iyice yaklaşan patronu "Kovuldun!" diye bağırdı. On beş katlı iş yeri binasında patronunun öfkeli sesi yankılandı. Aslında üzgün ve kızgın olmalıydı, bunu biliyordu. Ama eşyalarını toplarken gayet mutluydu. Zaten yıllardır emekliliği bekliyordu. Artık hayatında yeni bir sayfa açılmıştı. Bembeyaz, boş ve içini iyi veya kötü anılarla dolduracağı bir sayfa.



En Önemli

MÜŞTERİ

Yazar: Emine Yaren Öcal (13 Yaşında)

Editör: Mustafa Asım Acar (11 Yaşında)

Mahallenin çocuklarından dedikoducu teyzelere kadar herkes sokağa inmeye başlamıştı. Günün bu saatlerinde mahalleli ikindi serinliğinden yararlanmak için sokağa çıkardı. Ben de sokağa çıkmıştım. Ama futbol oynamak ya da Fatma Teyze'nin yeni aldığı halısını konuşmak için değil. Kasap Kazım'ın dükkânına gitmek için sokağa çıkmıştım. Yağmurun yağmadığı hemen her gün kasap Kâzım'ın dükkânına uğrarım. Buna bakılırsa kasap Kâzım'ın en önemli müşterisi bendim. Tabii kebabçılarda benim kadar dükkâna uğruyordur ama benim yerim her zaman ayırır.

Mahalleli yine her zamanki gibiydi. Erkek çocuklar futbol oynuyor, teyzeler sandalyelerine oturmuş altın gününü konuşuyor, esnafılar da günün son satışlarını yapıyordu. Beni gören herkes bana gülümseyerek bakıyordu. Övünmek gibi olmasın ama harika biriyimdir. Kolay kolay sinirlenmem. İyi kalpliyimdir, yardımseverimdir.

10 dakika yürüdüktan sonra artık kasap Kâzım'ın dükkânına varmıştım. İçerisi çok kalabalıktı. Bugün ette indirim vardı. Bu nedenle herkes doluşmuştu dükkâna. İçeriye girmedim ve dükkânın önündeki ahşap taburelerden birine oturdum. Karşıda pazar vardı. Pazardakileri izliyordum. Bir satıcı "En taze patatesler burada! En taze patatesler burada!" diye bağıyor, herkes başına doluşuyordu. Satıcı cambaz olmak isteyen, ama komşuların "Ayy, sen cambaz mı olacaksın?" sitemine maruz kalıp satıcı olmaya karar veren birisi gibiydi. Satış yapmıyor, resmen cambazlık gösterisi yapıyordu. Patatesi yukarı fırlatıyor, sonra poşetle yakalıyordu. Biraz daha abarttı, masanın üstüne çıkıp değişik değişik hareketler yapmaya başladı. Ama tüm bu gösteri, cambazın yani satıcının patateslerin üzerine yuvarlanmasıyla son buldu.

Bu gösterinin bir parçası değildi galiba, yoksa herkes alkışlardı. Ama insanlar sinirle oradan uzaklaşıyordu. Bu durum bana çok komik geldi. Deliler gibi gülmeye başladım. Bir ara gülmekten bayılacak gibi oldum ama satıcının bana bakıp "Buraya bir gelir misin?" demesiyle kendime geldim. Kaçabilirdim, ama kasabın kapanmasına 5 dakika kalmıştı. Kasap kapanabilirdi. Bu nedenle satıcının yanına titreye titreye gittim. Elini havaya kaldırdı. Tüm hayatım film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Elini indirdi. Canım acımamıştı. Sadece bir elma parçası görüyordum. Kafam karışmıştı. Neyse ki satıcı konuşmaya başladı "Demek ki gösterimi beğendin, al bakalım. Bu elma dilimi senin, ben yememiştim." Elma çok sulu görünüyordu ama ben elma yiyemezdim. Çünkü elma yiyince 3 kere hıçkırıyor, 4 kere etrafımda dönüyor ve halsiz düşüyordum. Bu nedenle elmayı yemedim.

Satıcıyla vedalaştım ve hemen kasaba gittim. Kasap Kâzım dükkânı kapatmak üzereydi, beni gördü ve "En önemli müşterim de gelmiş. Al bakalım Tekir, afiyet olsun," dedi. Önüme biraz ciğer koydu. Miyavladım. Ciğeri yemek için ağzımı açtığımda "dank" diye bir ses geldi. Kafama metal bir kutu düşmüştü ve rüyadan uyanmıştım. Keşke tüm bu olanlar gerçekten olsaydı.



EVİMİZDEKİ GİZEM

Yazar: Gülce Özbey (8 Yaşında)
Editör: Betül Ravza Aşık (10 Yaşında)

Soğuk ve rüzgârlı bir kış günüydü. Camı açıp baktığımda her yer beyaz örtüyle kaplanmıştı. Rüzgâr sanki doğaya ılık çalıyordu. Hava kararmış ve herkes evlerine çekilmişti. Ben de kalın pijamalarımı giydim ve yatağıma uzanıp battaniyeyi kafama kadar çekmiştim. Tam uyuyacakken bir ses duydum. Birisi “haa huu” diye bağıyordu. Önce acaba bana mı öyle geliyor dedim. Tekrar o sese kulak verdim. Gerçekten evimizden “haa huu” diye sesler geliyordu. Hemen yatağımdan fırladım. Elime oyuncak kılıcımı alıp sesin geldiği yere doğru gitmeye başladım. Merdivenden usul usul indim. Kalbim küt küt atıyordu. Yanımda biri olsa kalbimin sesini duyardı. Kalbim yerinden fırlayacak diye o kadar çok korktum ki onu tutmak için elimle kalbime bastırdım. Heyecanıma hakim olmalıydım.

Seslere yaklaşmaya işte başladım. Evimizde yabancı sesler vardı. Acaba bu seslerin evimizde ne işleri vardı? İyice dikkat kesildim. Salona doğru yöneldim ve nefesimi tuttum. Tam kılıcımı sallıyordum ki annem ışığı açtı. “Kızım burada ne yapıyorsun?” dedi. Ben şaşkınlıkla bir şeyler gevelemeye çalışıyordum ki bir de ne göreyim! Küçük kardeşim televizyon açmış izliyor. Meğer kardeşimi uyku tutmamış ve uyuyana kadar televizyon izlemek istemiş. Bu seslerin aslı televizyondan geliyormuş. Olayı kardeşime ve anneme anlattığımda hep beraber gülmeye başladık. Gülmekten karnıma artık ağrılar girmişti. Sonra ben kılıcımı alıp odama geri dönmüştüm ve yarım kalan uykuma devam etmiştim.





Frida Kahlo'nun İLGİNÇ HAYATI

Yazar: İdil Yıldırım (9 Yaşında)

Editör: Alin Tunca (9 Yaşında)

Arkadaşlar, bugün Frida ile röportaj yapacağız. Onu zor ikna ettim, çünkü boş zamanı pek yoktu. Öğle arasında yarım saat ayırabileceğini söyledi. Evinin yerini ararken çok yürümüşüm. Temmuz ayında güneş tam tepedeyken neredeyse erimiştim. Tamam, şu mavi boyalı ev onunki olmalı. Kapıyı heyecanla ve çekinerek çaldım. Frida her zamanki gibi rengârenk bir elbiseyle beni karşıladı. Ben zaten onu okul yıllarımdan tanıyordum.

-BUGÜN SİZİ TANIMAYA ÇALIŞACAĞIZ. BİZ SİZİ FRIDA KAHLO OLARAK BİLİYORUZ. GERÇEK ADINIZI ÖĞRENEBİLİR MİYİZ?

-MAGDALENA CARMEN FRIDA KAHLO CALDORÉN.

AMA KISACA FRIDA KAHLO.

-HANGİ TARİHTE NEREDE DOĞDUNUZ?

-BEN 06.07.1907 TARİHİNDE MEXİKA'DA DOĞDUM.



MEXICO

-ÇOCUKKEN 2 HASTALIK ATLATTIĞINIZI DUYDUK. BİRAZ BAHSEDER MİSİNİZ?

-BENİM İLK HASTALIĞIM ÇOCUK FELCİYDİ. DAHA 6 YAŞINDAYDIM, ÇOK AĞRILAR ÇEKTİM, NEREDEYSE ÖLÜYORDUM. UZUN SÜRE OKULUMDAN AYRI KALDIM. ARKADAŞLARIM SOKAKTA OYUN OYNARKEN ONLARI CAMDAN İZLEMEN ZORUNDAYDIM. BU DURUM BENİ ÇOK ÜZÜYORDU. İYİLEŞİNCE OKULA GERİ DÖNDÜM. FAKAT DİRDİM BİTMEMİŞTİ. BİR GÜN OKULDAN EVE DÖNERKEN BİNDİĞİM OTOBÜS BİR TRAMVAYLA ÇARPIŞTI. ÇOĞU ARKADAŞIM ÖLDÜ. BEN ÖLMEMİŞTİM AMA ÇOK KÖTÜ YARALANMIŞTİM. TRAMVAYIN DEMİR ÇUBUKLARINDAN BİRİ SOL KALÇAMDAN GİRİP LEĞEN KEMİĞİMDEN ÇIKTI. YILLARCA YATAKTA KALDIM, HÂLÂ DA AĞRILAR ÇEKİYORUM.

-RESİM YAPMAYA NE ZAMAN BAŞLADINIZ?

-OTOBÜS KAZASINDAN SONRA ANNEM BENİM İÇİN BİR ŞÖVALE HAZIRLADI. YATAKTAN ÇIKMADAN ÇALIŞABİLİYORDUM. O ZAMAN RESİM HAYATIMA GİRDİ. RESİM YAPMAYI HER ŞEYDEN ÇOK SEVİYORUM.

-YILLARCA YATAKTA KALIP RESİM YAPMIŞSINIZ. BU SİZE NE HİSSETTİRDİ?

- RESİM YAPMAYI GİT GİDE SEVDİM. TABLOLAR YAPTIM. RESİM YAPARKEN ÇOK MUTLU OLUYORUM, AĞRILARIMI DAHA AZ HİSSEDİYORDUM. YANİ HASTALIĞIM BİR YÖNDEN BANA KATKI SAĞLADI.

-GENELDE HANGİ TÜR ÇİZERSİNİZ?

-GENELDE OTO PORTRÉ ÇİZERİM. ZATEN EN İYİ ÇİZDİĞİM TÜR OTO PORTREDİR.

- BİRAZ EŞİNİZDEN BAHSEDER MİSİNİZ?

-EŞİMİN ADI DİEGO. O DA BİR RESSAM. RESİMLERİ BENİMİKİ KADAR ÜNLÜ.

- ONUNLA NASIL TANIŞTINIZ?

- BEN ONA RESİMLERİMİ GÖSTERMEYE GİTMİŞTİM. KISACA ANLATAYIM. FRİDA KAHLO DİYEREK KENDİMİ TANITTIM. "SİZCE RESİMLERİM GÜZEL VE İŞE YARAR MI," DİYE SORDUĞUMDA ONLARA VE BANA AŞIK OLDU.

- EŞİNİZE VE SİZE BİR LAKAP TAKILMIŞ. SÖYLER MİSİNİZ?

- BİZE FİL İLE GÜVERCİN DENDİ. AMA BAZILARI FİL İLE KUMRU DER.

- NEDEN FİL İLE KUMRU?

- ÇÜNKÜ BEN DİEGO'NUN YANINDA KÜÇÜK KALİYORUM. O İRİ VE KİLOLUDUR.

- RESSAM OLMAK İSTEYENLERE NE ÖNERİRSİNİZ?

- ASLA VAZGEÇMESİNLER, DENEMekten KORKMASINLAR. HERKES RESİM YAPABİLİR, SADECE ÇOK ÇALIŞMAK GEREKİR.

-BİZE BU BİLGİLERİ VERDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ. SAYENİZDE SİZİ DAHA YAKINDAN TANIMIŞ OLDUK. BİLGİLER İÇİN SAĞ OLUN.

-RİCA EDERİM. İYİ GÜNLER.

GTD'DEN MİNİ MİNİ

PUF POĞAÇA



Tekrardan merhaba dostlarım. Hanginiz minik ama puf poğaçayı sever? Fırından alabilirsiniz ama yoğurmaya ne dersiniz? Bence bir deneyelim:

- HEPSİNDEN BİRER SU BARDAĞI OLACAK ŞEKİLDE SÜT, YAĞ VE SU (ODA SICAKLIĞINDA)
- 1 PAKET MAYA (YAŞ VEYA KURU)
- 2 YUMURTANIN AKI
- 5 YEMEK KAŞIĞI ŞEKER
- 1 HAFİF TEPELEME TATLI KAŞIĞI TUZ
- 6 BARDAK UN

BARDAK ÖLÇÜSÜ: 200 ML

ANLAT BANA: NASIL YAPILIYOR?

Un ve tuz haricindeki tüm malzemeleri ekleyip karıştırıyorum. Ardından karıştırarak unu ve tuzu ekliyorum. Çok gelebilir çünkü. İyicene yoğurduktan sonra 50 derece ısıttığım fırını kapatıp poğaçayı hamurunu oraya koyuyorum. 1,5-2 saat mayalandırıyorum.

İyice kabarmış olan poğaçayı birazcık yoğurup yuvarlıyorum. Ve tepsiye yerleştiriyorum. 180 derece fırında üzerlerine yumurtanın sarısını sürüp pişiriyorum. Kızarana kadar. Ve...



AFİYET OLSUN!

Geçmişten Geleceğe

Yazar: Esmâ Özyurt (12 Yaşında)

Editör: Mustafa Asım Acar (11 Yaşında)

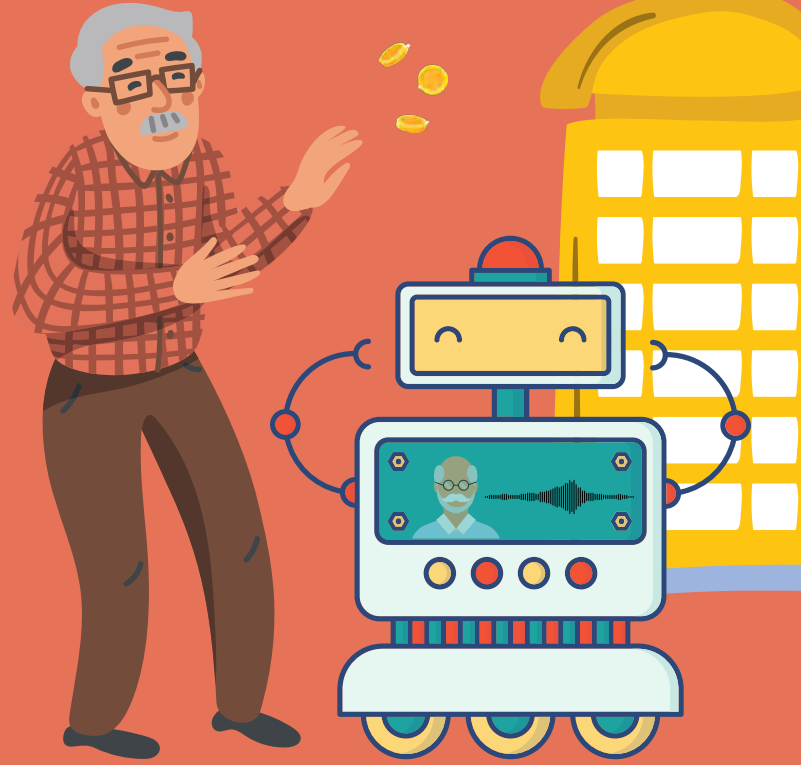


Elis bir ay önce ölen anneannesi için çok üzülmüştü. Bana saçma sapan fikirler söylüyordu ve ben hiçbirini anlamıyordum. Bir de çok anlıyormuş gibi bize kulak misafiri olan Kerem vardı. Dediklerimizi duydukça kıkır kıkır gülüyordu. Keşke sadece kıkır kıkır gülseydi. Merak ediyorsanız okumaya devam edin. Elis dün gece hiç uyumadan bir makine geliştirmiş. Bana gelip "Bunu yapabilirsek herkes kaybettiği kişilerle konuşabilecek," dedi. Benim söyleyeceğim şeyi dinlemeden kolumdan çekip Diyes Baba'ya götürdü. Diyes Baba güçlü, 2.61 boyunda nazik bir adamdı. Elis Diyes Baba'ya yazıp çizdiği her şeyi anlattı.

Diyes Baba "Elis, bunu yapabiliriz ama uzun sürebilir," dedi. Ve bize rob madeni gerekiyor diye ekledi. "Bu maden Eskişehir ve çevresinde bulunuyor, buradan oraya gitmek uzun sürer ama onun için bir şey yapmamız lazım," dedi. Elis birkaç gündür uykusuz kaldığı için onu küçük ahşap rengi kulübesine yolladık. Diyes babanın yapmayı düşündüğü şey bir makineydi.

Elis için makineyi bir günde bitirmeye karar verdik. Her dakikayı çok dikkatli kullanarak bu işi başardık. Ben Elis'i yatağından kaldırıp getirdim. Makinenin yanına geldiğimizde, Elis oraya buraya sallanıyor ve sayıklıyordu. "Biri beni çimdiklesin," dedi. Gözlerini ovuşturduğunda artık her şey daha netti. Elis, bir an havalara uçtu, az daha tavana çarpacaktı. Hemen mezarlığa gittik. Makineyi de yanımızda götürdük. Elis'in anneannesi 1 ay 3 gün önce vefat ettiği için Elis makineye sadece 30 kuruş attı (diling diling). Ve hemen konuşmaya başladı.

O sırada Kerem makineyi bozmaya çalıştı ama kablo yerine ağacın dalını kesti. Ben Kerem'in bizimle ne derdi olduğunu anlamıyorum, her neyse. Biz makinenin tanınması için gazeteye haber yolladık. İlk gün hiç telefon gelmedi ama sonra telefonlarımız hiç susmadı. Arayanlar arasında Kerem de vardı. Biz de ona üzüldüğümüz için kabul ettik. Sıra Kerem'e geldiğinde konuşmasını yaptı ve makineye zarar vermeye çalıştı. Makine biraz bozulmuştu.



Neyse ki Diyes Baba hızlıca makineyi tamir etti. Kerem dedesiyle konuştuktan sonra ortalıktan kayboldu. Ben size makineden bahsetmedim ama şöyle anlatabilirim; küçük, hem karşınızdakini görebiliyor ve duyabiliyorsunuz, çok gelişmiş bir makine.

Elis sabah akşam anneannesiyle konuşuyordu. Kendine mezarlığın yakınında sarı bir kulübe inşa etti. Hem Elis anneannesiyle konuşuyor hem de yakınlarını kaybetmiş olanlara yardım ediyordu. Paraları ne yapıyorsunuz dersiniz; bir kısmını rob madenini getirtirmek için kullanıyoruz, bir kısmını yurtlara dağıtıyoruz, bir kısmını ise yanında parası olmayanlar için makineye atıyoruz. Sonuç olarak artık hepimiz mutluyuz. Hoşça kalın.



GERÇEK HAYAT ZORDUR AMA O ÇABALADI

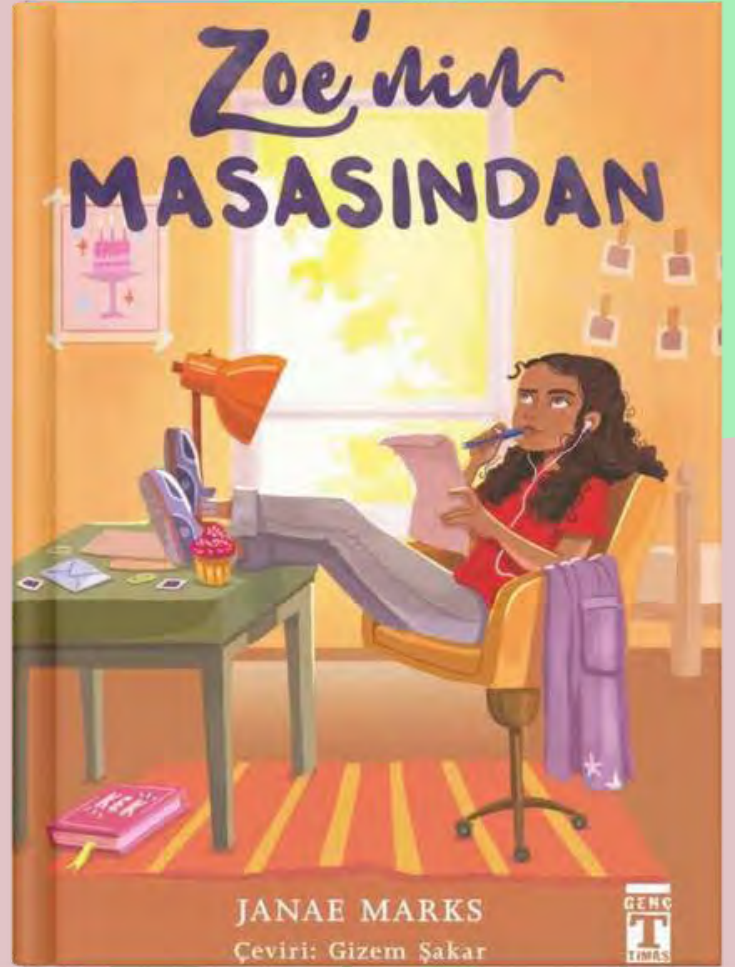
Yazar: Hümeyra İşcan (9,5 Yaşında)
Editör: Gözde Nur Özdemir (13 Yaşında)

Kitabın asıl adı Zoe'nin Masasından. Kitap Genç Timaş Yayınlarından çıkmış ve Janae Marks'ın muhteşem anlatımı, Gizem Şakar'ın da kusursuz bir şekilde çevirmesiyle oluşan bu kitap 240 sayfa. 11+ yaş için de uygun. Ama kitapta asla kötü bir örnek vermiyor. Dolayısıyla kitabı 11+ yaşın altında olanlar da rahatlıkla okuyabilir. Roman türündeki bu kitabın ilk baskı tarihi ise 2022 yılının ekim ayı.

Kitap Zoe'nin hapisanede olan ve bir cinayeti işlediği öngörülen babasıyla ilgili. Zoe babasını bulmak için cesaret isteyen yollara başvuruyor. Zaten Zoe'nin yaşadığı zorluklar, zorlukları aşmak için zorlukların üstesinden gelmesi kitabı daha çok heyecanlı yapıyor. Kitap aynı zamanda bence arkadaşlık üzerine de ilgili çünkü Zoe'nin yanında ona yaşadığı maceralara kol kanat geren bir arkadaşı var. Ama arkadaşıyla da sorunları var. Yani kitabın 240 sayfa olmasının yanı sıra kitap; arkadaşlık, ırkçılık, cesaret, aile değerleri, özgürlük gibi pek çok konuyu barındırıyor. Aynı zamanda Zoe'nin annesi ve öz babası gibi siyah olması babasına kavuşmasını daha da zorluyor.

Fakat kitapta siyah olan bütün bireylerin de haklarının ve insan olmalarının, siyahların da insan olmasının, onları hiçbir zaman ve hiçbir yerde hayvan olarak görülmemesini savunan bir proje var. Proje roman için sallanan ve kafadan atılan bir proje asla değil. Çünkü bu proje Masumiyet Projesi. Masumiyet Projesi hiçbir bireyin dininden, ırkından, renginden, konuşmasından, kısa veya uzun boylu olmasından, esmer ya da sarışın olmasından ayrılmıyor. Masumiyet Projesi sadece haksızlığa uğramış siyahlar için değil; yukarıda saydığım bütün bireyler için yani haksızlığa uğramış ve hiçbir bakımdan ayrılmayan bireyler için. Mesela birisi yaşadığı yerde siyah olmasından dolayı dışlanıyor. Bu olay çok farklı sebeplere yol açabilir ve kitaptaki gibi Zoe'nin öz babasına olanlar olabilir. Haksızlığa uğramak çok kötü bir yaşanmışlıktır. Bu yüzden bu konu çok önemli. Bu önemli projeyi ülkemize getiren kişi ise Prof. Dr. Sevil Atasoy. Çok önemli olan bu projeyi ülkemize getiren Prof. Dr. Sevil Atasoy bence ülkemizde yararlı işler yapan kişiler arasında birinci sırada olmalı. Çünkü ayrımcılık, yapanlar için basit ama ayrımcılığa mağdur kalanlar için kötü bir harekettir.

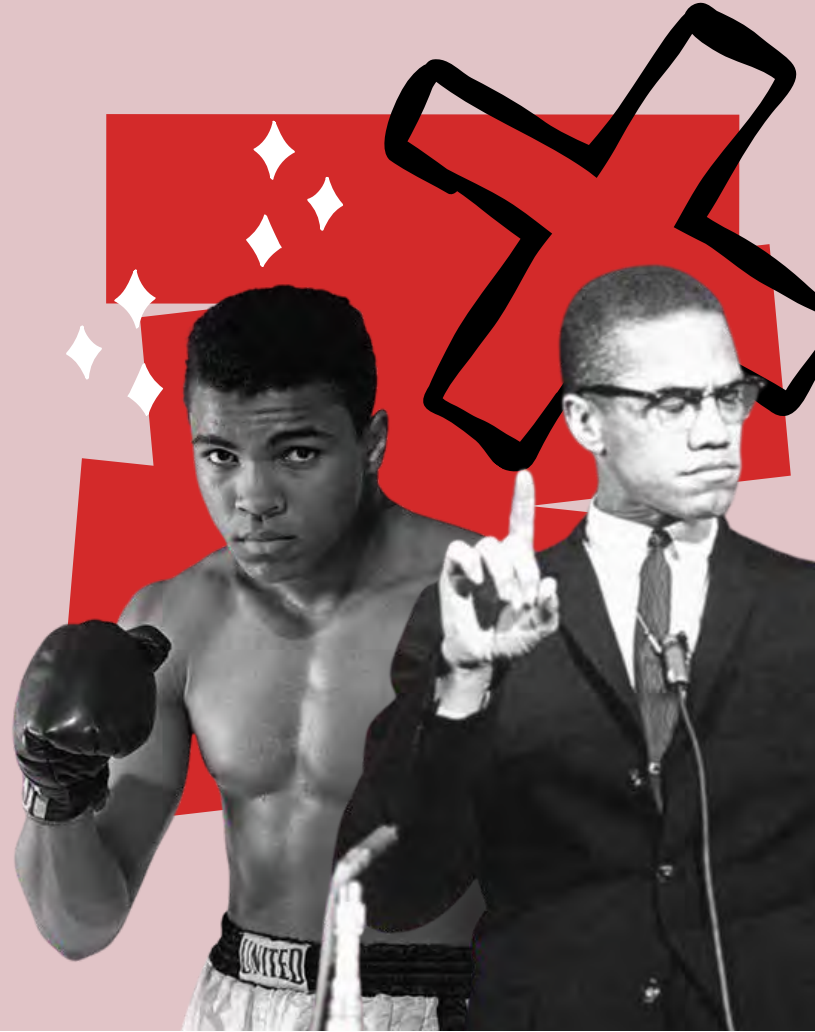
Bence Masumiyet Projesinden yeterince bahsettim sevgili Dergi Mudita okuyucusu. Şimdi sırada benim kitapla ilgili düşüncelerim var. Sana sadece bir tane düşüncemi belirteceğim. Çünkü belirteceğim diğer düşünceler, "Kitabı sana niye öneririm?" sorusunun cevabı olacak. Bu nedenle uzatmadan düşüncemi söylüyorum. Kitap gerçekten çok güzel. Fakat kitapla ilgili bir sorunum var, yani kitapta bir yapılan hatayı buldum. Bu bir yazım hatası değil. Veya bir uygunsuz örnek değil. Hata ayrıntı. Kitapta sadece birkaç bölümde ayrıntı yok. Ben bunu nasıl mı fark ettim? Aslında bunu herkes fark etti. Zoe'nin Masasından kitabını okurken arkadaşlarımla bunu karar verdik.



Ve okuduğumuz kitapta da karar verdik. Ve ben bu yazarın yerinde olsam, bu bölümü daha büyük bir ayrıntıyla anlatabilirdim. Çünkü yazar gitmiş diğer bölümleri büyük bir ayrıntıyla anlatıyor. Sonra ise geliyor en güzel en neşeli bölüm olan son birkaç bölümü sanki bir ay yazmış bir ay yazmamış gibi anlatıyor. Yazarın böyle yapmasına çok sinir oldum ve yazar son bölümlerde biraz daha dişini sıkırsa, biraz daha sabretse, daha güzel bir roman ortaya çıkarabilirdi. Ama yazar "Aman ben yazdım artık bu romanı, anlatacağımı anlattım," demiş gibi olması kitaptaki tek sorun diye düşünüyorum. Ve bence sevgili okur sen de o son birkaç bölümü okursan benim haklı olduğumu anlayacaksın. Ama eğer o bölümler senin pek tarzın değilse sen de bana hak vermezsin. Sana saygı duyarım. Ama ben son birkaç bölümü daha detaylı isterdim. Fakat benim düşüncelerimin böyle olması yazarı suçladığım anlamına gelmez. Çünkü burada kendi düşüncelerimizi özgürce ifade ediyoruz. Ve fikirleri ifade etmek kötü bir söylem değil diye düşünüyorum.

Peki, kitabı sana neden mi önerirdim? Kitabı sana içindeki önemli konular için önerirdim. Çünkü kitabın içinde hepimizin bilmesi gereken konular var. Örneğin başta dediğim gibi kitabın içinde arkadaşlık, ırkçılık, cesaret, aile değerleri, özgürlük gibi pek çok önemli konular var. Ve bu konuları konuşur konuşur dururuz ya işte yazar bu konuları almış bir roman yapmış. Yani konuştuğumuzun böyle bir roman olması ve böyle bir romanın uygun ifadeler içinde olması kitabı herkese önerebileceğimiz anlamına geliyor diye düşünüyorum. Ama en çok da en yakın dostuma önerir ve okumasını beklerdim. Kitabı bitirince de dostuma "İşte biz böyle olacağız G****m, kimi zaman sen Zoe, kimi zaman ben Zoe olacağım, ırkçılık olmasa da yeneceğiz bu dünyayı!" derdim.

Evet sevgili okur, kitabı eğer ben size tavsiye etmeseydim neden etmezdim, onu da söyleyeyim: Bence eğer kitapta uygunsuz ifadeler varsa ben sana bu kitabı tavsiye etmezdim çünkü sizlere başta dediğim gibi hiçbir çocuğun ve gencin (hatta yetişkin bile olabilir) bu kitabı okumaması gibi sorunu yok. Bu arada bu kitabın konusu olan ırkçılık kitapları için sana iki önerim var. Birincisi Malcolm X, ikincisi ise Muhammed Ali. İkisi de çocuk kitabı, içiniz rahat olsun. Ve bu iki kitapta da ırkçılık anlatılıyor. Ama kötü bir şekilde değil ve çocuklara uygun. İki kitap da bir serinin içinde. Serinin adı, "Örnek İnsanlar Dizisi." Serinin içinde farklı kitaplar da var, o kitapları da tavsiye ederim. Bu serinin kitapların biyografi şeklinde yazan Sevgi Başman. Son olarak kitabın bende bıraktığı etkisini söylüyorum. Bana bu kitap iki şey öğretti sevgili okur, işte bir yazar öğüdü: Birincisi, ailene karşı saygılı davranmak. İkincisi ise hiçbir kimseye hiçbir nedenle saygısızlık yapmamak ve o kişiyle alay etmemek.



HAIN KİM?

Yazar: Şifa Onuk (9 Yaşında)

Editör: Elif Eylül Ezber (9,5 Yaşında)

Merhaba,
ben Mey.
Bir arıyım.



Size arılar hakkındaki yanlış bilgilerin doğrularını anlatacağım. Birincisi, arılar çiçeklere polen toplamaya değil; çiçekleri koklamaya giderler. İkincisi, arılar balı polenden yapmazlar. Normal unla, sütle falan yaparlar. Üçüncüsü, arılar çiçek boyamaya bayılırlar. Bazen görürsünüz ya, çiçeğin üstünde arı var ama bir şey yapmadan duruyor. İşte bilin ki arı o anda boya yapıyor.



Okulda, insanların evleri için bir gezi düzenlenmişti. Ben de bu koca varlıkların hayatını çok merak ediyordum. Ev dedikleri şey onların kovanıydı. Gizlice içeri girecektik ama hangi eve gireceğimiz belli değildi. İşin heyecanı da buradaydı. Açık bir kapı, belki balkon kapısı, belki bir pencere... Yola çıktık, üçerli gruplara ayrıldık. Aradık taradık ve bir ev bulduk. Gizlice içeri süzüldük. İnsanlar içeride bal yiyorlardı ve bizim boyadığımız çiçekleri masalarına koymuşlardı.

Arkadaşım bağırarak "Bizim balımız! Tarifi nerden çaldılar acaba?" dedi. Ben de "Boyadığımız çiçekleri bile çalmışlar!" dedim. Alelacele öğretmenimize gittik, gördüğümüz balı ve masadaki rengarenk çiçekleri anlattık. Kovanda hemen bir toplantı düzenlendi ve bazı kararlar alındı. Bunlar şöyleydi:

1- Bal tarifimizi insanlara kimin sızdırdığını bulmak için araştırma başlatılacak.

2- Çiçeklerin başına güçlü kuvvetli asker arılar konulacak ki çalamasınlar.

Araştırmalarımız sonsuza dek sürse de o haini bulacağımıza inanıyorum.



AKRAN ZORBALIĞI

Akran zorbalığı:
**FİZİKSEL,
SÖZEL,
SOSYAL VE
SİBER ZORBALIK**
olmak üzere dört gruba ayrılır.

Fiziksel zorbalık, bir kişinin diğer kişiye temas ederek yaptığı zorbalıktır. İtme, vurma, çelme takma, tekme atma ve yumruk atma gibi durumlar fiziksel zorbalığa girer. Fiziksel zorbalık ergenlik çağında daha yaygın olarak görülmektedir.



Sözel zorbalık ise günümüzde en çok görülen zorbalık türüdür. Sözel zorbalığa maruz kalan kişilerin psikolojik olarak yara aldığı görülmektedir. Korkutma, şiddet içerikli tehditler, isim takma, sataşma, sosyoekonomik seviye ya da zeka seviyesi bakımından alay etme, fiziksel özelliklerle alay etme (boy, kilo, saç gibi...) sözel zorbalığa girer.



Sosyal zorbalık, insanların genellikle internet üzerinden yaptığı bir zorbalıktır. Sosyal medyada bir kişi hakkında yalan haberler yaymak ya da utandırıcı, kişinin özel fotoğraflarını yayınlamak, mesajlaşma platformlarından kötü mesajlar ya da tehditler göndermek sosyal zorbalığa örnek olarak verilebilir.



Siber zorbalık, dijital teknolojiler kullanılarak gerçekleştirilen bir zorbalık türüdür.

Örneğin, başka birinin kimliğiyle başkalarına kötü mesajlar göndermek, kötü niyetli metinler gönderme, bir kişi hakkında yanlış veya yalan bilgi yayınlama veya utanç verici fotoğraflar, videolar paylaşma siber zorbalık örneklerine dahildir.



Bu zorbalıkları asla hafife almamız gerektiğini anlamak için size şaşırtıcı bir gerçek sunuyorum: Amerika'da 13 yaşındaki Megan adlı bir kız çocuğu, popüler bir sosyal iletişim sitesi aracılığıyla taciz edildiği için intihar etmeye teşebbüs etmiştir. Tacizci, Megan'ın annesinin eski bir arkadaşı çıkmıştır. Saldırgan, farklı bir kimlik altında Megan'la yazışmış ve onun hakkında bilgiler edindikten sonra bu bilgileri ona iftira atarak küçük düşürmek amacıyla kullanmıştır. Herhangi bir zorbalığa maruz kaldığınızda, bir yetişkinle iletişime geçmeniz sizin için en iyisi olacaktır. Eğer size yapılan bu zorbalığa sessiz kalırsanız, zorbalılar sizi güçsüz görüp sizi daha çok ezmeye çalışacaklardır. Onlara istediklerini vermeyin. Ya da bir zorbalığa şahit olduysanız, bu durumu müdahale edemiyorsanız bir yetkiliye anlatın.

"ZORBALIK KARŞISINDA SESSİZ KALAN HERKESİN İÇİNDEKİ İNSAN ÖLMÜYE MAHKUMDUR."

Amie Kaufman



ALONIC'İN MARİFETİ

Yazar: Feride Ahsen Aktaş (12 Yaşında)
Editör: Ahmet Ömer Oruç (12 Yaşında)

Alonic, her zamanki gibi elektrik almak için santrale gitmişti. Görevliye, "Bana oradan iki yüz watt verir misin?" dedi. Görevli, elektrik vanasından iki yüz watt aldı ve kırıxık bir gazeteye sarıp uzattı. Alonic, elektriği aldı ve evine doğru yollandı.

Evine doğru giderken Eletorya'yla karşılaştı. Eletorya, çok sinirli gözüküyordu. Alonic, anlamamış olacak ki sordu:

-Neyin var?

Eletorya sinirli bir şekilde:

- Bir de soruyorsun! Birlikte gidecektik hani.
- Unutmuşum! Çok özür dilerim.
- Bu aralar herkes garip bir şekilde her şeyi unutuyor. Neyse, şimdilik affediyorum seni.

Alonic, o kadar çok sevinmişti ki uçmaya başlamıştı. Hatta uçarken yanlışlıkla kasabanın huysuz teyzesinin bacasından evin içine düşmüştü. Tabii teyze onu fark edince terlikle kovalamaya çalışmıştı ama Alonic, bu sefer de korkudan buharlaşıp bulut olmuştu. Bir süre sonra yağmur olarak yağdı ve eski haline döndü. Eletorya, Alonic'in yanına koştu:

-Bende seni arıyordum, hadi gel birlikte B12 ağacından azıcık vitamin toplayıp babaannemin tarifini yapalım.

Alonic, Eletorya'nın babaannesinin tarifinin ne olduğunu sordu. Eletorya ve Alonic B12 ağacının yanına gidip sohbetlerine devam ederken Eletorya, açıklamaya başladı:

- Deneyenlerin unutkanlığı geçirdiği ve birinci yaş gününü bile hatırladığı söyleniyor.

Kızlar, ağacın yanına varmışlardı. Ağaca iltifat ederek B12'leri topladılar ve tarifteki maddeleri bire bir uygulayarak yemeği yaptılar. Söylenenler doğrudu, bu tarif birinci yaş günü dahil her şeyi hatırlatıyordu. Alonic'in yaşadığı kasabada yaşayan halk yavaş yavaş her şeyi unutuyordu. Kızlar bunun nedenini araştırmaya başlamışlardı. Yağmur sularından tutun muslukların kaynak suyuna kadar her şeyi araştırmışlardı ve istedikleri cevabı bulmuşlardı. Kaynak suyuna zehir katıldığını keşfeden ikili, bu zehri kimin koyduğunu görmek için nöbet tutmaya karar verdi.

Hava kararmak üzereydi. Kızlar, kaynağın yakınına bir yere kamp kurdular. Alonic:

- Zehri katmak için havanın kararmasını bekleyeceklerinden eminim.
- O zaman az kaldı, hava kararıyor.



Kızlar, yaklaşık yirmi dakika beklediler. O zamana kadar gelen giden yoktu. Ancak yirmi dakikanın sonunda bir çıtırtı duydular. Alonic, "Duydun mu? Bir çıtırtı geldi şu taraftan," diyerek eliyle işaret etti. Birer sopa kapıp çıtırtı sesine doğru gittiler gitmesine ama vardıkları gibi bir anda etrafları karardı.

Gözlerini açtıklarında karanlık bir odadaydılar. O anda yüzlerini bir ışık yaladı. Ve karşılarındaki adamı gördüler. Kızlar, adamı görünce korkudan çok uzun bir çığlık attılar. Adam, çığlıktan korkmuş olacak: "Lütfen durun, sizi bırakacağım," diyerek ellerini çözdü. Kızlar, oradan koşarak uzaklaştılar. Anlaşılan kaynağa zehir katanlar kızların işlerini sekteye uğratmasından korkup onları kaçırmıştı. Neyse ki adam korkup onları serbest bırakmıştı.

O gece daha kapsamlı bir plan yaptılar. Eletorya:

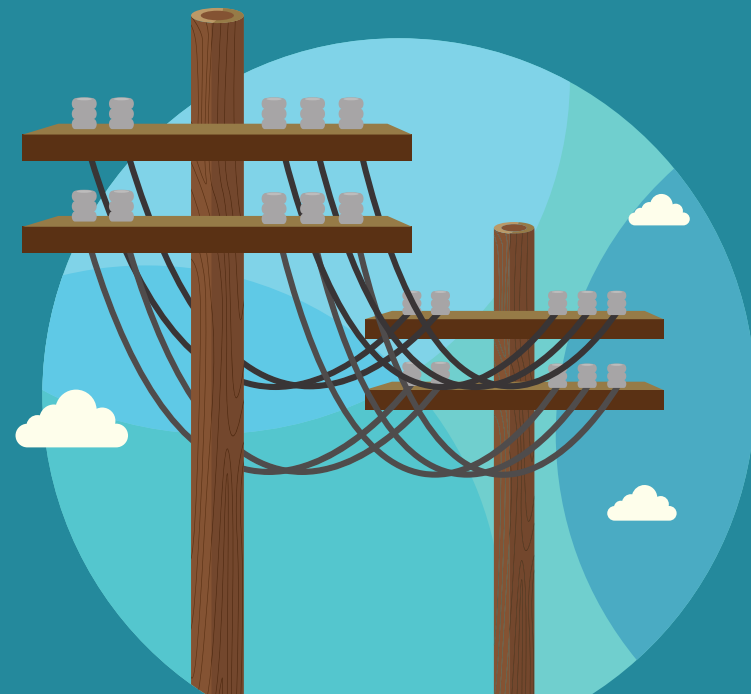
- Bu sefer kesin yakalayacağız onları.
- Bence de. Elektrik icadımı yetiştirebilirim eğer bu daha kolay olacak.

Alonic, tam bir elektrik dâhisiydi. Elektrik hakkında çok şey biliyordu. Bir gün elektrikle kıyafet dikerken aklına iyi bir fikir gelmişti. Bu fikir üzerine çalıştı ve bir icat çıkardı ortaya. Şimdi ise bu icadı kullanması için çok uygun bir zamandı. Sabah olmuş, Alonic ve Eletorya planı uygulamaya başlamıştı. İlk önce polisleri durumu anlattılar. Sonra gizlenip akşam olmasını beklemek için iyi bir yer seçip hazırlık yaptılar. Şimdi yalnızca beklemeleri lazımdı.

Nihayet akşam olduğunda beklenen kişiler gelmişti. Alonic, cihazını kullanmak için doğru anı beklerken Eletorya, daha önce haber verdikleri polisleri çağırıyordu. Kızların görevi, polisler gelince adamların kaçmasını engellemektir. Alonic'in icadı elektrikle her şeyi yapabiliyordu. İcadının adı Altes'ti ve birazdan marifetlerini gösterecekti.

Alonic, Altes'i çalıştırdı ve adamlara "Bu sefer kaçamayacaksınız!" dedi. Adamlar kızları fark ettiler ve telaşa kaçmaya çalıştılar. Ancak bir anda Altes, elektrikle bir kafes yapıp onları hapsetti. Adamlar bunu görünce afallamış bir şekilde birbirlerine baktılar ve çıkmak için yol aradılar ama elektrikle kafesi aşamadılar. Tam o sırada da polisler yetişti. Adamları tutukladılar ve soruşturma başlattılar. O günden sonra o adamları gören olmadı.

Kasabalılar, kısa sürede eski sağlığına kavuşmuş; kızlar da görevlerini başarıyla yerine getirmişti. Alonic, Altes'i geliştirmeye de devam etti. Birçok özellik ekledi ve kusurlarını giderdi. Gerçekten kusursuz bir icat çıkana kadar çabalamaya devam etti ve Altes'i en kusursuz hale getirdi. İcadı sayesinde istediği eğitimleri almaya hak kazandı.





ALO'NUN MUCİDİ

Yazar: Semiha Tatlıcı (10 Yaşında)

Editör: Hümeysra İşcan (9,5 Yaşında)



Mevsimlerden sonbahar ve eylül ayı. Havada yağmur kokusu var. Çiçekler solmuş gibi ama içlerindeki güzellik hâlâ var. Annemle babamı gidecekleri yere kadar eşlik ettim. Aslında pek tarzım değil ama buradan Alexander Graham Bell'in geçeceğini bildiğim için bunu yapmıştım. Ah, geliyor!

- **Merhaba efendim.**

- Merhaba, ne istemiştiniz?

- **Şey... Müsaitseniz sizi tanımak amacıyla bir konuşma yapabilir miyim?**

- Peki, bunun için size bir saatimi verebilirim.

- **Tamam. Hızlıca konuya geçelim.**

- Evet. Hızlı olmak önemli.

- **Hangi yıl hangi tarihte doğdunuz?**

- Cevabı vermeden önce şunu demem lazım ki sokakta böyle durursak yağmurdan dolayı kağıdınız ıslanacak. Evim hemen şurada. İsterseniz evime gidelim?

- **Peki efendim...**

- **Oh! İkramlılıklar harika görünüyor.**

- Buyrun, çekinmeyin. Sorunuzun cevabını da vereyim madem. 3 Mart 1847'de dünyaya geldim ve İskoçya'da doğdum.

- **Hımmm... Bunu hemen not alayım... Tamam... İkinci soruya gelelim. İlk eğitiminizi kim verdi?**

- Hem sağır, hem piyanist, hem de ressam olan annem verdi.

- **Hangi lisede okudunuz?**

- Ben Edinburgh Royal Lisesinde okudum ve şu bilgiyi de vereyim: yine annemden eğitim alıyordum.

- **Bir su alabilir miyim? Ve icadınızı hangi sorun üzerine tasarladınız?**

- Tabii ki, hemen vereyim. Alınız... Ürünü annemin işitme kaybından yola çıkarak tasarladım.

- **Bir de şunu sorayım. Kim veya ne sizi bu konuya heveslendirdi?**

- Beni bu işe sürükleyen şey babamın ve dedemin de bu konu üzerinde yaptıkları çalışmalarıdır.

- **Hangi kişiler sizi finansal destek verdi?**

- Bana Thordans Sanders ve Gardiner Hubbard finansal destek verdiler.

- **Diyorlar ki tesadüfen başarılı olmuşsunuz. Doğru mu?**

- Evet, doğru.

- **Biraz daha konuyu açar mısınız?**

- Elbette. O gün çalışma esnasında sıvı iletken bir kap devirdim o Watson'u çağırırken başarılı olduk.

- **Watson kimdir?**

- Watson önceden benim asistanımdı. Sonradan onu çok zeki buldum ve ortak olduk. Watson'un da başarılı olmama katkısı çok büyük. Hem de yine dediğim gibi çok zeki ve akıllı biri.

- **Veda vakti geldi, görüşürüz efendim. Sizinle sohbet etmek gerçekten çok güzeldi.**

- Görüşürüz! Sizinle de sohbet etmek çok güzeldi.





VOLKAN

KAHRAMANI

Yazar: Reyhan Dede (10 Yaşında)

Editör: Ceylin Ravza Aydın (12 Yaşında)

Çizer: Azize Beyza Doğramacı (13 Yaşında)

Sabah çok soğuk bir güne uyandım. Pencereden bakınca bir de ne göreyim? Grili beyazlı kar yağıyordu. İşte bu beni çok sevindirmişti. Hemen annemi ve babamı kaldırıp kar topu oynamaya davet ettim. Ama annem de babam da oyun oynamak değil, uyumak istiyordu. İşte o zaman iş bana düşmüştü. Tabii iş "Şak" diye kafama düştü. Bu yüzden de kafamda tepe kadar büyük bir yara açtı. Yaramı bantla sardıktan sonra askılığı sallayarak sarı montumu, yeşil beremi, yeşil atkıyı ve yeşil eldivenimi aldım. Hızla bahçeye çıktım. Fakat kimsecikler yoktu. Herhalde daha uyanmamışlardı. Karla doyasıya eğlendim. Sonra kimse olmadığından çamaşır gibi sıkıldım. Eve geldiğimde annem haberlere bakıyordu. Ben de karla oynarken yorulduğumdan erkenden uyudum.

Sabah annemin çıkardığı patırtı yüzünden uyandım. Telaşla 3-5 tane valiz hazırlıyordu. Sonra elimden tuttuğu gibi dışarı çıktık. Diğer evlerdeki arkadaşlarımda toparlanmış arabaya biniyorlardı. Bir kaç km gittikten sonra küçük bir kasabada durduk. Tüm komşularımız da oraya gelmişti. İşte o zaman durumu anladım. Televizyonda çıkan haberde bir tatil köyü tanıtılıyordu. Annemde tüm kasaba halkına bu tanıtımı söylemiş ve oraya gitmemiz konusunda ikna etmişti. Bugün de bu planı gerçekleştirmiştik.

İlk günlerim çok iyi geçiyordu. Bu tatil köyüne alışmıştım. Fakat evimizi özlüyordum. Ah, ah! O ahşap, tek katlı, küçük bahçeli şirin mi şirin evimiz. Burada artık eğlenemiyorum bile. Anneler benim bu halime çok üzülüyor. Benim eğlenmem için son çare heyecanlı bir kitap aldılar. Kitabın adı "Volkan Kahramanı". Volkan Kahramanı, volkanın patlamasını önlemeye çalışan bir süper kahraman. O kitabı okurken kül kelimesinin ne anlama geldiğini merak ettim. Çünkü volkanla ilgili olan her yerde ismi geçiyor. Sanırım ünlü olmuş. TDK'nin hazırladığı sözlükten baktığıma göre volkan patladığında oluşan tozlarımı. Okuduğum kitapta görseline bakınca şaşakaldım. Çünkü bu kül aynı oynadığım kara benziyordu.

Çok merak ederek anneme bu tatil köyüne gelme nedenimizi sordum. Meğer tatil köyü tanıtımından değil komşu kasabadaki volkan patladığından taşınmışız. Burası da tatil köyü değil bildiğimiz sıradan bir kasabaymış. Arkadaşlarım da uyuduklarından değil volkan tehlikesinden dışarı çıkmamışlar. Ve en önemlisi oynadığım kar aslında külmüş. Şimdi her şey açıklığa kavuşmuştu. "Bize ne oldu," diye sorarsanız, volkanın verdiği hasar tamir edilince biz de evimize geri döndük.

UZAY GÜNÜ

Yazar: Ayşe Ravza İmamoğlu (10.5 Yaşında)

Editör: İdil Yıldırım (9 Yaşında)

Çizer: Berra kademir (9 Yaşında)

Bugün büyük gün. Sonunda NASA'dan beklediğimiz izin kağıdı geldi. Aylardır bugünü bekliyorduk. Kardeşim mutluluktan havalara uçuyor!

Oooo! Ne havalı roket, pasparlak. Üzerinde kardeşimin adı yazıyor: Oya, astronot kıyafeti giyip rokete bindi, o kadar heyecanlı ki!

Uzay yolculuğu başlasın! İşte gidiyooor. Bana el sallıyor, ben de ona. Gözden kayboldu bile.

Hiç bahsetmedim ama ben Melek. Saçlarım kumral ve uzun, gözlerim ise zeytin gibi simsiyah. Biraz zayıf olsam da yemek yemeyi çok severim. Hayal kurmayı ise pek sevmem. Ben gerçekleri severim. Kardeşim Oya benim tam tersim. Onun saçları kızıl ve kısa. Gözleri ise boncuk gibi masmavi. Kardeşim hayal kurmaya bayılıyor. (Yine size söylediğim gibi, benim tam tersim.)

Maceralı yolculuğunda ben de onunla gitmişim gibi hissediyorum. Çünkü Oya'nın başlığındaki kamera sayesinde anbean onu izliyorum. Yıldızlar ile yakalamaca oynuyor, gezegenden gezegene Uranüs-Neptün-Mars-Satürn sırayla geziyor.

Off! Güneş galiba bayağı sıcak. Bir koku hissediyorum. Yanık kokusuna benziyor. Oya az önce Güneş'e sarılıyordu, yoksa yandı mı? Hemen Oya'ya durumunu sormalıyım!

- Melek'ten Oya'ya, Melek'ten Oya'ya! Beni duyuyor musun? Yanmadın değil mi?

- Oya'dan Meleğe, Oya'dan Meleğe! Beni duyuyor musun?

- Melek'ten Oya'ya, evet duyuyorum devam et.

- Ablaa! Uzay çok güzel! Keşke sen de gelseydin. Hem yandığımı da nereden çıkardın? Sadece Güneşle oynuyordum, Güneş çok sıcak ama çok tatlı, pamuk gibi. Hem kıyafetim çok koruyaklı, birşey olmaz merak etme.

Oh, rahatladım. Neyse bu durumu da geçtiğimize göre kardeşimin uzayda yaşadığı şahane bir şeyi söyleyeyim. Bir uzaylı ile tanışmış. Arkadaş canlısı Oya hiç durur mu? Hemen arkadaş olmuş. Ona şöyle sesleniyor: Ayo.

Ayo, diğer uzaylıların aksine yeşil değil. Pembe pofidik tüyleri, mavi koskocaman gözleri, turuncu minicik kulakları olan bir uzaylı. Minicik kulaklı dediğime bakmayın, Oya'nın dediğine göre karıncanın ayak sesini bile duyabiliyor.

Oya, Ayo'nun evine gidip ay taşı çorbası içmiş. Hatta fotoğrafını da atmış. Gri bir şey, eritilmiş demire benziyor. Tadı aynı beton gibi olsa da kardeşim beğenmiş.

Ayo'nun konuşması bir garip: "UĞAİĞUIUĞA" gibi. Ne dediğini sadece kardeşim anlayabilir.

Annem ve babam da kardeşimin bu neşeli uzay hayatından gönderdiği fotoğraflara hayranlıkla bakıyorlar. Oya'dan son durumuyla ilgili bir fotoğraf daha isteyeyim.

-Melek'ten Oya'ya, Melek'ten Oya'ya. Alo! Aaaa, olamaaz!

Oya telsize cevap vermiyor.

-Oya, Oya orada mısın? Oya!

Evet, kamera kayıtları! Şimdi ne olduğunu göreceğiz. Kardeşim Satürn'ün halkalarında mışıl mışıl uyuya kalmış.

Babam hemen süpermen pelerinini savurarak uzaya uçup kardeşimi yakaladı. Kardeşim yeniden dünyaya gelmişti. Oh çok şükür.

Gözlerini ovuştururken Oya Bize şaşkınlıkla bakıyordu. Satürn balonunun arkasında nasıl uyuyakalmış aklım almıyor. Herhalde Ayo ile oynarken çok yoruldu. Annem iyi ki de kardeşime doğum günü hediyesi olarak astronot kıyafeti ve uzay oyuncakları almış.

Balonlar da harika. Üzerlerini çok güzel boyadık. Gerçekten gezegene benziyorlardı. Küçük beyaz

toplar yıldızlarımız idi. Oya'nın uzaylı oyuncağı ise gerçek gibiydi. Kardeşim bu doğum gününde evimizi uzay gibi süslememizi çok sevmişti. Hele hele NASA baskılı doğum günü pastası en sevdiğiydi.

Babama bağladığı kırmızı güneş peleriniyle de uzay roketi gibi çok oynamıştı. Ay taşı çorbası ise kardeşimin yaptığı ve içine özellikle gri taş attığı su dolu kap sadece. Büyüyünce astro-

not olmak istiyor Oya. Bu onun 7. yaş doğum günü idi. Ama ne mutlu olmuştu. Hayalini gerçekleştirmiştik, mutlu olmaz mı? Gerçekten hepimiz çok eğlendik.

Kardeşim bizim Meleşimiz. (Benim adım Melek ama olsun, ben birinci o ikinci Melek.) Çünkü o hep eve neşe saçıyor. Kardeşim iyi ki var!



İLHAM PERİSİ

MINO

Yazar: Reyyan Dede (10 Yaşında)

Editör: Şeyma Betül Buldu (12 Yaşında)

Çizer: Betül Arık (10 Yaşında)

Merhaba! Ben Mino, ilham periliğine daha yeni başlamış bir öğrenci periyim. Biz periler, insanların "avuç" dedikleri şey kadarız. Ben ve ailem bizim gibi ilham perilerinin bulunduğu "Düşün Düşün" ülkesinde yaşıyoruz. Tabii ben bir öğrenci peri olduğumdan bu ülkede bazı sorunlara neden olabiliyorum. Haydi size o sorunlardan birkaç tanesini anlatayım.

Yine okulun olduğu günlerden biriydi. Bu okul ilham perilerine görevlerini verir. Ben de kura seçimi yapınca bir yazara ilham götürmem gerektiğini anladım. Hızlıca çıkış kapısına doğru uçtum. Ama ilhamların kaçmasını engelleyen ilham fıçısından yazar ilhamını almadığım için kanatlarımı çırpınca içinden kitap yazdıracak ilham çıkmadı, yazar da kitap yazamadı. Yazarın durumuna çok üzülerek Düşün Düşün ülkesine geri döndüm. Sonraki günlerde de aksilikler birbirini kovaladı. Bir gün kanatlarıma parlaması için fıçımından sihir alacaktım. Tüm ilham perileri kanatları parlaması için haftada 1 kez fıçılarındaki sihirli kanatlarına sürerler. Fakat benim fıçımından sihir değil de bir şair ilhamı çıktı ve kaçtı. Ben onun peşinde uçarken o ilham başka ilhamları da kaçırdı ve birlikte büyüdüler. Onları yakalamak için tüm sihirmi kullandım ve onları bir sihir bulutunun içine koyup yakaladım. Ama kendime fıçıları karıştırdığım için çok kızdım. Benim sihir fıçım koyu kahverengi ve küçüktü. İlham fıçıları ise kahverengi, üstünde siyah çizgili ve büyüktü. Başka bir günde ise insan dünyasını birbirine katmıştım. O gün 2 tane görevim vardı. Çünkü genç bir ilham perisi işten ayrılmıştı. Görevim de şair ve editöre ilham götürmekti. Dalgınlıkla uçarken kanatlarımdan birini editör için, birini de şair için çırptım. İşimi bitirince evdeki televizyondan insan dünyasını kontrol ettim.

Şair ve editörün yazdığı yazıları görünce çok şaşırdım. Şair düzyazı, editörse baktığı kitaba şiir yazmıştı. Sanırım ilhamları yanlış kişilere götürmüştüm. Olanlara kimse anlam verememiş, meslek hayatları boyunca böyle bir olayla karşılaşmamışlardı. Olanları anlayan tek kişi bendim. Bardağı taşıran son hatta bir sürü damla damlamıştı. Çünkü kendime su koyarken su taşmıştı.

Kendimden bıkmıştım artık. Başıma bir sürü kötü olay gelmişti. Üstüme siyah bir kanat takıp eve kapandım. Fakat evi de başıma yıktım. Ben hiç bir yere uyum sağlayamıyordum. Bir gün kuralları çiğneyerek kendimi bir yazarın ilhamının bulunduğu fıçıya attım. O ilhamın bana yararlı olacağını umuyordum. Kuralları çiğnediğimden ceza aldım mı? Hayır, almadım. Çünkü kimse beni görmemişti. Merakınızı giderdiğime göre umduğum gibi çıktı mı ona bakalım. Evet, çıktı. Bu ilham "Sakarlıktan Nasıl Kurtulabilirim?" adlı kitabın ilhamıydı. Yönergeleri uygulamaya başladım.

1. Toplumdan uzaklaş.
2. Etrafa dikkatle bak.
3. Bir şeyleri unutmamak için kendine bir plan yap.

Ben bu yönergeleri, peri zamanına göre 1 yıl uyguladım. Çünkü bizde bir ay 30 kirom bıramdır ve 1 yıl 120 kirom bıramdır. Bu süre de yeterli olacak ki 1 yıla hiçbir şeyim kalmadı. Ben de tüm periler gibi sakarlık olmadan ve bir şeyleri unutmadan normal hayata döndüm.



Namor ve Güneş

Yazar: Büşra Adıbelli (10 Yaşında)

Editör: Muhammed Furkan Şen (12 Yaşında)

Çizer: Betül Çakmak (12 Yaşında)

Nehrin şırl şırl aktığı, kuşların cik cik öttüğü sıcak yaz sabahıydı. Dışarıdan bile içine taptaze biber doğranan menemenin kokusu geliyordu. Çocuklar için yaz tatiliydi ama Namor yatağında yatmak zorundaydı. Çünkü dünden beri burnu çok akıyor, başı ağrıyor ve midesi bulanıyordu. Bunun nedeni de her zamanki gibi Namor'un dondurmayı çok yemesiydi. Zaten ne zaman çok dondurma yese böyle oluyordu.



Ama Namor'u hâlâ mutlu eden bir aktivite vardı. O da dürbünüyle hayvanlar kuşlar gibi canlıları izlemektir fakat bir türlü dürbününü bulamıyordu. Yatağının altına, masasına, dolabına kısacası tüm odasına baktı ama bulamadı. Tam evi aramaya başlayacakken kardeşinin bahçede dürbünüyle oynadığını gördü. Eğer o oynuyorsa hevesini almadan dürbünü elinden almanın faydasız olduğunu bilen Namor kardeşine hiç bulaşmadı.

Arkadaşları dışarda oynuyordu. Namor da oynamak istedi ve annesinden güç bela izin kopardı. Namor arkadaşlarının yanına gidiyordu. Tam o an hapşırıldı. Ama ne hapşırma. Ağaçların dalları titredi, annesinin kurusun diye astığı kıyafetler uçtu ve güneş söndü. Her yer karanlığa büründü, etrafı buz kesti. Namor'un annesi buz dolabına koyamadığı yiyecekleri bozulmasın diye dışarıya getirdi.

Namor güneşin bir hapşırıkla sönmeyeceğini biliyordu. Hemen evdeki trambolini getirdi. Blomb blomb diyerek zıpladı ve önce Ay'ı sonra Venüs'ü ve en son olarak Merkür'ü geçerek Güneş'e vardı. Bir baktı Güneş hıçkırığa ağlıyor! Namor:

-Sizi söndürdüğüm için özür dilerim.

Güneş üzgün bir sesle:

-Sorun değil. Zaten ağlıyordum. Sen hapşırınca dayanamadım.

Daha sonra Namor Güneş'e neden ağladığını sordu. Güneş:

-İnsanlar beni yeteri kadar sevmiyor. Bazen fazla sıcak olduğumu, bazen etrafı ısıtmadığımı söylüyorlar. Bir türlü beni beğenmiyor, hep benden şikâyet ediyorlar.

Namor hemen atıldı ve şöyle dedi:

-Ama biz seni seviyoruz ve sensiz yaşayamayız. Hadi, geri yan. Lütfen... Tün canlıların sana ihtiyacı var.

Güneş güç aldı ve geri yandı. Daha sonra Namor ile vedalaştı. Bundan sonra Namor'un okulda anlatacağı yeni bir hikâye vardı.



Güneş'e Sarılmak

Yazar: Aişe Serra Akyel (11 Yaşında)
Editör: Salih Doygun (10 Yaşında)
Çizer: Elif Neva Şahin (11 Yaşında)

O gece çok durgundu. Sessizliğin huzurlu sesi her yere yayılmıştı. Sonra bir yıldız doğdu. O yıldız, onun doğduğunu gösteren "Süreyya" yıldızıydı. Ben ise heyecanla ona sarılmayı bekliyordum. Onun mis gibi kokusu odayı doldurmuştu. Yüzü o kadar parlaktı ki anlatamam. İşte kutlu andaydık. Beni ona sardılar. O mis gibi kokusu üstüme bulaştı. Artık ondan bir saniye ayrılamazdım. Bebek kundağı olarak dünyaya geldiğime her zamankinden daha çok sevinçliydim. Beni yıkarlarken onu düşlüyordum. Hayallerimi o süslüyordu. Ancak her güzelliğin bir sonu vardı. Onu süt anneye vereceklerdi. Ne kadar müteessir oldum bilemezsiniz. İçimden bir ses, "Giden gitmiş be dostum, hüznü ayaklandırmak boşuna..." diyordu. Yine de dayanamadım ve gece gündüz demeden göz yaşlarım göl oluşturana kadar ağladım. Durmadan dua ediyordum. Allah'tan beni ona kavuşturmasını istiyordum. Bir süre sonra geri geldi. Altı yaşındaydı artık. Artık onu asılı olduğum duvardan izliyor ne yazık ki ona sarılmıyordum. Annesinin yanında çok mutluydu. Üstelik bir şey daha fark etmiştim, o çok güzel konuşuyordu.

Hem yumuşak dilli hem de olgundu. Dedesi ve dadısı üzerine titriyordu. Bir gün annesiyle babasının mezarına gitmeye karar verdiler. Ah! Söylemeyi unuttum, onun babası daha o doğmadan ölmüştü. Annesi ise eve dönüş yolunda vefat etti.

O, ne kadar üzücü bir hayat geçirmişti. Ve şimdi dedesiyle kalıyordu. Dedesi de ona büyük önem veriyordu. Onu kendi koltuğuna oturtuyor, onunla yemeğe başlıyor, her yere onunla gidiyordu. Hatta bir gün dedesinin devesi kaybolmuştu. Küçük Muhammed'de (sav) aramaya başladı. Bir ara dedesi torununu göremedi. Hemen Kâbe'ye gidip Allah'a dua etti: Allah'ım torunumu sağ salim bana ulaştır. Onu bana bağışla!

Tam o sırada iki karartı gözükte çölde. Bu küçük Muhammed (sav) ve deveydi. Dedesi ona sarıldı. "Seni bir daha asla tek başına bir yerlere göndermeyeceğim," dedi. Bu birliktelikleri Muhammed sekiz yaşına gelene kadar sürdürdü. Bir gün dedesi de öldü. Doğar doğmaz sarıldığı o güneş yaşadığı tüm hüznü ve acılara rağmen ilk günkü gibi parlıyordu.

Yazar: Armin Ela Aydın (9 Yaşında)

Editör: Aişe Serra Akyel (11 Yaşında)

Çizer: Erva Beren Mağın (11 Yaşında)



KERVI'NİN GÜNLÜĞÜ

Merhaba, Ben Kervi Öğretmen. Aynı zamanda kantinde de çalışıp Yedek Kuyruk (biz kertenkelelerin para birimi) kazanırım. 2 yıl, 4 ay 24 gündür kantinde çalışıyorum. Tam 9 yıldır da öğretmenlik yapıyorum.

İlkokul öğretmeniyim ve öğrencilerim beni çok seviyor. Şu anda sınıftaki öğrencilerimi eğitiyor, onlarla aktiviteler yapıyorum. Hem de bundan çok keyif alıyorum.

Sabah ilk dersin benim olması çok iyi oldu, yani bu sene. Onlarla Kuyruk Çıkarmayı işleyeceğiz, ayrıca onlara konusunu kendilerinin seçtiği bir hikâye yazma ödevi vereceğim.

sabah saatleri:

Ben heyecanla anlatırken onlar da beni dikkatli ve heyecanlı bir şekilde dinliyorlardı. Hepsi anladıktan sonra Kuyruk Çıkarmaca oyununu oynadık ve çok da eğlendik doğrusu. İçimden "İyi ki eğlenceli şekilde anlatmışım," diye geçirdim. Ve dersin sonlarına doğru onlara hikâye ödevini verdim. Konuyu onların seçmesinin daha iyi olacağını düşündüm çünkü onların hayal güçlerine kısıtlama yapmak istemiyordum. Bu düşündüğüm şeyi onlara da söyledim. Çünkü söylemeyi unuttuğum bir kısıtlama olduğunu düşünebilirlerdi. Eminim çok güzel hikâyeler çıkacaktır. Ve tüm bunlardan sonra gün, bir anda, başladığı gibi bitti...

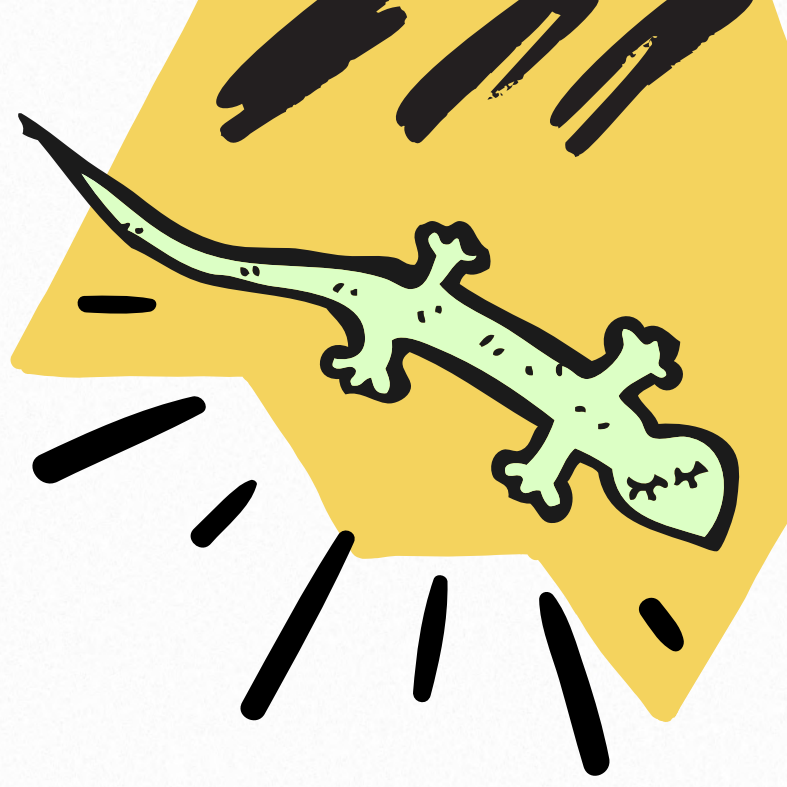


iki gün sonra:

Sabah uyanıp okula gittim. Kertenkele şeklindeki tahtaya (en güzel tahtamızdır kendisi) öğrencilerin sunumlarını ekledim. Herkes hikâyesini göndermedi tabii ki ama zaten iki gün vakitleri vardı. Aslında bir gün ama bazı kişilerin programı müsait olmadığı için 2 güne çıkardım.

Dün hepsini okuyamamıştım. Arkadaşıma Saklanma Taktikleri dersi veriyordum. Bana 5 kuyruk verdi. Bizim kuyruklarımız 2 günde bir düşer. Çünkü bizi yemek isteyen bazı canlılardan böyle korunabiliyoruz. Bu yüzden her zaman kuyruk çıkarabiliyoruz. Tabii sevdiğin bir yer bulursan bunu ancak yapabilirsin. O yüzden kuyruk bizim için önemli ya, bu yüzden verdi.

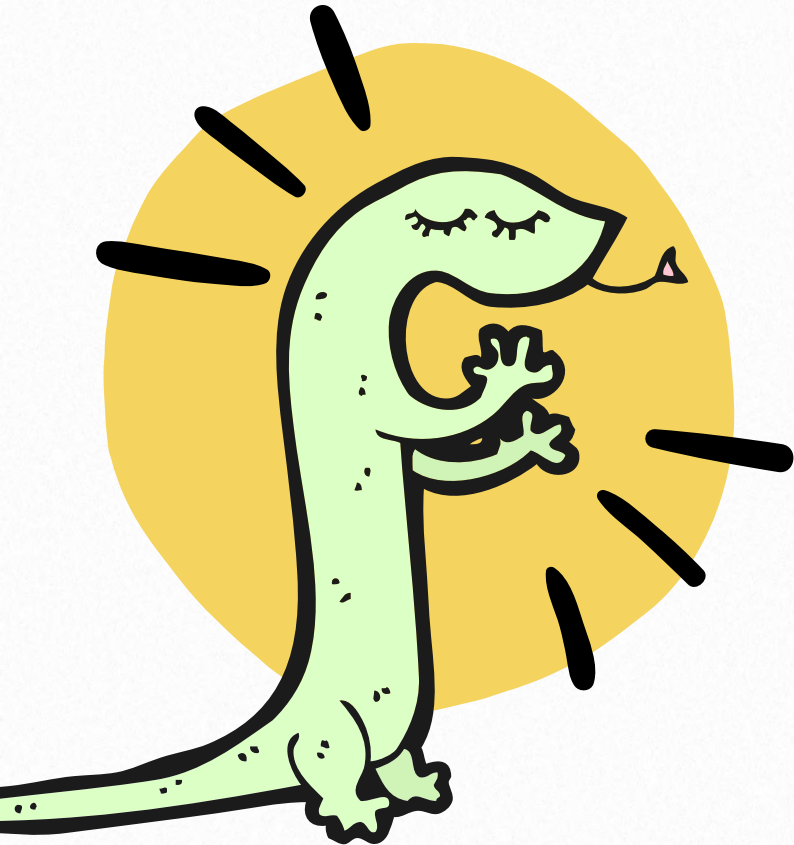
Ben her zamanki gibi erken gelmiştim. Hikâyeleri okumaya başladım. Rahatça, tadını çıkara çıkara okuyordum hikayeleri. Çünkü ilk ders bu sefer Kertemat idi. Aman Allah'ım, Ne de güzel yazmış çocuklarım! Duygulandım valla... Hele Keri var ya! Acayip sürüklüyor. Bu kertoşçuk ileride yazar olacak galiba, öyle gözüküyor.



Yazar olursa da çok iyi olur çünkü çok sürükleyici buldum bu hikayesini. Diğer yazı ödevleri de sürükleyiciydi ama bu ekstra iyiydi.

Yani anlayacağınız Keri 'den çok güzel yazar ya da editör olur. Editör de olur çünkü Yazım Kuralları konusunda öyle titiz ve dikkatli bir kertenkele ki anlatamam. Sanki sözlük veya Yazım Kuralları kitabı yutmuş gibi. Ay! Bu Mero da çok...

- Kertenkele Mirya! Haydi gel, ne daldın ya bu kadar hikâye yazımına. Azıcık mola ver bari.
- Of Layi yaa! En heyecanlı bölümdeydim.
- Sonra yazarsın Mirya. Kaç kelime yazdın ki?
- Daha 310 oldu.
- Sınır kaç demişti ki öğretmen? Ayrıca kaç günün kaldı?
- Sınır yok. Öğretmen yazabildiğiniz kadar yazın demişti. 2 gün var; bir bugün bir de yarın. Perşembe gününe yetiştirmeye çalışırsak iyi olur.
- Tamam, yarın bir işimiz yok. O zaman devam edersin ama şimdi hızlıca yemek yiyip piyano dersine yetişmemiz gerekli. Beklerim ben seni. Kербili (bilgisayarı) kapat ve gel haydi.



ÇILGIN PLAN

Yazar: Beyza Özel (12 Yaşında)

Editör: İdil Yıldırım (9,5 Yaşında)

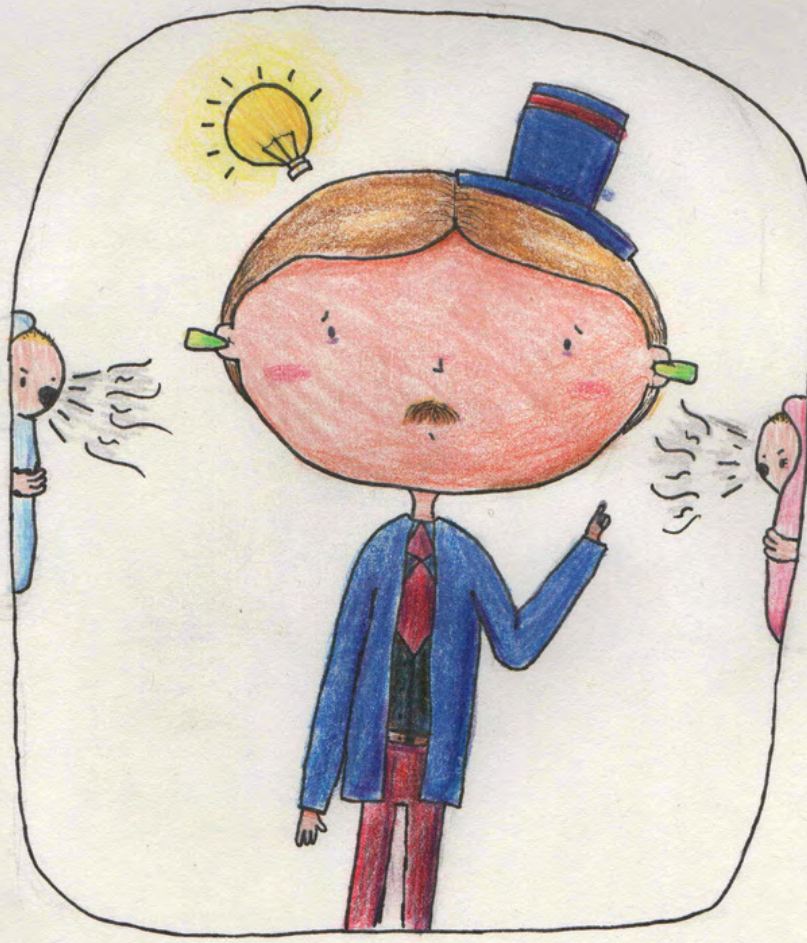
Çizer: Feride Zümra Koca (11,5 Yaşında)

Aylardan ağustostu. On yıl aradan sonra başa gelen Cumhurbaşkanı yüzünden bu küçük ülke alt üst olmuştu. Yaptırdığı lunaparktaki dönme dolap yerinden çıkmış, lunaparkı yedi defa turlamıştı. 3 kişi ölmüş geriye kalan 20 kişiden 12'si yaralanmış, 5 kişi sağlam çıkmış, geriye kalan 5 kişi 18 gün boyunca kendine gelememişti. Korku tünelineki hayaletlerin üzerine düşmüş ve herkes şok içinde kalmıştı ve buna benzer birçok olay olmuştu. Cumhurbaşkanı bunun lunaparktaki başka bir eğlence olduğunu söylemişti ama kimse inanmamıştı.

O gün yine Cumhurbaşkanı'nın korkunç bir konuşmasıyla başlamışlardı güne. Konuşma şöyleydi:

-Sevgili halkım! Sizin için yaptığım her şeyi çok seviyorsunuz, biliyorum. Yeni bir proje geliştirdim. Biliyorsunuz ki kasaba nüfusu gün geçtikçe artıyor. Bu da doğal kaynaklarımızın hızla tükenmesine, yerleşim yerlerinin yetersizliğinden dolayı ormanların kesilmesine, gıda yetersizliğine ve daha pek çok soruna sebep oluyor. Burası küçük bir yer ve ormanlarımızı kesmek istemiyoruz. Saydığım diğer pek çok sorunla da baş edemiyoruz. Bu yüzden elimde gördüğünüz bu sıvıyı her eve yollayacağım. Bunu her hafta içtiğiniz zaman bir daha asla bebek doğuramayacaksınız. Çünkü bu ilaç kadınların yumurtalıklarını etkiliyor ve hamile kalamıyorlar. Böylece ülkemizin kaynakları halkımıza yetecek ve çok daha rahat bir hayat yaşayabileceğiz. İlacı kullanmak istemeyenler ya ülkeden gidecekler ya da ceza olarak 5 yıllık maaşlarını verecekler. Diğer ülkelerin çoğunda iç savaş olduğunu da unutmayın.

Herkes bu konuşma karşısında donup kalmıştı ama son 10 yıldır yaşadıkları sıkıntıları düşündüklerinde bu fikre olumlu bakmaya başladılar. Ertesi gün askerler evleri gezerek kadınlara ilacı içirdiler. Bu böyle birkaç yıl boyunca devam etti. Tabii tüm zorluklara rağmen bu uygulamayı benimsemeyen insanların bir kısmı ülkeyi terk etmek zorunda kaldı.



Bu uygulama sayesinde ülke nüfusu azalmaya başladı ama artık ülkede çocuk kalmamıştı. Yaşlıların, ailelerin kısaca bütün insanların neşesi gitmişti. Çünkü sokaklarda çocuk sesleri yoktu artık. Parklar bomboştu, çocuk odaları toz içinde kalmıştı. Okullar boş kalmıştı, örümcek ağları her yeri sarmıştı ve öğretmenler maaşlarını alamıyordu. Çocuk kitapları sahihsiz kalmıştı. Anneler çocuklarını bakkala göndermek yerine kendileri gitmek zorundaydı artık.

İnsanlar artık çocuk sahibi olmak istiyordu. Çocuksuz bir hayat anneleri ve diğer herkesi strese sürüklemişti ve bu yüzden günde 5-6 kişi ölüyordu. Ülke nüfusu çok azalmıştı. Cumhurbaşkanı her gün birçok isyan mektubu almaya başlamıştı. Bitmek üzere olan 20 yıllık görev süresi dolmadan kovulmak istemediği için ilaç uygulamasını iptal etmek zorunda kaldı.

İlaç kullanımını iptal ettikten birkaç hafta sonra birçok kadın hamile kaldı. Bir yıl içerisinde her yer bebek ağlaması sesleriyle doldu. Bebek ağlamalarına dayanamayan cumhurbaşkanının yeni planı, bebeklerin sesini kısın bir makine icat etmekte.

ARI DEMEK

HAYAT DEMEK

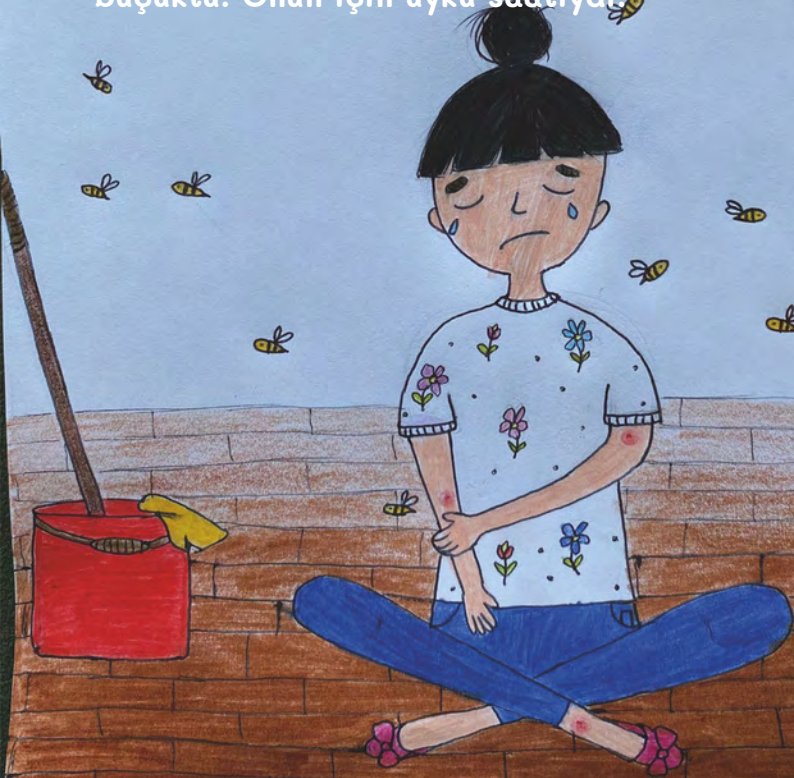
Yazar: Defne Hilal DURSUN (10 Yaşında)

Editör: Armin Ela Aydın (10 Yaşında)

Çizer: Hira Ünal

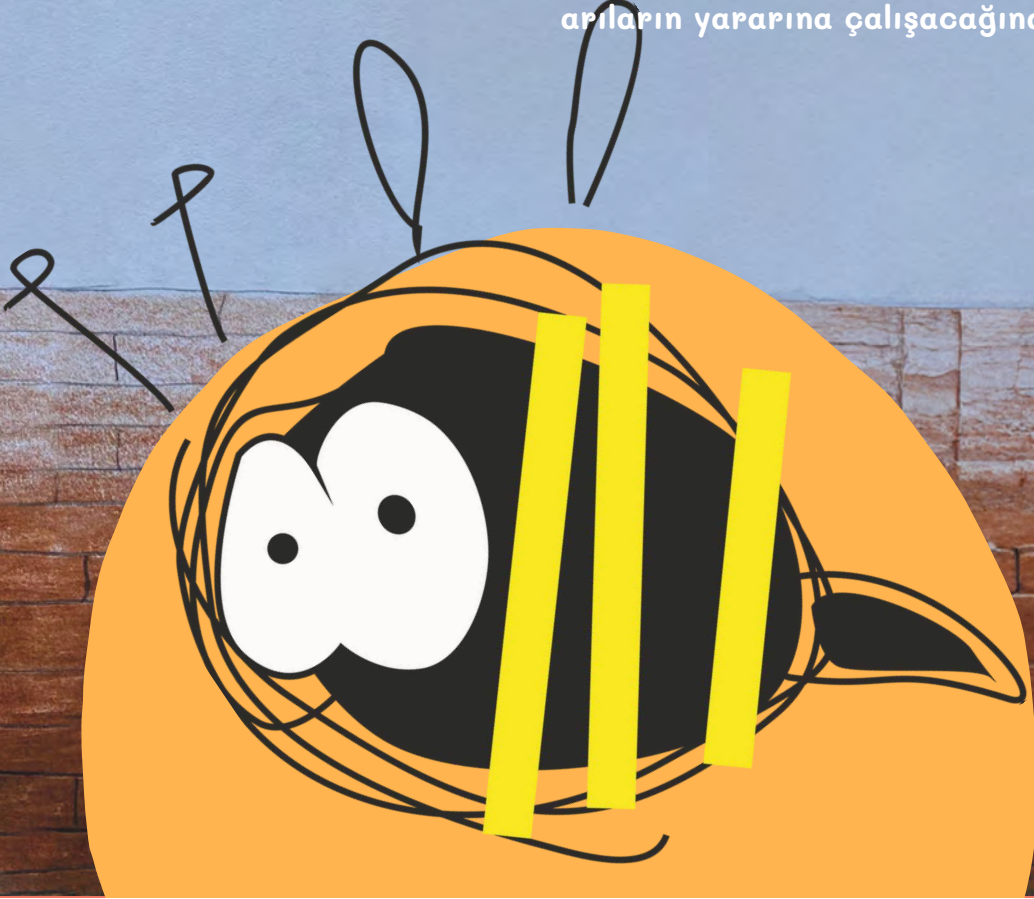
Bir bilim insanı olan Leya Hanım, ertesi gün gideceği köy yolculuğu için hazırlık yapıyordu. Heyecanlıydı ama aynı zamanda da bıkmıştı. Çünkü köydeki arılar her gittiğinde onu sokuyordu. "Arılar yorulmadı, ben yoruldum onların sokması yüzünden," diyordu hep. Leya Hanım işte tam da bu yüzden onlardan tiksiniyordu. Ama heyecanını üstte tutmaya çalıştı. Yemekten hemen sonra otogara doğru yola çıktı. Köyü Tokat'ta, kendisi ise İstanbul'daydı. Yani anlayacağınız Leya Hanım'ın yolu çok uzundu. Otobüs gelir gelmez eşyalarını yerleştirip uyudu. Saat akşam dokuz buçuktu. Onun için uyku saatiydi.

Uyandığında saat sekizi gösteriyordu. Camdan dışarı baktığında altın sarısı başakların olduğu bir tarla gördü. Bu onun yüzünde bir tebessüm bıraktı. İki üç saat sonra mola verildi, kahvaltısını yaptı. Ardından biraz hava aldı ve tekrar otobüse bindi, yola devam ettiler. Öğlenleyin de Tokat'a vardılar. Leya Hanım evine geldiğinde köyün neşe veren kokusunu içine çekti. Ahşap ve çimen gibi kokuyordu etraf. Üst kata çıktığında kendi odasına girdi. Girer girmez de dört kere öksürdü. Oldukça tozlanmıştı eşyalar. İlk olarak temizlik yapmaya karar verdi ama bu sırada bir arı ona yaklaşıyordu. Geri gitmeye başladı. En sonunda arı Leya Hanım'ın omzunu soktu.



Leya Hanım ığlık attı. Ama yolculuğun başındaki gibi heyecanını kaybetmedi. Temizlik bittiğinde oturup dinlenmek istedi. İster istemez de bir arı da kolundan soktu. Sinirden ağlayacaktı ama dayandı. Fakat sabır taşı da değildi, üçüncü kez de sokulunca öncekinden de güçlü bir çığlık attı. Bomba kadar şiddetliydi. Ve bir karar aldı. Apar topar toplanıp İstanbul'a geri döndü. Hemen bir televizyon kanalıyla görüştü. Yarım saat sonraya bir konuşma ayarladı. İnsanlara arıların kötü olduğunu söyleyecek ve kendisine yardım etmelerini isteyecekti. Konuşmasının sonunda yardım edeceklerin numarasını aramasını söyledi. Bir saat içinde milyonlarca kişi arayıp destek verdi. Ertesi gün çalışmalara başladılar. Yüksek desibelde ses üreten makineler yaptılar ve çeşitli yerlere koydular. Arılar da bu sestten rahatsız olup gittiler. Herkes birkaç gün böyle yaşadı. Artık rahat rahat yaylalara gidip geliyorlardı. Çocuklar korkmuyordu. Kısacası herkes mutluydu ama bu mutluluk sadece üç gün sürdü. Üç gün sonra hastaneler astım krizi veya nefes darlığı geçiren insanlarla doldu.

Hava çok kirliydi. Çiçekler de hava dolayısıyla etkilenmişti. Bir çiçeğe dokunduğunuzda çok pütürlü bir zemin gibi eliniz çiçeğe tam değmiyordu. Balların tadı çok değişmişti. Çünkü artık balları arılar değil insanlar üretiyordu. Biber gibi acıydı. Herkes isyandıydı. Leya Hanım'ın evini önünde toplanıp protesto yaptılar. Leya Hanım bu sırada köyde arılar olmadan yaşıyordu. Can kayıpları olmaya başladı. İnsanlar perişandı. İçlerinden bazıları delirmişti. Artık dünya yaşanmaz haldeydi. Ve işte tam da bu sırada bilim insanı olan ağan Bey hızır gibi yetişip olaya el koydu. Tüm kanallar sadece ağan Bey'i konuşuyordu. Bu seferde herkes ağan Bey'e güvendi. Makineleri bir bir yerlerinden çıkardılar. Beklemek yerine arıları aradılar. Bir hafta içinde her şey normale döndü. ağan Bey, Leya Hanım'ı aramaya başladı. Yerini tespit ettiğindeyse yaptığı şeyin nedenini sordu. Leya Hanım pişmandı çünkü o da hastalanmıştı. Niyetinin kötü olmadığını anlattı. Televizyona çıkıp tüm dünyadan özür diledi. Affedilince de geçmişin tam tersine arıların yararına çalışacağına söz verdi...



Bir Tayin Meselesi

Yazar: Gözde Nur zdemir (13 Yaşında)

Editör: Halil İbrahim Kazan (12 Yaşında)

Gökyüzünün maviliğinin hemen altında, mahalledeki çocukların kahkaha sesleri ve minicik kalplerin ele ele tutuştığı bir sokakta top oynayan çocuklar vardı. Okuldan gelmiş; ödevler dikkatli ve hızlı bir şekilde yapılmış, karınların guruldayan sesleri kesilmişti. Ellerinde küçük ama oynanabilecek büyüklükte bir top vardı. Top oynayan çocuklar birlikte gülüyor, eğleniyor ve onlara bakan "Çocuk olmak ne güzel!" diyordu.

Tüm çocuklar okuldayken oynayacakları oyunların hayallerini kuruyor ve yaz tatilini heyecanla bekliyordu. Günler birbirini kovalarken zaman hıphızlı akıp geçti. Hemen de karne günü gelmişti. Tüm çocuklar karnelerindeki güzel notları aileleriyle paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Ama bizim sokakta oynayan çocukların karne notları harika olsa da yüzlerinden düşen bin parçaydı. Dört yıllık öğretmenleri tayin istemişti ve tayin çıkarsa gidecekti. Çocukların ii kan ağılıyordu. Ve ğretmenlerinin tayin istediğini daha bugün duymuşlardı. Tüm yaz tatili heyecanları içerinden sıyrılıp gitmiş, adeta kalpleri durmuştu.

Çocukların gözlerinden yanaklarına doğru süzülen yaşıları gören Tuğba teyze, turuncu kabarık saçlara sahip Tuğçe'ye, ela gözlere sahip Gözde'ye, zeytin gibi gözleriyle tam bir obur olan Murat'a, top oynarken topa vurduğunda hep ayakkabısı çıkan ve bu yüzden gol yiyip bir daha aynı ayakkabıyı giymeyen, yanakları çillerle kaplı Ahmet'e, yutkuna yutkuna ağlayan grubun en komik ikiz kardeşleri mer ve Zeynep'e şaşkınlıkla bakakaldı ve karneleri çocukların ellerinden alıp incelemeye başladı. "Canım yavru larım, neden ağlıyorsunuz? Ne güzel karne notlarıyla gelmişsiniz ya." "Tu-tu-Tuğba teyze, ğretmenimiz tayin istemiş gidiyor," diye konuştu Ahmet.

TAYİN İSTEMİŞ GİDİYOR

Aaa, zldğnz şeye de bakın. Gelin bakayım size karne hediyesi olarak ne aldım poniklerim.

diye çocukların biraz olsun ağlamalarını durdurdu Tuğba teyze de.



Hep birlikte Tuğba teyzenin evine gittiler. Gülçiçek sokağının hemen altındaki Menekşe sokağında yaşıyordu Tuğba teyze. Zaten çocukların evi de bu sokaktaydı. Tuğba teyze çocukların ailelerini aradı eve gelir gelmez.

“Canım oğlum, canım kızım sizinkiler bende. Onlara bir şeyler hazırladım. Yedikten sonra gönderirim merak etmeyin,” diye haber verdi çocukların ailelerine. Aileleri de seve seve kabul ettiler.

“Biricik yavrularım, çok üzülmenizi anlıyorum. Karne hediyelerinizi bir vereyim. Bir de size yaptığım çikolatalı poğaçaları yiyin, öyle bu meseleyi konuşalım,” diye heyecanla konuştu Tuğba teyze. Hemen rengârenk hediye paketleriyle kaplanmış hediyeleri çocuklara verdi. Çocuklar gözlerindeki yaşları silmiş, ağlamaklı bir sesle Tuğba teyzeye teşekkür ettiler. Tuğba teyze çikolatalı poğaçaları getirdi ve çocukların önündeki masaya koydu. Çocuklar büyük bir iştahla poğaçaları yediler. Hediyelerini açtılar ve bir de ne görsünler, Tuğba teyze almayı çok istedikleri oyuncakları söyledikleri günü hatırladılar. Kızların çiçekli elbisesi olan çok tatlı bebek oyuncakları ve oğlanların da istediği renkte arabaları vardı! Hep birlikte Tuğba teyzeye sarıldılar.

Tuğba teyze konuşmaya başladı.

Bir tanecik yavrularım. Öğretmeninize mektup yazar fotoğraflarınızı gönderirsiniz. Bende bir tane fotoğraf makinesi olacaktı. Onunla fotoğraflarınızı çeker, çıkarıp hep birlikte yazdığınız mektubun içine koyarız.

Çocuklar aynı anda “Teyzemizin ağzından bal damlıyor,” diye söylediler. O günden sonra öğretmenlerinden gelecek olan haberi beklediler ve öğretmenlerinin gittiğini öğrendiler. Öğretmenleri Betül Amasya’ya gitmişti. Mektuplarını yazdılar ve fotoğraflarını çekip gönderdiler. Tam bir hafta sonra öğretmenlerinin onlara yazdığı mektubu alıp okudular. Tuğba teyze sayesinde öğretmenlerinden haber alabiliyor ve iletişimde kalabiliyorlardı. Evet, telefonda mesaj atabiliyorlardı ama beklemek, heyecanlarına heyecan katmak ve ömür boyu saklanabilecek kıymetli sözlerle dolu bu mektup onlara kocaman bir umut ışığı olmuştu.





BİR TILKI KULÜBESİ

Yazar: Emine Yaren Öcal (13 Yaşında)
Editör: Ayşe Rana Altun (10 Yaşında)
Çizer: Selahattin Emre Kaya (11 Yaşında)

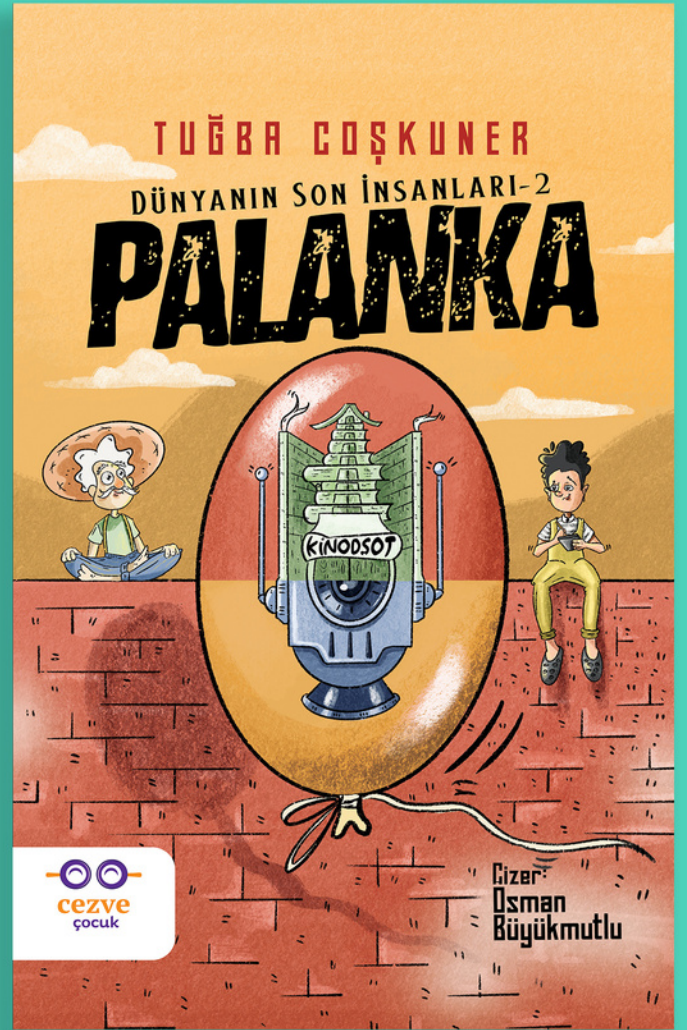
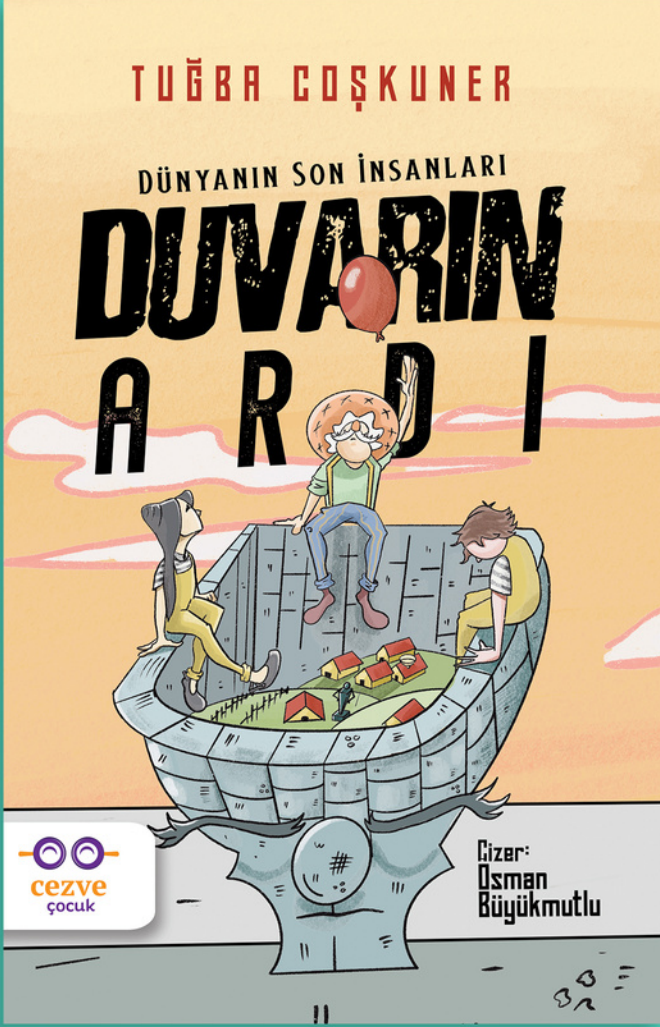
Kasabada sıradan bir gündü. Bakkallar dükkânlarını açıyor, fırınlardan mis gibi ekmek kokusu yayılıyor, çöplük kedileri bir parça ekmek için birbiriyle boğuşuyordu. Ama bu gün birisi için sıradan değildi. Alya kendi kendine bulutları izlerken çalılıklardan gelen bir ses ile irkildi. Çalılıkta ne olduğunu merak ediyordu. Ama korkmuyor da değildi. Çünkü evleri ormana yakın olduğu için çalılıktaki yabancı bir hayvan da olabilirdi, küçük bir tavşanda. Sonunda merakına yenik düşüp çalılıklara doğru yürüdü. "En azından bir ejderha olamaz," diyerek kendini avuttu. Çalılıkların yanına gelince bir eliyle gözünü kapatıp diğer eliyle çalılıkları açtı. Çalılıkları açınca yavaş yavaş elini gözünden çekti ve çekmesiyle "Ayy ne tatlı!" demesi bir oldu. Çalılıktaki ayı veya aslan değil bir tilkiydi. Alya biraz tilkiyi sevdikten sonra eve koştu. Ne yaptığını pek önemsemeyen anne ve babasını geçip tilki için bir şeyler hazırladı. Bahçeye çıktı ve tilkiye elindeki mama kabını uzattı. Tilki hemen yemeği bitirdi. Alya 1 saniyede boşalan kabı alıp eve doğru yürüdü. Arkasını döndüğü zaman tilkinin de peşinden geldiğini fark etti. Anlaşılan tilki onunla kalmak istiyordu. Tilkiyi bahçedeki depo olarak kullandıkları küçük kulübeye götürdü. Tilki bu gece orada uyuyacaktı. Alya tilkiyi yerleştirdikten sonra eve çıktı. Annesine ve babasına tilkiyi anlattı. Tilkiye bir kulübe yapmak istediğini söyledi. Ancak anne ve babası tilkiye bir kulübe yapmayacaklarını söyledi. Annesi ve babası zaten böyle şeyleri sevmezlerdi.

Alya "O zaman ben yaparım!" dedi ve odasına gitti. Pek de düzenli olmayan odasının dört bir köşesini aradı. Çekmecesinden, ders kitaplarının arasından, yatağının içinden, kıyafetlerinin ceplerinden, lambanın tepesinden ve para sakladığı diğer yerlerden paralarını aldı. Paralarını değişik yerlere saklamayı severdi. Sonunda tüm parası avuçlarındaydı. Bunlarla gidip kulübe yapmak için gereken malzemeleri alacaktı. Gece olunca kendisini uykunun kollarına bıraktı.

Sabah horozun nahoş sesi ile uyandı. Hemen üstünü değiştirip dışarı çıktı. Önce marangoz Fazıl abinin yanına gidip kendisine yardım etmesi için ricada bulunacaktı. Bunun pek zor olmayacağını biliyordu çünkü Fazıl abi Alya'nın babasının dayısının komşusunun kayınpederinin torunuydu. Yakın akraba sayılırlardı. Hem Fazıl abi yumuşak huylu bir insandı. Marangoz dükkânının önüne geldiğinde Fazıl abiye gördü ve hemen derdini anlattı. Fazıl abi ona yardım etmeyi kabul etti. Beraber gerekenleri alıp Alyaların bahçesine gittiler. 1-2 saat sonunda artık tilkinin yaşayabileceği bir kulübesi vardı. Alya, Fazıl abiye bol bol teşekkür etti.

Tilki hemen yeni kulübesine girdi. Alya o an tilkisinin bir isminin olmadığını hatırladı. Düşündü, taşındı. Tek dostu olduğu için "Dost" koydu tilkisinin adını. Böylece Alya'nın kendisiyle birlikte bambaşka dünyalara dalabileceği bir dostu oldu. Ve bu dostunun da bir kulübesi...

9 YAŞ VE ÜZERİ DİSTOPIK SERİ



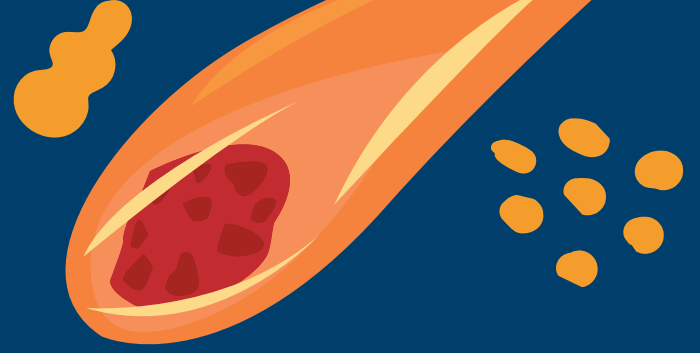
DIKKATLİ BAK

Yazar: Furkan Talha Aykan (10 Yaşında)
Editör: Bilge Özsoy (17 Yaşında)

Adem ve arkadaşları bir akşam vakti gözlem yapmak için dışarı çıktılar. Adem, arkadaşlarına "Teleskoplarınızı getirdiniz mi?" dedi. "Evet!" dedi arkadaşları ve birlikte teleskoplarını yerleştirip gökyüzüne bakmaya başladılar. Arkadaşları gözlem yaparken bir yandan da not aldılar.

Arkadaşlarından biri "Kuyruklu yıldız görüyorum," diyerek Ademlerin yanına geldi. Arkadaşları ilk başta şaka yaptığını düşündüler. Ama sonra teleskoba bakınca onlar da gördüklerine inanamadılar hatta bir an kendilerini rüyadaymış gibi hissettiler.

Daha sonra bu anın fotoğrafını çekmek için hemen telefonlarına koştular ve kamerası en iyi olan telefona fotoğrafları çektiler. Uzun süre haber kanallarını incelediler fakat göktaşı ile ilgili haber bulamadılar. Daha sonra fotoğrafı arkadaşlarıyla paylaşmayı düşündüler.



Karınları acıkınca Adem'in aklına mis gibi kokan kurabiyeler geldi. Hemen çantasından çıkartıp arkadaşlarına söyledi. Arkadaşlarından bir tanesi de çantasındaki portakal sularını çıkartıp oradakilere ikram etti. Ve atıştırmalıkları mideye homini gırtlak indirdiler. Karınlarını doyurduktan sonra da bundan sonra ne yapacakları düşündüler.

En sonunda bir fikir buldular. Tam o sırada Adem de teleskopun açısına bakmaya karar verdi. Teleskopun açısının bir dükkana baktığını fark etti. Gözlerine inanamamıştı. Adem arkadaşlarına döndü ve "Arkadaşlar, üzgünüm ki başından beri biz yanılıyormuşuz," dedi.

Arkadaşları olayı anlamaya başladılar. Gülmeye başladılar hatta çok gülmekten bayılacak hâle geldiler. Bunun üzerine herkes günlüğüne not düştü. Adem "Arkadaşlar, biraz daha dikkat edelim yoksa bir günümüz daha böyle boş geçebilir," dedi. Daha sonra bu ekip evlerinin yoluna koyuldular.



GÖKLERİN KRALİÇESİ İLE KÜÇÜK BİR SÖYLEŞİ

Yazar: Defne Hilal Dursun (II Yaşında)
Editör: Fatma Zehra Sevinç (II Yaşında)

Takvimler 13 Ekim 1997'yi gösteriyor. Çok heyecanlıyım çünkü Türk tarihindeki kadınların önemini ele alan bir yazı yazıyorum ve Sabiha Gökçen ile röportaj yapmak için Hünkâr Köşkü'ne geldim. İşte Sabiha Hanım geliyor:

Defne: Hoş geldiniz Sabiha Hanım. Öncelikle beni kırmayıp teklifimi kabul ettiğiniz için sağ olun. İsterseniz Mustafa Kemal ile tanışma hikâyenizden başlayabiliriz. Ne de olsa Mustafa Kemal'in manevî kızlarından birisiniz, bu çok gurur verici bir şey olmalı.

Sabiha: Hoş bulduk Defne. Bu hoş davet için teşekkür ediyorum. O zaman anlatmaya başlayayım. Yıl 1925'ti, annem ve babam ölmüştü. Bir akşam ağabeyim eve gelip "Sabiha, Gazi Paşa Bursa'ya geliyormuş, hem de evin yanındaki köşkte ağırlanacakmış," dedi. Tabii ben bunu duyunca çok sevindim. Birkaç gün geçti aradan, bir sabah bahçede dolanırken köşke doğru koştum. Doğal olarak nöbetçiler beni sokmak istemedi ama Paşa beni gördü ve bırakın gelsin dedi. Gittim, neden geldiğimi sordu. Ben de yatılı okula gitmek istiyordum dedim. Durup baktı bana, bir müddet sonra "Ben seni evlatlık alsam benimle gelir misin?" dedi ve benim hikâyem orada başladı.

Defne: Demek şimdi bulunduğumuz yerde tanıştınız, çok iyi denk gelmiş. Biraz da eğitiminizden bahseder misiniz? Havacılığa nasıl ve ne zaman başladınız? Bu sizin için nasıl bir duyguydu?

Sabiha: Evlat alındıktan sonra köşkün bahçesindeki okula gittim. Mustafa Kemal'in de isteği üstüne liseyi Türk Kuşu Sivil Havacılık Okulu'nun ilk kız öğrencisi olarak bitirdim. Ardından da 1936'da Eskişehir Askeri Hava Okulu'nda özel eğitim alıp Dünya'nın ilk kadın askeri pilot oldum. Uçmayı seviyordum ve bu çok gurur vericiydi.

Defne: Gerçekten çok etkileyici. Bu kadar iyi olduğunuz bir alanda illaki bir ödülünüz vardır. Ama kaç tanedir bilemeyiz ve ancak sizden öğrenebiliriz. Değil mi?

Sabiha: Elbette bazı başarılarım oldu. 1991 yılında Uluslararası Havacılık Federasyonu Altın Madalyası'nı aldım. Ama en büyük başarıyı bir yıl önce yani 1996'da kazandım. Amerika'da düzenlenen Kartallar Toplantısı'nda 20 havacıdan biri seçildim ve bu ödülü alan ilk kadın havacı oldum.

Defne: Tebrikler Sabiha Hanım. Bunlar gerçekten büyük başarılar. Peki, şu anda 84 yaşındasınız. Ve benim şimdi sormadığım daha birçok başarınız var. Sizce havacılık nedir?

Sabiha: Kişiye ve isteğe göre değişir. Tembel ve isteksiz birine eziyet, hayal kuran ve istekli birine tutkudur.

Defne: Anladım. Son olarak gençlere tavsiyeniz nedir?

Sabiha: Hayal kursunlar, kendilerini keşfetsinler ve çalışsınlar. Gerisi katedir.

Defne: Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler Sabiha Hanım. En iyisi sizi daha fazla yormadan röportajımızı bitirelim.

Sabiha: Ne demek Defne. Ayrıca hiç yorulmadım, tam tersine soruların hoşuma gitti. Umarım daha sonra da karşılaşırız.



Güzel Bir OTEL

Yazar: Feride Ahsen Aktaş (12 Yaşında)

Editör: İdil Yıldırım (10 Yaşında)

Editör: Fatma Zehra Sevinç (10 Yaşında)

Kaldığım otelde gerçekten çok mutluydum. Burada asla sıkılmıyor; aksine kafa dağıtıyordum. Çünkü boş vakitlerimi kardeşimin bana getirdiği boyalarla resim yaparak ve buradaki arkadaşlarımla konuşarak geçiriyordum.

Genelde yaptığım resimleri arkadaşlarıma gösterir, nasıl olduğunu sorarım. Çoğu beğenir. Resmimde ne anlattığımı sorar ve bende bu soruya cevap veremem. Hiçbir zaman veremedim ve verebileceğimi de sanmıyorum.

Yine her zamanki gibi kardeşim bana boya getirmişti. Boyalarımı resim çizmek için çok heyecanlıydım. Ancak gece olmasını bekliyordum. Çünkü o gece dolunay olacaktı ve ben pencereden bakarak dolunayı ve gökyüzünü resmetmeyi çok istiyordum.

Gece ayakta kalabilmek için birkaç mum gerekiyordu. Bunu otel görevlilerinden birine söylemeliydim. Odama bir otel görevlisinin gelmesini beklemeye başladım. Çok geçmeden iki otel görevlisi geldi ve onlardan birkaç mum getirmelerini rica ettim. Onlar da bana ihtiyacım kadar mum getirmişlerdi.

Gece olmasına daha çok vardı ve benim gece uyanık kalabilmem için dinlenmem lazımdı. Hazırlıklarımı yaptım, yatağıma uzanıp gözlerimi kapattım. Çok geçmeden göz kapaklarım ağırlaşmış ve uykuya dalmıştım.

Gece olmuştu ve otel görevlisi istediğim gibi beni uyandırdı. Hiç vakit kaybetmeden boyalarımı ve tuvalimi almış, ardından da odamın penceresinin önüne geçmiştim. Bir süre gökyüzünü, parıl parıl parlayan dolunayı izlemiştim. Sanki bu gece ayrı bir güzeldi yıldızlar; belki de onları çizeceğimi anlamış, en güzel hallerine bürünmüşlerdi.

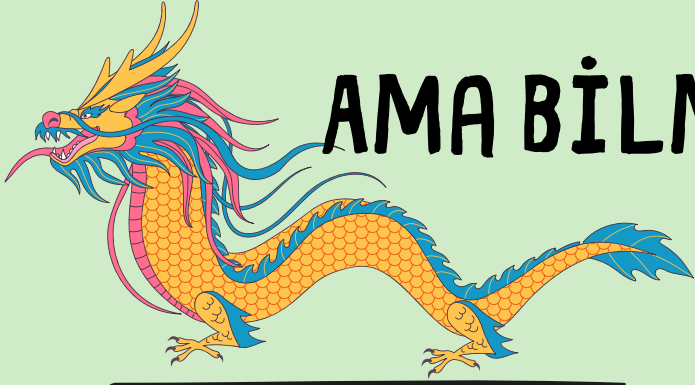


Uzun bir süre yıldızları ve dolunayı seyrettikten sonra mumları yakmış ve çizmeye başlamıştım. Fırça adeta elimden kayıyordu. Kendimi her resim çizmeye başladığımda olduğu gibi resmime kaptırmıştım. Öyle ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Sabaha kadar resmimi çizmiş, sabaha doğru da tuvalin başında elimde fırçayla uyuyakalmıştım. Uyandığımda yanı başımda tablomu inceleyen birkaç otel görevlisi görmüştüm.

Onları bu zamana kadar yalnızca birkaç kez görmüştüm. O yüzden şaşırmıştım. O an yalnızca aralarından bir tanesinin diğerlerine "Sanırım tedavi işe yaramamış, diğer tedaviye başlayın," dediğini duyabilmişim. Sanırım resmimi çok beğenmişlerdi ve galiba bu yüzden otellerinde bir süre daha ücretsiz konaklamama izin vereceklerdi. Bu arada az kalsın söylemeyi unutuyordum. Tabloma "Yıldızlı Gece" adını vermişim.

Dipnot: Bu hikâye ünlü ressam Vincent Van Gogh'un hayat hikâyesinden esinlenerek yazılmıştır.

HEMEN HEMEN HERKESİN BİLDİĞİ AMA BİLMEDİĞİ MİTOLOJİ



Yazar: Ahmet Ömer Oruç (12 Yaşında)
Editör: Aişe Serra Akyel (11 Yaşında)

Bir köpek hayal edin. Üç kafası, üç boynu ve dört metre boyu olsun. Ve üstüne üstlük bu yaratık Antik Yunan'ın cennet ve cehenneminin; yani Yeraltı dünyasının bekçisi olsun. Evet, böyle fantastik unsurlar mitolojinin içine giriyor.

Mitoloji (Mit) : Mitoloji aslında din, dil, tarih, gelenek ve töre gibi bir milli unsurdur. Hemen hemen her devletin daha doğrusu ırkın bir mitolojisi vardır. Ve hatta şu an Afrika'da, dünyada olduğunu bilmediğiniz bir sürü abuk sabuk isme sahip ülkelerin bile bir mitolojisi vardır.

Mitoloji (Mit) neden oluşmuştur: Aslında "Tam budur," diyebileceğimiz bir bilgi elimizde olmasa da elbet bilgiler ve teoriler var. Benim düşünceme göre "tanrı" kavramı, bir konuda en nitelikli olan kişiye verilen bir unvan gibi. Mesela Yunan mitolojisinden Hephastos; Zanaat ve Demircilik Tanrısı. Ve büyük bir ihtimalle inanılmaz derecede iyi bir demirciydi. Bu mantık her tanrıda işliyor; İskandinavından Yunanına kadar. Ama Mısır Tanrılarını ayrı tutuyorum. Çünkü onlar mitolojideki "Tanrı, Melez, Kahraman, İnsan, Yaratık" tanımına uymuyorlar pek. Ama bir ihtimal yaratık olabilirler. Ne de olsa eski zamanlarda insan haricinde yaratıklar da yaşıyordu. Her neyse, demek istediğim bu şekilde "Tanrı" kavramıyla mitolojinin tamamı yavaş bir şekilde oluşmaya başlar. Fakat başka görüşlere göre toplumların kültürel ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla ortaya atıldığı düşünülür.

Tanrılar: Tanrılar az önce de açıklamasını yaptığım gibiler, ama farklı birkaç özellikleri de var. Tanrıların insanlardan olan çocuklarına "melez" denir. Ve bu melezlerin bir kısmı melez olarak kalır, bir kısmı ise kahraman olur. Tanrılara örnekleri şu şekilde verebiliriz: Thor, Loki, Freyr, Freya, Zeus, Poseidon, Hades, Afrodit, Eros, Pan, Apollon, Helios, Gaia ve Chaos.

Bilgi: "Chaos" Yunan Mitolojisinin en büyük ve en güçlü tanrısıdır.

Melezler: Melezler, tanrılarının çocukları olmak ile birlikte bu getiriden kaynaklı oldukça güçlü ve sinerjik kuvvetlidirler. Auraları güçlüdür. Genel bir kısmı kahraman olmak istese de hepsi o kadar ünlenemez. Melezler çok sayıda oldukları için isim vermek zor olabiliyor. Ama ben en ünlü 2 tane söyleyeyim: Kalipso ve Chiron.

Kahramanlar: Genellikle ünlenmek için bir yaratık ya da bir tanrı öldürmüş olmaları gerekir. Ama tanrı öldürmek biraz zordur. Ve ek olarak söyleyeyim, bu Yunan kahramanlarının sonu pek iyi bitmez; bazıları hariç. Mesela: Perseus, Herakles (Herkül), Thesus.

Yaratıklar: Bunlar eski zamanlarda yaşamış yaratıklardır. Genellikle insanlar, melezler ve kahramanlar tarafından sevilmezler. Bazı yaratıklar: Kerberos, Medusa, Minator.



İlhamını Bekleyen Şairler

Yazar: Gülce Özbey (8 Yaşında)
Editör: Şeyma Betül Buldu (12 Yaşında)

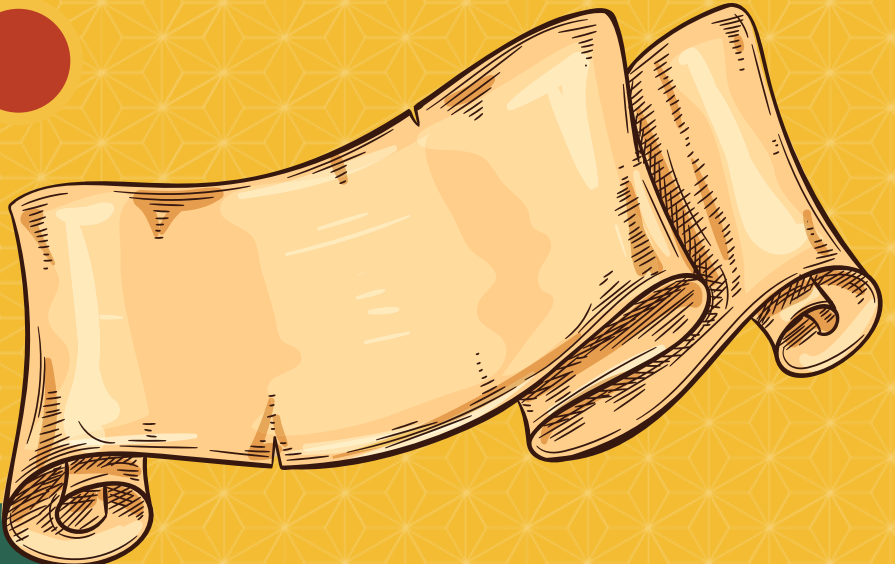


Benim yaşadığım şehir olan ilham şehri rengârenk çiçeklerle süslü ve bu çiçeklerin yaydığı kokularla kaplı, herkesin dostça geçindiği kimsenin birbirini kırmadığı neredeyse gerçek olamayacak kadar güzel bir peri şehridir. Bu şehirde her perinin bir görevi vardır hepsi farklı farklı insanlara ilham verir. Her perinin ilham verdiği alan farklıdır. Her sabah uyanır uyanmaz periler insanlara ilham vermek için şehirlerinden ayrılırlar.

Yine bir gün güneşli bir sabaha uyandık ve ben Sitare peri tam on sekiz yaşıma bastım. Her ilham perisi gibi on sekiz yaşıma bastığım için ilk defa görevimi yapacaktım, çok heyecanlıydım. Benim görevim de şair ve yazarlara ilham vermektir. Hemen hazırlanıp ilham merkezine gittim, adımları söyledim ve benim için hazırlanan odaya yerleştim. Odama girince hemen sandalyeme oturdum ve oturduğum gibi ilham butonum çaldı. Bana bir görev gelmişti. "Ömer Lütfi Mete'ye şiiri için ilham arıyor Sitare peri," dedi buton. Hemen oraya ışınlandım masanın başında oturmuş, düşünen şairi gördüm. "Harekete geçmem gerekiyor," dedim. Ömer Lütfi Mete'nin başına bir kez asa ile dokundum. Şair tebessüm etti ve birden beklediği ilham geldi. Kalem defter üzerinde hızlıca yazmaya başladı.

Ben de merak ediyordum, şiiri bitene kadar onu izledim. Benim verdiğim ilhamla çok güzel olan Gülce adlı şiirini yazdı. Bu şiiri okuyan birçok insan kızlarına Gülce ismini verdiler.

Böyle böyle yıllar geçti, birçok ünlü şair ve yazara ilham verdim. Günler geçip gidiyordu, ilham periliğinden çok zevk alıyordum. "Keşke hiç emeklilik yaşım gelmese..." diyordum ama bu iş beni zaman geçtikçe yormaya başlamıştı. Tam da bu sırada EYT yasası çıktı ve ben de emekli olma kararı aldım. Gerekli işlemleri yaptım. İlham merkezinden eşyalarımı toplayıp ayrıldım. Bir gün kraliçe periden mektup geldi. Beni saraya çağırıyordu. Şaşırıyordum ve merak da etmiştim beni neden çağırdığını. Ben de hemen saraya gittim. Gidince bir de ne göreyim! Bütün periler sarayda toplanmış "Sitare peri çok yaşa!" diyerek beni alkışlıyorlardı. Kraliçe beni yanına çağırdı ve "Sana çok teşekkür ederim, yüzlerce ilham perisinin veremediği ilhamları sen verdin," dedi ve emekli olmam için rica etti. Tüm periler hep beraber kraliçe periyi destekledi. Ben de daha çok şair ve yazara ilham vermek için emekli olmadım ve hep görevimi yaptım, binlerce insana ilham vermeye devam ettim.



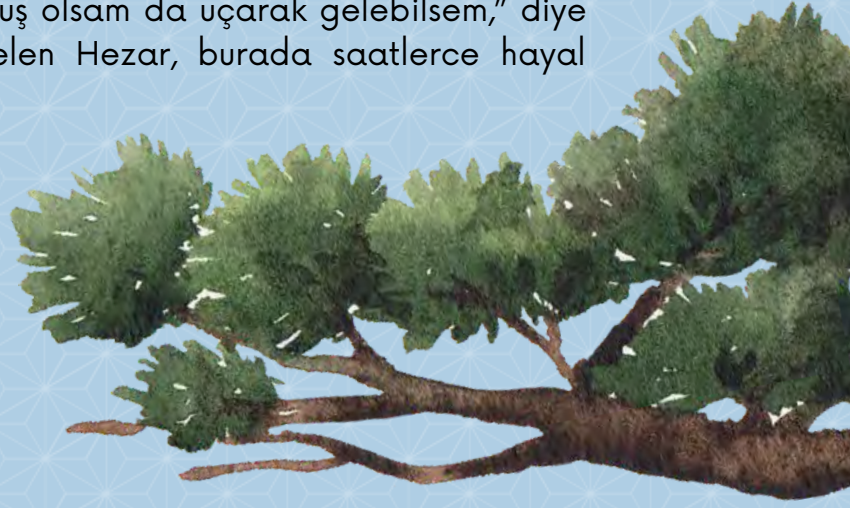
HEZAR'IN UÇUŞU

Yazar: Gülce Özbey (8 Yaşında)
Editör: Halit Kerem Koyunlu (9 Yaşında)

Yine bir gün Hezar okuldan eve koşarak gelmiş ve merdivenleri patır kütür çıkararak odasına girmişti; havaya doğru fırlattığı çantası yere düşmeden sokağa oyun oynamaya çıkmıştı bile. Arkadaşlarıyla oyun oynayan Hezar her zamanki gibi ormanın yolunu tutmuştu.

Mevsimlerden hazandı. Bastığında haşur huşur sesler çıkaran yapraklar Hezar'ın koşmasıyla beraber gökyüzüne kadar çıkıp tekrar yere düşüyorlardı. Hezar sapsarı yaprakların arasından koşarak ormana vardığında soluk soluğa kalmıştı. "Ne kadar da uzak bu orman, keşke bir kuş olsam da uçarak gelebilsem," diye geçiriyordu aklından. Ormana sık sık gelen Hezar, burada saatlerce hayal kurardı.

Yine burada en yüksek ağaçlardan birine çıkıp hayal kurarken uyuyakaldı. Ama o da ne! Sanki yanı başında birileri konuşuyordu. Ama bu olamazdı, çünkü ağacın tepesinde kimsenin kolaylıkla çıkamayacağı yere tırmanmıştı. Hezar tekrar gelen seslere kulak verdi. Evet evet, gerçekten de birileri ona sesleniyordu. Kuşlar, Hezar'a; "Korkma, konuşan biziz. Sürekli buraya geliyorsun ve bir şeyler düşünüyorsun. Biz seni artık tanıyoruz, evin buraya uzak anlaşılan. Her geldiğinde çok yorgun oluyorsun," dediler. Hezar şaşkın ve heyecanlıydı. Şaşkınlıktan açık kalan ağzını kapatmaya çalıştı. Rüyada olup olmadığını anlamak için kolunu çimdikledi. Hayır, bu gerçektir. Önce şaşkınlıktan cevap veremedi. Kendine gelince, "Şey, evet. Gerçekten de çok uzak..." diyebilirdi. Kuşlar, Hezar'a "İstersen sende uçabilirsin, bunu yapabilirsin!" dediler. Hezar anlam veremedi. "Ben insanım, bu sadece benim kurduğum hayallerimde gerçek olabilir," diye düşündü. Fakat kuşlar sürekli bir şeyler söylüyor; onun inanmasını istiyorlardı.



Akşam oldu, Hezar evin yolunu tuttu. "Gerçekten bugün olanlar gerçek miydi, bana neler söylediler, bunu gerçekleştirebilir miyim ben?" diye düşünerek eve vardı. Kapıyı çaldığında ailesi koşarak kapıyı açtı. Hepsi Hezar'ı merak etmişlerdi. Bugün yaşadıklarından zamanın nasıl geçtiğini anlamayan Hezar, her zamankinden daha geç gelmişti eve. Hezar odasına çıktı. Uzun uzun düşünmeye başladı. Derslerinde başarısız bir öğrenci olan, yaramazlıklarından dolayı ailesine sürekli şikayet edilen Hezar; böyle bir şeyi başarabilir miydi? Sabaha kadar düşündü, düşündü, düşündü. Odanın içinde bir oraya bir buraya giderken bir baktı ki çoktan sabah olmuştu.

Hezar koşarak ormana gitti. O kadar hızlı gitti ki yerden sürekli "fiyu, fiyu" diye sesler çıkarıyordu. Vardığında tekrar kuşlarla konuşmaya başladı. "Bana bir yol gösterin, ben de uçmak istiyorum artık," dedi. Kuşlar, "Bak, bunlar bizim kanatlarımız. Kanatlar sayesinde istediğimiz yere uçabiliyoruz." Hezar, o an "Tamam," dedi. "Bana kanat gerekli, ama nasıl yapacağım?" diye düşünerek eve gitmeye başladı. Marangozun önünden geçen Hezar, birden durakladı ve "Evet!" dedi. "Bu tahtalar benim işimi görür."

Gerekli malzemeleri alan Hezar, evine ulaştı. Evlerinin yanında bulunan küçük kulübede çalışmaya başladı. Günlerce, haftalarca çalıştı. Sona yaklaşıyordu ki; bir sabah ne görsün! Kulübenin kapısı açık! Kulübeye yaklaştı ve birden bağırmağa başladı. Hezar ağlıyor; yerlerde yuvarlanarak bağırıyordu. Küçük kardeşi Sezar kulübeye girmiş, malzemeleri oyuncak sanarak her şeyi alt üst etmişti. Hezar'ın o gece akıttığı gözyaşlarından kulübeyi sel bastı. Sonunda sustu ve "Hayır, pes etmeyeceğim, tekrar yapacağım! Bir gün ben de uçacağım!" diye bağırdı. Hızla kulübedeki gözyaşlarını kovayla boşalttı. Her şeyi tekrar yapmaya başladı.

Günler haftalar aylar geçti. Hezar artık her şeyin hazır olduğuna karar verdi. Birkaç deneme yaptı ve sonunda insanların şaşkın bakışları arasında Üsküdar'dan yükselen Hezar, Kadıköy meydanına indi. İnsanlar şaşkınlıktan ağızları açık bir şekilde coşkuyla Hezar'ı alkışlıyorlardı. O sırada Hezar, kuşları gördü. Hezar'a göz kırpan kuşlar hızla göğe yükseldiler. Evet, onlar Hezar'ın arkadaşı olan kuşlardı. Ve bu başarısıyla Hezar tarihe adını ilk uçan insan olarak yazdırmıştı.



BAŞIMIZA NELER GELDİ NELER!

Halit Kerem Koyunlu (9 Yaşında)

Editör: Zeynep Ecrin Zengül (13 Yaşında)

Çizer: Sofya Eyican (12 Yaşında)



"Hep onların suçu," dedi yaz sıcağında terleyen baba. "Evet. Onlar hem çok pahalı hem de çocukları Mrs. Marvel olmak gibi hayallere sürüklüyorlar," diyerek babanın sözünü doğruladı anne. "Çünkü süper kahramanlar çocukları tehlikeli işler yapmaya itiyor. Her gün çocuğun birisi bu yüzden zarar görüyordu. Mesela dün çocuğun biri Mrs. Marvel olduğunu sanarak pencereden atladı. Uyluk kemiği kırılmış."

Sokaklarda bu yüzden anne babalar ellerinde pankartlar ile yürüyüşler yapıyordu. Pankartların üzerinde "Çizgi romanlar, süper kahramanlar yasaklanmalı! Çizgi romanlar sizde kalsın!" gibi sloganlar yazılıp dağıtılıyordu. Bütün anne babaların yok olmasını istediği şeyi anlamışsınızdır: Çizgi romanlar.

Bu duyguların nasıl isyana dönüştüğünü bilen tek çocuk benim. İşin nasıl bu noktaya geldiğini açıklayayım: Çizgi roman almak için gizlice para biriktiriyordum.

"Neden gizlice biriktiriyorsun?" dediğinizi duyar gibiyim. Çünkü annem çizgi romanları sevmiyor. Bir akşam bizim evin çamaşırcısı Kaptan Çekikatlet çamaşır dolabından kirlileri alacakken üzerine "çizgi roman parası" yazılı kumbaramı, kumbaramı oraya saklamıştım, görmüş. Gördükten sonra anneme söylemiş ispiyoncu. Annem bunu öğrenince ağzından ateş püskürdü. Sonra herhalde "Arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim," atasözü aklına geldi. Arkadaşlarımın hepsini tek tek aradı. Arkadaşlarımın söylediğine göre anneleri o akşam çok kızmış. Bu haber diğer çocukların annelerine ulaşmış. Uzun lafın kısası bütün dünya birbirini aramış. Ve dünyadaki çocukların 4'te 3'ünün gizlice çizgi roman okuduğunu öğrenmiş olduk. Tamda bu noktada isyan başladı. İsyân tüm Dünya'ya yayılmış olsa gerek ki televizyonlarda bu konu gündem oldu. Birçok bilim insanı bu konuda açıklamalar yaptı. Ama en çok da Bay Çok Bilmiş.

ÜÇ AY SONRA:

Öğle vakti, saat 13.59'da Profesör Bay Çokbilmiş:

-Tüm dünyadaki çizgi romanları yok edecek bir çözüm yolu buldum. Bu şişedeki plazmayı çoğaltıp Dünya'nın her tarafına yaymamız gerekiyor. Böylece bu plazma Dünya'daki bütün çizgi romanları yok edecek.



6 AY SONRA:

-Sonunda yetişkinlerde bize hak verdi. Sokaklar şimdi çizgi roman isteyenlerle doluydu. Sokaklardan artık "Çizgi roman isteriz!" sesleri yükseliyordu. Bu sefer havaya kalkan pankartlarda "Çizgi roman demek hayal dünyası demek, çizgi romansız hayat çok renksiz," sloganları yazıyordu. Sloganlar öyle yüksek sesle söyleniyordu ki seslere dayanamayıp sağır hatta dilsiz olanlar olmuştu. Bu gelişmelere dayanamayan Profesör Bay Çokbilmiş, plazma üretimini durdurdu.



İKİ HAFTA SONRA:

-Bir hafta sonra yazacaktım ama 2 hafta oldu. Plazma işe yaramıştı. Hiç kimse çizgi roman yazıp çizemiyordu. Biz çocuklar sıkıcı resimsiz kitaplar okuyorduk. Yetişkinler halinden memnundu. Arkadaşlarımda sıkılıyordu ama durumları bizden daha iyiydi. Çünkü ben onlardan farklı olarak durumun başlamasına sebep olduğum için vicdan azabı çekiyordum. İlerleyen günlerde sadece okumak değil yazmakta çok zor bir hale gelmişti. Dünyayı dolaşmaktan daha zor. Eğlenceli bir şeyler okumadığımız için eğlenceli şeyler yazamıyorduk, hayal dünyamız gitgide küçülüyor, dünya renksiz bir hâl alıyordu.



BİR YIL SONRA:

Temmuz ayının 10. gününde isyanlar tamamen durdu. Plazmanın etkisi tamamen geçmişti. Sokaklardaki herkes evine dönmüş çocuklar hayallerine kavuşmuştu. Tüm bunlar yaşanırken yaşadıklarımızın tamda distopya türünde bir hikâyeye dönüştüğünü fark ettim. Yazımı Tuğba öğretmenimle paylaşmak çok mantıklıydı.

KAYAN YILDIZ

Yazar: Aylin Karaaytu (8 Yaşında)

Editör: Ahmet Ömer Oruç (12 Yaşında)

Ece, denizde yüzerken arkadaşlarının ona yaptığı su şakalarından rahatsız oldu. Kıyıda ki şemsiyenin altına oturdu. "Yaz mevsiminden nefret ediyorum, hemen kış gelse ne olur ki?" dedi.

O gün çok sinirliydi, evde yemek hazırlayan annesine:

**ANNE BENİM BİR
DİLEĞİM VAR, NE ZAMAN
KABUL OLUR?**

- Yıldız kayarken dilenen dilekler kabul olur, kızım.

Ece, o gece yıldızları görebilmek için gökyüzünü gözledi. Üstüne ağırlık çöktüğünde, gökyüzünden hızlıca bir yıldızın kaydığını fark etti. İçinden "Yaz bitsin, sonbahar olmadan hemen kış gelsin," derken yıldız gözden kayboldu. Dileğini dilemişti. Uyurken havanın soğuklaştığını fark etti. Bir anda üşümeye başladı. Annesinin yanına giderken yan odadan gelen sesteki ablasının da üşüyüp uyandığını anladı. Annesi yazlıktaki evlerinde birkaç battaniye olduğunu söyledi. Cama yaklaştığında dışarıda başlayan kar yağışını görünce çok şaşırdı. Ece, gece uyumadan önceki dilediği dileğin kabul edildiğini anlayınca yüzüne bir gülümseme yayıldı. Annesi kışlık kıyafetlerin Ece'nin ablası ve babasının olduğunu söyledi. Ece'nin ise hiç kışlık kıyafeti yoktu. Kombiler buz tuttuğu için çalışmıyordu babası bayağı uğraştığını ama yapamadığını söyledi.

Hâlâ güneş doğmamıştı ve yağan kardan dolayı arabalarının görünmediğini fark ettiler. Bu durumda şehirdeki hiçbir arabanın çalışmayacağını, bakkalların açılmayacağını, kazak alacak mağaza olmayacağını hatta kombiyi yaptıracak usta bile bulamayacaklarını söyledi babası. Ece, olayların bu duruma gelmesine çok şaşırdı, sonbahar olmadan direkt kışa girmenin güzel bir dilek olmadığını düşünmeye başlamıştı. Çünkü en çok üşüyen kendisiydi, hiç ona göre evde kışlık kıyafet yoktu, yazlık evlerinde sıkışık kalmışlardı. Televizyonu açtığında sadece bir iki kanalın çalıştığını; gerisinin yaşanan kar yağışından dolayı kapandığını gördüler. Ece, olayların tek suçlusunun kendisi olduğunu düşünüyordu, bunu annesine söyleyecekti ama annesinin panik halinden dolayı bir türlü söylemedi. Ece çok üzgündü. Babası her yerin kapalı olduğunu, kıyafet alamayacaklarını söyledi, hayat adeta durmuştu.

Ece, annesinin yanına giderek olanları tek tek anlattı. Annesi hafif bir gülümsemeyle "O zaman bu gece yine yıldız kaymasını beklersin," dedi. Ece, o gün yağan karların evlerinin önünü Çin Seddi gibi sardığını gördü. Bir yandan da üşememesi için annesinin yaptığı sıcak çayı içiyor, battaniyenin altından çıkmıyordu. Gece olunca başını gökyüzünü tutarak bir yıldız kaymasını bekledi, uykusunun gelmesine yakın içinden yeniden yaz olmasını dilerken bir yıldız kayıverdi.

Güneş sabah, sanki birkaç gün dinlenmiş sporcu gibi erkenden uyanmıştı. Ece, her mevsimin kendi içinde güzel olduğunu, bir şakadan dolayı ağzımızdan çıkan kelimelere dikkat edilmesi gerektiğini çok iyi öğrenmişti.



KELİME KÖŞESİ

Yazar: Zeynep Özdemir (15 Yaşında)
Editör: Armin Ela Aydın (10 Yaşında)

Zeyn

(Arapça)

SÜS.

Benan

(Arapça)

PARMAKLAR,
PARMAK UÇLARI.

Derhem

(Farsça)

KARIŞIK,
KARMAKARIŞIK,
DAĞINIK.

Gökçek

(Türkçe ve halk ağzı)

GÜZEL,
ŞİRİN, HOŞ.

Cırlayık

(Türkçe)

KÜÇÜK BİR
AV KUŞU.

Eyvan

(Farsça)

KÖŞK, KEMERLİ
YÜKSEK BİNA,
ÇARDAK.

Şimal

(Arapça)

KUZAY.

Dulda

(Türkçe ve halk ağzı)

GÖLGE,
KUYTU YER.

Sebet

(Arapça)

DELİL.

Dinkhane

(Farsça)

KEÇE DÖVÜLEREK
FES YAPILAN
İMALATHANE.

Müeddib

(Arapça)

İLİM VE EDEP ÖĞRE-
TEN, TERBİYE EDEN,
EĞİTİCİ (KİMSE).

Tafrafuruş

(Arapça "Tafra" ve
Farsça "Furuş"tan)

BÖBÜRLENEN,
YÜKSEKTEN ATAN
(KİMSE).

Kişver

(Farsça)

MEMLEKET,
ÜLKE.

Benat

(Arapça)

"Bint" soğul şekli)

KIZLAR.

Safsatacı

(Türkçe)

BOŞ VE ASILSIZ
KONUŞAN KİMSE.

Eserekli

(Halk ağzı)

KENDİNİ AKLINA
GELEN ŞEYİN
ETKİSİNE KAPTIRAN.

Züyut-ı tayyar

(Arapça)

UÇUCU YAĞLAR.

Selis

(Arapça)

DÜZGÜN VE AÇIK
İFADELİ, AHENKLİ VE
AKICI (SÖZ, YAZI).

Yapağ

(Eski Türkçe)

KIRPILMIŞ
KOYUN YÜNÜ.

Hahiş

(Farsça)

İSTEK, ARZU.

MAHALLEDEN ÜLKEYE

Yazar: Reyyan Dede (10 Yaşında)

Editör: Ahmet Ömer Oruç (12 Yaşında)

Bakanlar Kurulu, Teknoloji ve Sanayi Bakanlığı başkanının isteği üzerine toplandı. Teknoloji Bakanlığı başkanı "Bence artık teknolojik eşyalar üretilmemelidir çünkü etrafta çok fazla ses kirliliği meydana geliyor," diye açıklamasını belirtti ve diğer bakanlara düşünceleri için zaman tanıdı. Diğer başkanlar aralarında düşündükten sonra bu fikri onayladılar. Fikrinin kabul görmesinden hoşlanan başkan, bunu halka açtı ve bu düşünce orada da beğenildi.

Başkanın fikri kabul edilmişti ama kabul etmeyen kişiler de vardı. Ben ve arkadaşlarım. Tabii bazı kişiler de kabul etmemiştir ama o konuya girmeyelim. Bendeniz Faruk. Çetemizin 1. üyesiyim. Sizin çetemizden haberiniz yok, değil mi? Hemen çetemizi anlatayım.

Bu çete bir çarpışmayla kuruldu. Sırasıyla çetedeki herkes ile çarpıştım. Sonra iyi anlaşabileceğimizi fark edip internet kafeye giderek; çekirdek kola içerek, oyun oynayarak yani anlayacağınız birlikte bir sürü konuda vakit geçirerek birbirimize ısındık ve çetemizi kurduk. Grubumuzun adını "Çocuk Teşkilatı" olarak belirledik. Çocuk Teşkilatı, mahallede meydana gelen olaylarla ilgileniyor. (Tabii halledebileceğimiz olaylarla.) Grubun üyelerinden bahsedecek olursak; Faruk (Ben), Murat, Gülce ve Gamze'dir. Şimdi konumuza dönelim.

Önceleri her şey harika gidiyordu, tabii mahalleli için. Çocuk Teşkilatı olarak mahalledeki değişimi sokak lambalarının içine ateş konulmasından, insanların araba yerine ahşap tekerlekli tahta üzerinde seyahat etmesinden fark ettik. Bu garip değişimi konuşmak için her zaman bulduğumuz ahşap, odun kokan, eski kulübeye gittik.

Hepimiz, başkanın fikrinin teknolojinin iyi yanlarını görememesinden dolayı çok saçma olduğunu düşünüyorduk. Tabii kötü yanları da vardı ama onları halledemiyoruz diye iyi yanlarını dışlamamalıydık. Ayrıca mahalleliye de bu saçma fikre katıldığı için kızılıyorduk. Fakat bir şans daha vermek istedik. Yani mahallelinin de bu durumu anlamasını bekliyorduk.



Sokak lambalarının içinde ateş olmasını herhalde onlar da garipsedi. Ama o da ne; garipsemediler! Aksine beklememiz bizim için kötü sonuçlar doğurdu.

Pazar sabahı harika bir güne uyandım. Yani ben öyle düşünüyordum. Normalde bugün en kötü günlerden biriydi. Yatağımdan kalktığımda annemi ilkel bir mağara kadını olarak gördüm. Ciddiyim, boş boş mutfak aletlerine bakıyordu. Babam ise televizyonun ne işe yaradığını anlamaya çalışıyordu. Galiba teknolojinin yok olması beyinlerinin ikelliği hatırlamasını sağlayıp onları geçmiş zamanlara götürmüştü. Ama biz neden geçmiş zamanlara dönmedik? Sanırım başkana uymadığımızdan. Aman, ben böyle konuşurken mahalle Antik Mısır'a döner herhalde! Hiç vakit kaybetmeden kulübeye doğru koşmaya başladım. Kulübeye doğru koşarken ilkeller sayesinde yerle bir olmuş mahalleyi gördüm. Bu mahalledeki ilkeller başka mahallelere yayılırlarsa şehri istila bile edebilirler. Belki de çoktan istila etmişlerdir. Çünkü bütün başkanlar bu fikri kabul etmişlerdi. Adımlarımı on kat daha hızlandırarak koşmaya devam ettim. Kulübeye vardığımda bu düşüncemi diğerlerine açtım ve acele etmemiz gerektiğini söyledim. Hepimiz, başkanlara bunları fark ettirmek gerektiğini düşündük. Zaten başka çaremiz yoktu. Bir yandan da mahalleliye 2. şansı verdiğimiz için pişmanlık duyduk. Hemen işi oracıkta bitirmeliydik. Neyse, olan olmuştu artık. Biz oraya doğru koşarken önümüze hiç tahmin edemeyeceğimiz bir engel çıktı. İlkellerden oluşan bir topluluk bize doğru yaklaşıyordu.

Arkadaşlarım onları oyalarken bende bakanlığa doğru koşmaya devam ettim. Zor da olsa çok rica ettiğim için beni bakanlığa aldılar. Bakanlıktan içeri girerken başkanın da ilkel olmaması için dua ettim. Yoksa ikna etmem çok zor olurdu. İyi ki tahmin ettiğim gibi çıkmadı. Başkan ilkel değildi. Durum böyle olunca da başkanı ikna etmek böylece çok kolay oldu. Çünkü ilkellerden o da korkmuştu. Zaten Teknoloji ve Sanayi Bakanı bu fikri kabul edince diğerleri de nasıl bir hata yaptıklarını fark ettiler. Ülkeyi düzeltmek ve refah getirmek onların işiydi. Biz gerekeni yapmıştık. Çocuk Teşkilatı, mahalleyi kurtarmakla kalmayıp bütün bir ülkeyi kurtarmıştı.



TIBBIN

BÜYÜK ÜSTADI

Yazar: Sümeyye İsra Çavdar (9 Yaşında)

Editör: Duru Meva Uzun (9 Yaşında)

Merhaba, ben Bilgin. Şu an İbn-i Sina'nın çalışma odasındayım. Onunla bir dost meclisinde karşılaştım, ve bir gün konuşmak için söz aldım. İbn-i Sina her zaman merak ettiğim ve tanışmak istediğim birisiydi. Siz de onunla tanışmak ister misiniz? O zaman size biraz ondan bahsedeyim. İbn-i Sina milattan sonra 980 yılında Özbekistan'da doğmuş ve Kuşyar isimli bir hekimin yanında tıp eğitimi almış. Okul çağlarında sorduğu sorular ile öğretmenlerinin şok geçirmesine neden olurmuş. Hadi, daha da meraklanmadan yanına gidelim.

- Selamünaleyküm hekimlerin önderi. Size böyle mi hitap edeyim, yoksa isminizle mi hitap etmemi istersiniz?

-Aleyküm selam. Lakabımı seviyorum, bana böyle hitap edebilirsin. Bu arada hekim dostlardan mısın?

-Hayır, ben bir gezginim. Sizin ününüzü çok daha önceden duymuştum ve sizi daha iyi tanımak için buraya geldim.

- İzinle ben yeni ilacımı yapmak için atımla bitki toplamaya gideceğim. Benimle gelmek ister misin?

-Çok isterim!

Etrafa at nallarının sesi hakimdi, ona lavanta ağaçlarının o zarif kokusu eşlik ediyordu.

-Bu ilacınız ne için ve hangi bitkileri kullanacağız?

-Çoğu insan ağız kokusundan şikayetçi. Ne kadar misvak kullansalar da çözümünü bulamadılar. Şimdi kakule, havlıcan ve misk otu toplayacağız. Bunları güzelce ezip sıcak su ile kaynatacağız.

- İnsanlara nasıl tedaviler uyguluyorsunuz?

-İnsanlara yardım etmeyi çok seviyorum. Onların mutlu olduğunu görmek beni onlardan daha fazla heyecanlandırıyor. Tedavilerim ile onları iyileştirmek çok sevindirici. Şimdi tedavilerimde neler kullandığımdan bahsedeyim. Ben hep bitkilerden, bitki tohumlarından yapılan krem, toz gibi şeyler ile hastalarımı ve hastalıkları tedavi ettim. Ama unutma delikanlı, eğer insanlar beslenmelerini düzeltmezlerse hiçbir tedavi işe yaramaz.



-NASIL YANI? HER TEDAVİDEN ÖNCE BESLENME Mİ GELİYOR?

-TABİİ! AĞIR YEMEK YEMEYECEKSİN, YEMekten SONRA ÇOK SU İÇMEYECEKSİN, ÇOK YAĞLI YİYECEKLER TÜKETMEYECEKSİN.

İŞTE BİZ BUNLARI KONUŞURKEN EVE DÖNMÜŞTÜK BİLE. BEN DE YARIN SORACAĞIM SORULARI VE BUGÜN ALDIĞIM CEVAPLARI MİNİK GAZ LAMBASI İLE NOT ETMEYE BAŞLAMIŞTİM. HAVADAKİ MELTEM İNSANIN İÇİNİ KIPIR KIPIR EDİYORDU. SONUNDA GÜNEŞLİ BİR SABAHA UYANDIK. HEMEN KOŞUP SORULARIMI SORMAK İSTİYORDUM.

-HAYIRLI SABAHLAR HEKİMLERİN ÖNDERİ.

-HAYIRLI SABAHLAR.

-ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ?

-KAHVAlTI EDİP KİTAPLARA BAKACAĞIZ.

- SİZCE EN İYİ İLAÇ NEDİR?

-EN İYİ ŞİFA ALLAH'TANDIR (C.C) AMA İNSAN ELİNDEN EN İYİ İLAÇ, BİTKİLERDEN YAPILAN İLAÇTIR.

-PEKİ, İNSANLARI İYİLEŞTİRMEK SANA NE HİSSETTİRİYOR?

-SÖYLEDİĞİM GİBİ, İNSANLARI HASTALIKLARDAN KURTARMAK VE ONLARIN SANA TEŞEKKÜRÜNÜ GÖRMekten DAHA İYİSİ YOKTUR BENİM İÇİN.

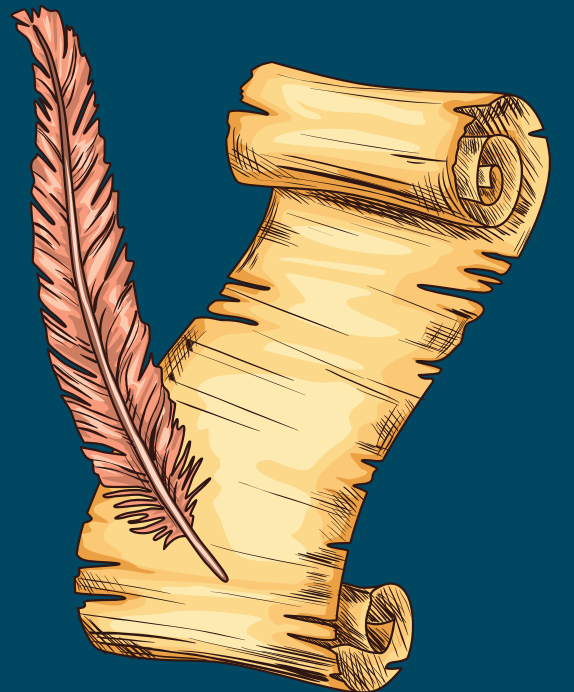
-PEKİ SİZİN TARİFLERİNİZİ NEREDEN BULABİLİRİZ?

-ŞU ANLIK EL-KANUN Fİ'T TİB ADINDA TARİFLERİMİ ANLATAN BİR KİTAP KALEME ALMAYI DÜŞÜNÜYORUM.

BU SIRADA KÜTÜPHANENİN KAPISINA GELMİŞTİK, İÇERİYE GİRİNCE ŞAŞKINLIĞIMI GİZLEYEMEDİM.

-NE KADAR DA ÇOK KİTAP VAR BÖYLE!

İBN-İ SİNA İSE HAFİF TEBESSÜM EDİYORDU. BANA BAKARAK "KİTAPLAR GÜZELDİR. HER SAYFASI BAMBAAŞKA DÜNYALARLA DOLUDUR," DEDİ. KÜTÜPHANEDE BAYAĞI GEZDİKten SONRA ARTIK EVE DÖNME ZAMANI GELMİŞTİ. İBN-İ SİNA İLE SOHBETİM BİTTİĞİ İÇİN ÜZÜLÜYOR, FAKAT ONUNLA TANIŞTIĞIM İÇİN İSE SEVİNİYORDUM.



SÜRPRİZ KARŞILAŞMA

Yazar: Reyyan Dede (10 Yaşında)

Editör: Halit Kerem Koyunlu (9 Yaşında)

Çizer: Zeynep Nihal Eryiğit

📍 Fransa / Nantes Jardin Ile de Versailles (Cardin ile de Versailles)

📅 Mayıs / 1870 / Cumartesi / Saat 15.00

Dalgin dalgin hayattan alınmiş bir parça olan Jardin ile de Versailles'te yürüyordum. Acilen konuşması yapılacak kişiler bulmam lazımdı. Yoksa muallimim rütbemi en alt sınıfa kadar düşürecekti. Birden karşımda Jules Verne'ü gördüm. Bir bankta oturmuş çevreyi seyrediyordu. O kadar sevindim ki! Onunla konuşabilirdim. Ama tek bir sorun vardı. Jules Verne'ye benimle konuşması için nasıl ikna edecektim? Hımm. Belki ona "Okurlarınızın isteğiyle sizinle konuşmamıza izin verir misiniz?" diyebilirdim. Denemekten zarar gelmez. Hadi yanına gidelim. Fısır fısır... Evet, yazarımıza teşekkür etmeliyiz. Çünkü bize konuşmamız için izin verdi. O zaman konuşalım.

REYAN: SAYIN JULES VERNE. HIÇ YAZDIĞINIZ KİTAPLARDAN KUŞKULANDINIZ MI?

VERNE: EVET, BİRÇOK KİTABIMDAN KUŞKULANDIM.

REYAN: HİMM. PEKİ HANGİ KİTAPLARDA KUŞKULANDINIZ?

VERNE: HEMEN HEMEN TÜM KİTAPLARIMDA.

REYAN: KİTAPLARINIZIN BAZILARINI OKURLARIMIZ İÇİN BİZİMLE PAYLAŞIR MISINIZ?

VERNE: MEMNUNİYETLE. BALONLA BEŞ HAFTA (1863), DÜNYANIN MERKEZİNE YOLCULUK (1864), AYA YOLCULUK (1865), KAPTAN GRANT'İN ÇOCUKLARI (1867), DENİZLER ALTINDA 20 000 FERSAH (1869).



REYYAN: OKURLARINIZDAN EDİNDİĞİMİZ BİLGİLERE GÖRE TÜM KİTAPLARINIZ OKUYANLARI BİR MACERAYA SÜRÜKLÜYORMUŞ.

VERNE: EVET. BEN KİTAPLARIM HEYECANLI OLURSA DAHA ÇOK İLGİ ÇEKER VE OKUR KENDİNİ O MACERANIN İÇİNDE BULUR DİYE DÜŞÜNDÜM.

REYYAN: ÇOK DOĞRU BİR DÜŞÜNCE. PEKİ HAYATINIZDA KÖTÜ BİR OLAY YAŞADINIZ MI?

VERNE: EVET, YAŞADIM. BUNDAN 13 YIL ÖNCE İNGİLTERE'YE GİTMİŞTİM. YEĞENİM BENİ AYAĞIMDAN VURDU VE TOPAL KALDIM. ARDI ARDINA DA BİRÇOK YÜZ FELCİ GEÇİRDİM.

REYYAN: PEKİ BU KÖTÜ ANLAR SİZİ SARSMADI MI?

VERNE: TABİİ Kİ SARSTI. AMA KENDİMİ GÜZEL ANLARA YOĞUNLAŞTIRINCA KAYGIDAN ESER KALMADI.

REYYAN: AİLENİZ HUKUK OKUMUŞ. SİZDE BİR DÖNEM HUKUK OKUDUKTAN SONRA YAZAR OLMUŞSUNUZ. SİZ YAZAR OLDUKTAN SONRA AİLENİZİN SİZE KARŞI TEPKİLERİ NASIL OLDU?

VERNE: BANA ŞİDDETLE KARŞI ÇIKTILAR. KİTAP YAZMAMI YASAKLADILAR VE BENİM DE ONLAR GİBİ AVUKAT OLMAM İÇİN ZORLADILAR.

REYYAN: PEKİ AİLENİZİN SİZE BÖYLE TEPKİ GÖSTERMESİ DOĞRU MU?

VERNE: DOĞRU DEĞİL. HERKES SEÇTİĞİ YOLDAN YÜRÜMELİ, SEVDİĞİ VE YAPABİLDİĞİ İŞİ YAPMALI.

REYYAN: SİZİN YAZDIĞINIZ TÜM KİTAPLAR BU TÜR MÜ OLACAK?

VERNE: ÖYLE PLANLIYORUM.

Hava bozdu. Jardin ile de Versailles'deki bir lokantaya gireceğiz ve orada konuşmamıza devam edeceğiz. Ancak burada fazla kalmayacağız. Çünkü yazarımız Jules Verne' nün başka bir yazar arkadaşıyla buluşması varmış. Bize sadece 1 saatini ayırabildi. Evet, yazarımız yemeğini söylediğine göre devam edebiliriz.

REYYAN: EŞİNİZ VİONE SİZE DESTEK OLDU MU?

VERNE: TABİ ONUN BENİM ÜZERİMDE KATKISI ÇOKTUR.

REYYAN: BİLİMLE Mİ İLGİLENİYORSUNUZ?

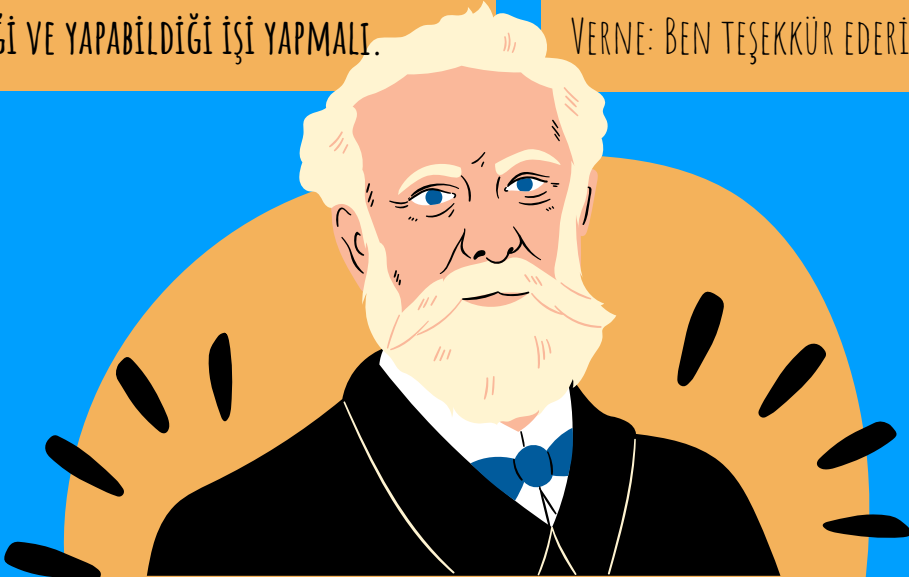
VERNE: EVET, BİLİME ÖZEL BİR İLGİM VAR.

REYYAN: SON 3 DAKİKAMIZ KALDI. BİRAZDA KİŞİSEL SORULARA GEÇELİM. EN ÇOK NE YAPMAKTAN HOŞLANIRSINIZ?

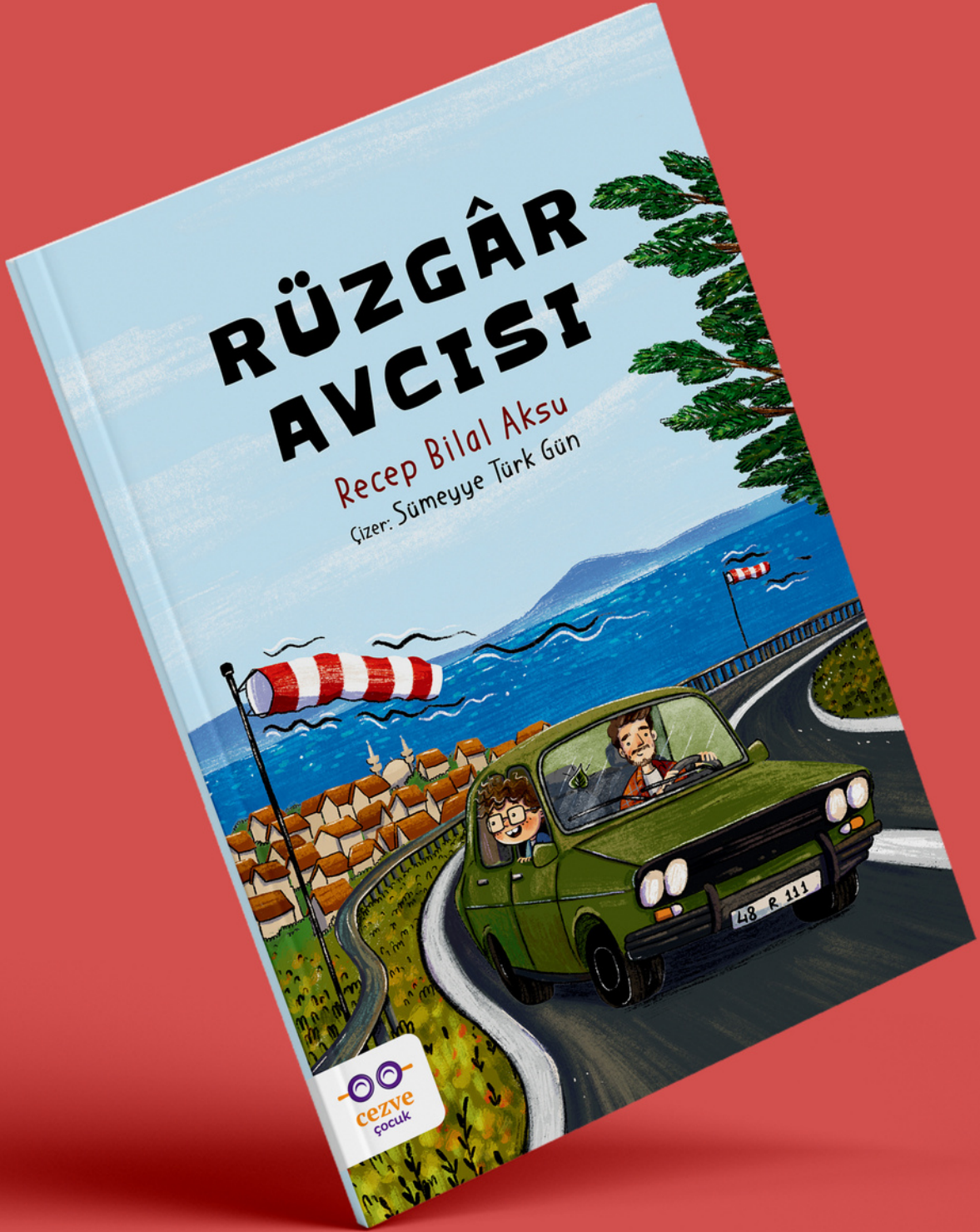
VERNE: KİTAP YAZMAKTAN VE BU ÇİÇEK KOKULU, DOĞA TABLOLU PARKTA GEZMEKTEN ÇOK HOŞLANIRIM, DOĞA BANA YAZILARIM İÇİN İLHAM KAYNAĞI OLUR.

REYYAN: BİZE VAKİT AYIRIP BU GÜZEL RÖPORTAJI YAPTIĞINIZ İÇİN ÇOK TEŞEKKÜR EDERİZ. TEKRAR GÖRÜŞMEK ÜZERE, HOŞÇA KALIN.

VERNE: BEN TEŞEKKÜR EDERİM.



Siz hiç rüzgârı evcilleştirmeyi denediniz mi?



Bu hikâye arkadaşlıklarımızla ve onları edinme, koruma, geliştirme biçimlerimizle ilgili. Hayal gücünü besleyen, aile sevgisini hissettiren, evcil hayvanlar hakkında tüyolar veren, çocukları üretici olmaya teşvik eden, macera dolu, ilginç ve komik bir kitap. Centi de biraz tuhaf, meraklı, asimetrik zekâlı biri. Tanısanız çok seversiniz.

KAR KAPLANI

ve Burçin

Yazar: Zehra Aktaş (11 Yaşında)

Editör: Şeyma Betül Buldu (12 Yaşında)

Ben bir pilotum. Adım Burçin. Size başımdan geçen bir olayı anlatmak istiyorum. Eskiden bireysel görevleri çok severdim. Yine bir gün bireysel bir görevdeydim. Rusya'nın bin bir ormanının bir tanesinin üzerinden uçuyordum. Olacağı varmış ki uçak arızalandı ve düştü. Kurtulmayı başardım fakat ormana düşmüştüm. Her yer ağaçtı ve çok güzel görünüyordu. Temiz hava kokuyordu, aynı zamanda da bir su şırlıtısı geliyordu kulağıma. Uçağın telsizi arızalanmıştı, neyse ki kendi telsizim yanımdaydı. Bağlantı kurmaya çalıştım ama cız sesinden başka bir ses gelmiyordu. Anlaşılan o da bozulmuştu veya çekmiyordu. İkinci ihtimale inanmaya çalıştım ve yürümeye başladım.

Nedense biri beni takip ediyor gibi geliyordu. "E normal," dedim kendi kendime. Kuşlar, kaplanlar, zehirli yılanlar, kurtlar... Her türlü canlı vardı bu ormanda. Bu düşünceyi aklıma getirince korkmaya başladım. En sonunda uçağa geri dönmeye karar verdim. Uçağın yanındaki bir tepeye döndüğümde çalılardan arkasına saklanmak zorunda kaldım, çünkü beyaz bir kaplan uçağımın etrafında dönüp duruyordu. Ama burnum bana uymadı ve kaşınmaya başladı: Ha-ha-hapşuu!

Tepeden palas pandiras yuvarlanmaya başladım. Öyle bir yuvarlandım ki ağaçlardaki kuşlar uçmaya çalışırken sarsıntıdan tekrar ağaçlara konmak zorunda kaldılar. Kaplan bana baktı ve orada kaldı. Vücudunda beyaz üstüne siyah veya siyah üstüne beyaz çizgileri vardı. Büyüleyici ve korkutucuydu. Yavaşça geri çekilmeye başladım. Ben gittikçe o da bana doğru geliyordu. Sonunda olduğum yerde kaldım ve beni koklamasına, etrafımda dönmesinde izin verdim. Neden bilmiyorum sonra elimi yalamaya başladı. Böylece dost olduk. Artık yanımdan ayrılmıyordu. Ben de onun yanından ayrılmıyordum.

Hâlâ ormandaydım ve acıkmıştım. Ormandaki dereye balık avlamaya karar verdim. Yerler çamur olduğu için ayağım kaydı. Suyu düştüm. Dere çok genişti ve akıntı çok kuvvetliydi. Derenin ortasındaki bir kayaya tutundum. Kaplan hemen suya atladı ve ona tutunarak çıkmamı sağladı.

Telsizim hâlâ çekmiyordu. Her gün ormanda dolaşıp sinyal arıyordum ama nafile. Yine bir gün ormanda dolaşırken iki tekinsiz avcıya rastladım. Uyuşturucu silahları korkutucu görünüyordu ve kaplan hemen arkamdaki çalılardan arasındaydı. Aramızda şöyle bir diyalog geçti:

- Sen de kimsin?

- Ben burada yaşıyorum.

- Peki buralarda beyaz kaplan gördün mü?

- Hayır görmedim.

Gitmelerini bekledim ama gitmediler. Ben de onları uzaklaştırmak için "Sanırım ilerideki derenin orada bir tane vardı," dedim. Koşa koşa gittiler. O gün yüreğim ağzıma geldi.

Yaklaşık bir hafta sonra telsizim çekmeye başladı ve geri dönmek için merkezle bağlantı kurabildim. Kaplanla vedalaştım ve inan ki ikimizin de gözümüzden yaş geldi. Şimdi sanırım olay üzerinden 7 yıl geçti. Ve ben onu unutmadım. Hey, bunu okuyanlar! Siz de bu hikâyeyi unutmayın, olur mu?



TAKAS



Yazar: Halit Kerem Koyunlu (9 Yaşında)
Editör: Zeynep Ecrin Zengül (13 Yaşında)

MERHABA,
SİZ KETKU MUSUNUZ?

EVET EVLADIM. PEKİ
YA SEN KİMSİN?



-Ben Raunak'ın oğluyum.
-Peki, benimle neyi takas edeceksin oğlum?
-Biraz kâğıdım var sana onları versem, onların karşılığında seninle soru cevap yapmak istiyorum.
-Aslında yeni kitabım için kâğıt arıyordum. Bu durumda seninle takas yapabilirim.
-Tamam, ama kâğıtlarım evde sana şimdi veremem. İstersen yarın getireyim sorularımı da o zaman sorarım.

ERTESİ GÜN:

-Ketku, Ketku amca, sen misin?
-Evet, benim. Peki ya sen kimsin? Yoksa yeni öğrencim mi?
-Benim, hatırlamıyor musun? Hani seninle takas yapmak isteyen çocuk.
-Heee tamam. Sen Raunak'ın oğluydun. Geldin demek, getirdin mi kâğıtları?
-Evet, getirdim de; sen öğretmen misin yoksa öğrencilerin mi var?
-Ama bu soru cevaba girer. Sen kâğıtları ver sonra cevaplayayım yoksa takas olmaz.
-İşte kâğıtlar alabilirsin. Şimdi sorabilir miyim?
-Hımmmm...
-Ne yapıyorsun?
-Senin verdiğin kâğıdı inceliyorum. Sahte olabilir diye düşünmüştüm. Ama değilmiş.
-Kâğıdın sahtesi mi olur.
-"Kâğıdın sahtesi mi olur?" deme. Her şeyin sahtesi olur. Sözün bile. Akıllı bir kimse sahte bir şeye kanmaz. Alınan her şeyi dikkatlice inceler. Böylece zor durumlara düşmez.



-Anladım. Bu söylediklerini unutmayacağım. Kâğıtların sahte olmadığını anladığına göre başlayalım mı?

-Peki, hadi başlayalım.

- Soru 1: Siz Öğretmen misiniz?

-Evet, ben öğretmenim. Hafta ülkeyi daha iyi bir yer haline getirmek için Debşelim'e başvurmadan önce öğrencilerime başvurdum.

-Evet, sıra 2. soruda. Kelile ve Dimne'yi yazarken ne gibi zorluklarla karşılaştınız?

-Aslında Kelile ve Dimne'yi yazarken çok zorlukla karşı karşıya kaldım. Bunların en büyüklerini anlatayım sana, birincisi bir kitabı yazacak kadar kâğıt yoktu sonra Kral bana yeteri kadar kâğıt verdi de sorunum çözüldü. İkincisi aynı anda iki iş yapıyor olması. Düşünsene hem öğretmenlik yapıyorum hem kitap yazıyorum. Üçüncüsü masal içinde masal yazıyordum yani her bir karakter konuşurken masallar anlatıyordu. Sorunlar sadece bunlar değil hepsini anlatacak kadar zamanım yok ama en önemlileri bunlardı.

-Tamam. 3. soru: Kelile ve Dimne neyden bahsediyor ve temsil ettikleri bir şey var mı?

-Kelile ve Dimne iki çakal, Dimne aslan kralın neyden korktuğunu araştırmaya başlar. Hikâyenin sonunda iki çakal da Dimne Yüzünden ölür. Hikâyede Kelile "doğruluğu, dürüstlüğü" Dimne ise Dimne ise "yalanı, yanlış" temsil eder. Bu son soru muydu?

-Bir sorum daha var. Dayanabilir misin?

-Dayanıyorum, hadi sor.

-4. Soru: Takma adınız var mı? Ve başka kitaplarınız?

-İlk sorudan başlayayım, takma adım Beydeba. Kitaplarım ise Kelile ve Dimne: Güzel Çocuklara Hikâyeler. Dost Olan Düşmanlar: Bilgeden Hikâyeler.

-Çok teşekkür ederim. Belki bir gün bende sizin öğrenciniz olabilirim. Kendine iyi bak. Görüşürüz.



SAHTE GÜNEŞ

Yazar: İsra Tunç (11 Yaşında)

Editör: Mustafa Asım Acar (11 Yaşında)

Karanlık ve soğuk bir pazartesi sabahıydı. Mine o gün her zamankinden daha geç uyanmıştı. Ama bir şey onu yatakta kalmaya zorluyordu. Sonunda zar zor da olsa Mine yataktan kalkmayı başardı ama çok halsizdi. Annesinin yanına gidince havanın neden bu kadar kapalı olduğunu sordu:

- Anne bugün çok yorgunum. Hava neden bu kadar kapalı.

- Bilmiyorum kızım. Boşver sen onları hadi gel kahvaltı edelim.

Annesi Mine'ye bu karanlığın sebebini bilmediğini söyledi ama çok iyi biliyordu. Dün gece neredeyse bütün yetişkinlerin takip ettiği oldukça güvenilir bir siteye yeni bir bilgi düşmüştü. Güneş o kadar fazla ısınmıştı ki artık güneşin ışınları kendini eritiyordu. Ve güneş artık yavaş yavaş yok oluyordu. Ancak ailesi Mine'nin bunu algılayamayacağını düşünerek ona söylememişlerdi. Fakat Mine düşündükleri kadar saf değildi. Annesinin konuşmasında bir gariplik sezmişti. Sadece çok fazla üstelememişti. Sonrasında okula gitti. Ama bu mevzu okulda da peşini bırakmadı. Arkadaşları bir siteden bahsediyordu. Bu ailesinin kullandığı siteydi.

Mine eve gelir gelmez hemen bu siteyi araştırmaya başladı. En sonunda buldu. Ailesinin gördüğü o haberi o da görmüştü. Okudukları karşısında şok geçirmişti. Güneş yok mu oluyordu? Ama nasıl? Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Mine bu sorularla başa çıkmakta zorlanıyordu. Ancak bunu ailesine söyleyemezdi. Söylese tepki göreceğini biliyordu. O gece nasıl olduysa yemek bile yemeden uyuya kalmış.

Ertesi gün annesinin çığlıkları kardeşinin ağlama sesleri ile uyanmıştı. Ne oluyordu? Hiçbir şey anlamadı. Ama korkmuştu. Hızlıca babasının yanına gidip ne olduğunu sordu. Babası bir şey söyleyemedi fakat annesi bağırarak "Komşumuz öldü," dedi. Mine en başta durumu kavrayamadı. Sonra her şeyi anladı. Babası "Hemen eşyalarını topla, doğuya gidiyoruz," dedi. Mine kendine hızlı geldi ve çok geç olmadan uçağa yetiştiler.

Uçağı bindiklerinde tuhaf hissediyordu. Düşünmeye başladı. Neden insanlar ölüyordu? Sonra aradığı cevabı kendi buldu. İnsan vücudunun yapısı bu kadar soğuğa dayanabilecek kadar güçlü değildi. Soğuktan insanların kan dolaşımı duruyordu ve kalpleri atmayı bırakıyordu. Böylelikle insan vücudu yok oluyordu. Ardından belki de bu ölüm haberinin şoku ya da sadece yorgunluktan Mine bütün yolu uyuyarak geçirdi. İndiklerinde bambaşka bir yerdelerdi. Orada yeni bir eve taşındılar. Her şey bir süre çok güzel ilerledi. Fakat olumsuzluk Mine'nin peşini burada da bırakmamıştı. Bu sefer de yanlarındaki evde yaşayan yaşlı nine ölmüştü. Hepsi soğuktan ve karanlıktandı. Mine haberleri takip ediyordu. Her geçen gün ölü sayısı artıyordu. Mine buna daha fazla dayanamadı ve kaçtı. Birkaç saat sadece koştu. Sonra yorulup yürümeye devam etti. Nasıl olduysa hâlâ hayattaydı. Bir süre eve dönmedi. Ardından özlem duygusu kendini belli etti ve eve dönmeye karar verdi. Ancak eve döndüğünde hiç kimseyi bulamadı herkes ölmüştü. Mine'nin güçlü bir yapısı vardı ama bunu kaldıramadı. Bir süre sadece oturdu ve düşündü. Bu yaşadıkları neydi? Anlamlandıramadı. Bir zaman sonra eski evine geri dönmeye karar verdi. Artık büyümüştü ve eski olan her şeyi çok özliyordu. Sonra bir haber geldi bilim insanları güneşin yapısı ile aynı yapıda olan başka bir gök cismi oluşturmuşlardı. Mine artık hayatına devam etmeliydi. Ölü bir soy ve sahte bir güneş ile.

SU PARASI

Yazar: Büşra Adıbelli (10 Yaşında)

Editör: Nahide Rana Can (10 Yaşında)

SICAKTAN AĞAÇLARIN YAPRAKLARININ KURUDUĞU, YERE YUMURTA ATSAN PİŞECEĞİ BİR YAZ SABAHIYDI. ŞEHRİNİN BELEDİYE BAŞKANI NİVRAD ÜZGÜN BİR ŞEKİLDE SU FATURASINA BAKIYORDU. SU PARASI HER ZAMANKİNDEN DAHA FAZLA GELMİŞTİ. NİVRAD ÇÖZÜMÜ BANYO YAPMAMAKTA BULDU. AMA ŞEHİRDEKİLERİNDE BANYO YAPMAMASI GEREKİYORDU. NİVRAD O GÜN KENDİSİYLE ÇALIŞAN ARKADAŞLARINA SORUNU VE ÇÖZÜMÜ ANLATTI. ARKADAŞLARI ONAY VERİNCE O GÜNÜN AKŞAMI SU BORUSUNU VANASINI KAPATTILAR. ERTESİ GÜN NİVRAD ŞEHRE BİR KONUŞMA YAPTI:

–SEVGİLİ ŞEHİR HALKI, DAHA DÜN SU BORULARIMIZIN KAPATTIK. VE MAALESEF UZUN BİR SÜRE AÇMAYACAĞIZ. ARTIK BANYO YAPAMAYIZ.

ARKADAN BİRİ:

–ELDE Mİ YIKAYAMAYACAĞIZ?

BUNU DÜŞÜNMEYEN NİVRAD HİÇBİR ŞEY DEMEDEN GİTTİ. AMA HÂLÂ MUTLUYDU. ARTIK HEM PARADAN HEM ZAMANDAN TASARRUF EDİCEKTİ. ASLINDA HERKES MUTLUYDU. İŞTE BÖYLE GÜZEL GÜNLERİN ARDINDAN ÜÇ AY GEÇTİ. İNSANLAR ŞİKÂYETE BAŞLADI. SOKAKLAR HEP PİS KOKUYORDU. İNSANLAR KENDİ KOKULARINDAN BAYILIYORDU.

VE AYRICA ARTIK İNSANLAR EVLERDE VE DIŞARDA BURUNLARINDA MANDAL İLE GEZİYORDU. ÇOCUKLAR OKULDA BEDEN DERSİNDEN SONRA MATEMATİK DERSİNE GİRİNCE ÖĞRETMENLER BAYILIYORDU. HATTA BAZILARININ KOKUDAN AKLI UÇUYOR DELİ HASTANELERİNE YATIYORDU. UÇAN AKILLAR BAZI İNSANLARIN ÜSTÜNE DÜŞÜYOR, ONLARDA BU YÜZDEN HASTANEYE GİDİYORDU.

DAHA GEÇEN GÜN HABERLERDE KOKUDAN BAYILAN BİR YAŞLI NİNE VARDI. SPİKER:

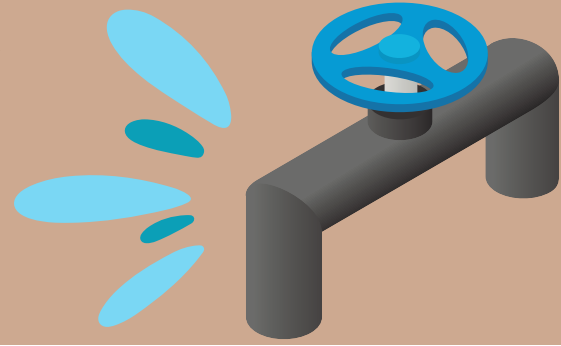
–TEYZE İYİ MİSİN? KÖTÜ DÜŞTÜN.

TEYZE BURNUNDAN SOLUDU VE:

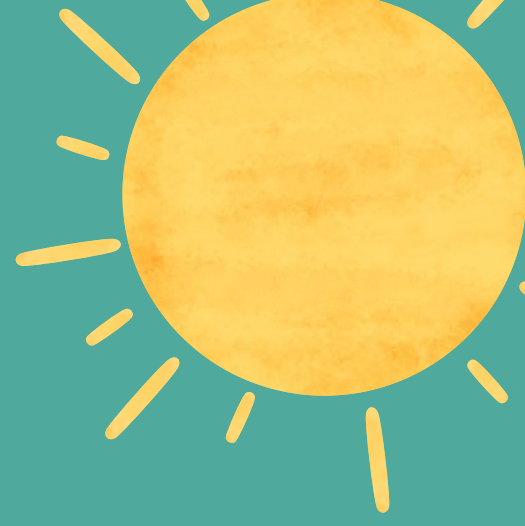
–HIH. YOK BENİM BİR ŞEYİM.

DAHA SONRA BASTONUyla BİNAYA VURDU VE BİNA YIKILDI. SPİKER HEMEN ORADAN KAÇTI. ARTIK NİVRAD DA ŞİKAYET EDİYORDU. HEMEN BİR TOPLANTI DAHA YAPTI VE SU BORUSUNU AÇMA KARARI ANLATTI. HEMEN VANANIN YANINA GİTTİLER. AMA VANA DÖNMÜYORDU. BEKLEYEREK PASLANMIŞTI. TABİİ VANA KULLANILMADIĞI İÇİN TEMİZLENMEMİŞTİ.

DAHA SONRA DÜNYANIN HER TARAFINDAN TAMİRCİLER GELDİ. AMA HİÇBİRİ VANAYI ÇEVİREMEDİ. SONRA NİVRAD'IN AKLINA HABERDE EVİ YIKAN NİNE GELDİ. BELKİ VANAYI O ÇEVİRİRDİ. HEMEN NİNEYİ ARADILAR. NİNE GELİNCE VANAYA BİR VURDU VANA ÇEVİRİLDİ. HERKES ÇOK ŞAŞIRDI AMA MUTLUDA OLDULAR. HASTANELER SONUNDA RAHATLAMIS, ÖĞRETMENLER OH DEMİŞTİ. VE NİVRAD BİR DAHA BUNA BENZER BİR ŞEY YAPMAMIŞTI.



Yazar: Aİşe Serra Akyel (11 Yaşında)
Editör: Eylül Elif Ezber (9,5 Yaşında)



ZİHNAL

Nazlı, bir kumruydı. Ve normal kumrular gibi değildi. O, bayağı hız yapmak istiyordu. "Ama bu hiç de anormal bir şey değil ki!" demeyin lütfen. Çünkü o, tıpkı kartalların uçtuğu şekilde, yani yukardan ve saatte bir 300 km hızla uçmak istiyordu. Bu imkansızdı. Tabii, o ikinci vaktine kadar... O sabah umutsuzca kalktı. Son derece mutsuzdu. Son bir deneme yaptı. Fakat anemometresi her zamanki kilometreyi gösteriyordu. Tam yere umutsuzca çökmüşken, bir Güver... O da neydi? Beyaz bir haber güvercini ona gülümseyerek baktı. Aralarında şöyle bir konuşma geçti:

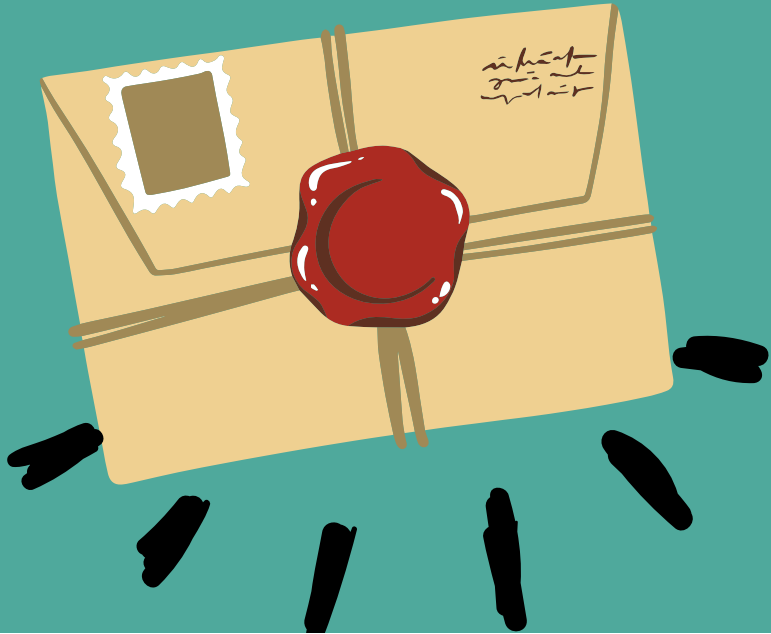
Nazlı öylece kalakaldı. İçindeki bir ses açmasını, diğeri ise çöpe yollamasını söylüyordu. Fakat o açmayı tercih etti. Ve şunlar yazıyordu:

**TEK KURAL:
ÖZÜR DİLEME VE
DİLEMEDİĞİN
TAKDİRDE PİŞMANLIK
DUYMAN GÜCÜNÜ
BİTİRİR.**

MERHABA NAZLI.

MER...
MERHABA?

- Tanımadın beni. Ben, kuşların isteklerinin geldiği yerden geliyorum. Sen de yanlış hatırlamıyorsam kartal gibi uçmak istiyorsun.
- E... evet.
- Ah, bu isteğin gerçekleştirildi. Şu mektupta şartları yazıyor. Görüşürüz!



Nazlı bu kurala pek takılmadı. Zaten sevmiyordu o tür şeyleri. Ve keyfine bakmak için bir anda hızlandı. Az daha yere hızla yapışacaktı. Dengesini güçlükle sağlayıp havalandı. Tabii ileride bir ağacın olduğunu bilseydi hızlanmazdı böyle. Ağacın dalını kırmıştı bir de. Ağaç arkasından homurdanırken o devam etti hızlanmaya. Her halde karşısındaki koskocaman pembe renkli, sarı panjurlu bir ev çıkacağından habersizdi. Panjurlar çekilmemişti hem de. Ve

“ŞANGIRRTT!”

diye büyük bir sesle cam kırılmıştı. Ev sahibi kadın üzülerek bir ona, bir de cama bakıyordu. Titreyen bir sesle, “Çocuklarım düşmez inşallah...” diye mırıldandı.

Nazlı kendine kızmaya başlasa da burnuna gelen müthiş yemek kokuları karnını acıktırmıştı. Yemek bulmak niyetiyle uçmaya başladı. Eh, arkadaşına çarpmasa nitekim bulurdu. Arkadaşı yere doğru süzülerek düşerken o da eve gitti. Ve tüm bu içindeki kızgınlıkla, ağlayarak uyuyakaldı. Uyandığında bir kanadına merhem, öbür kanadına ise sargı aldı. Ve arkadaşının yanına gitti. Onu hastaneye götürdü. Arkadaşından acil şifalar temennisiyle birlikte özür diledi. Arkadaşı da kabul etti. Sonra ağacın yanına gitti. Kopan dala merhem sürüp sargıyla sardı. Ağaçtan da bolca özür diledi. Ağaç da kabul etti.



Son olarak pembe renkli, sarı panjurlu eve gitti. Kadın çocuklar sarkacak diye çoğunlukla nöbet tutuyordu. Nazlı yanına gidip özür diledi. Belki, yeni bir cam alamazdı ama önlerindeki 6 ay boyunca camların dışını silebilirdi. Nazlı, herkesin yanından muflu ayrıldı. Ve artık büyüktü. Çünkü kibarlık ve nezaketin hızdan daha önemli olduğunu öğrenmişti...





SAHTE BULUTLAR

İnsanların çoğu terlemek istemez ve güneşli havalarda bunalır. Bir gün insanlar kafa kafaya verip bu işe bir çare bulmak için bir araya gelirler. "Güneşten nasıl korunuruz?" diye düşünürler. Biri "Şapka takeriz," der; diğeri "Güneş gözlüğü!" diye bağıırır. Serin havalarda ne kadar mutlu olduklarını hatırlarlar. Serin hava fikri içlerindeki bir bilim insanına ilham verir: Göğü dev bulutlarla kaplamak ve bu sayede hep serin kalmak. Uzun süre bilim insanı nasıl yapacağını bilemez. Günler sonra aklına bir fikir gelir. Uçaklardan sıkacakları kimyasalla, gökyüzünü sahte kara bulutlarla kaplamak. Birkaç gün sonra gökyüzü sahte kara bulutlar ile kaplanır. Kısa süre sonra sahte bulutlar kontrolden çıkar. Yazın ortasında fırtına, ardından dolu ve kar yağışı aynı anda yaşanmaya başlar.

Güneş olmayınca bitkiler ölür, çiftçiler hiçbir şey üretmez, ormanlarda ağaçlar yok olur ve hava kirlenir, hayvanlar yiyecek bulamadığından ölmeye başlar, düzgün beslenemeyen ve güneş görmeyen insanlar hastalanır, hastaneler dolar ve bir ilaç bile bulunamaz. İş çığırından çıkmıştır. Sahte bulutun mucidi bile pişmandır ama nasıl düzelterceğini de bilemez. Bir gün Derya adında bir pilot uçuşa geçer. Sonra birden kontrolünü kaybeder ve hızlandıkça yükselir, yükseldikçe hızlanır ve yanlışlıkla sahte bulutu delip geçer, güneşe ulaşır. Deldiği delikten yeryüzüne ulaşan ışık, sahte bulutu icat edeni bile sevindirir.

Bu deliği gören herkes, bir uçak kiralar ve sahte bulutta delikler açarak yeryüzüne güneşin ulaşmasını sağlar. O kadar çok insan uçak kiralar ki delik deşik olan sahte bulut tamamen kaybolur.



PLÜTON'UN DERSİ

Yazar: Elif Sena Doboğlu (10 Yaşında)
Editör: Salih Doygun (10 Yaşında)



"Hadi Plüton, Yıldız'ı biraz uzay sokağında gezdir," diyen annem Mars, yörüngesine dönmek için kolları sıvamıştı bile. Ben de Yıldız'ın fırtınasını taktığım gibi aşağı indim. Tam Karadelik Bulvarı'na yaklaşmıştık ki Uranüs'ün oyun oynadığını gördüm. "Ben de seninle oynayabilir miyim?" diye sordum. Uranüs başını sallayınca Yıldız'ı bir kenara bıraktım ve oynamaya başladım.

Uranüs ile oynuyorduk. Neptün yanımızdan geçip gitti. Biraz daha oynadıktan sonra annem Mars, yörüngesinin balkonundan seslendi:

**Hadi Plüton,
Yıldız'ı al da
eve gel!**



"Tamam," dedim ve Yıldız'ı bıraktığım yere gittim. Fakat Yıldız orada yoktu. Hızlıca etrafa bakınmaya başladım. Uranüs geldi ve bana "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Yıldız kayıp!" diye cevap verdim. "Hemen aramaya başlayalım," dedi Uranüs. Gökteşi ormanında Neptün ile karşılaştık. Aslında Yıldız'ı o almış. Bana şaka yapmak istemiş. Annem Mars ona çok kızdı. "Buna eşek şakası denir," dedi. Neil ARMSTRONG ise gezegenlerin konuştuğunu görmekten etkilenmiş görünüyordu. Kim bilir belki de hayal görüyordu...



YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN

GÜNEŞ KEK

Yazar: Aişe Serra Akyel (11 Yaşında)

Editör: Semiha Tatlıcı (10 Yaşında)

Merhabalar dostlarım. Gizli Tarif Defterime hoş geldiniz, sefalar getirdiniz. Bu defter faa annemin halasının kuzenin anneannesinin babaannesinden kalma. Gizli Tarif Defteri, yani kısaca GTD diyebilirsiniz. Anlayabilin diye söylüyorum. Her neyse, bugün size "Güneş Kek nasıl yapılır?" ondan bahsedeceğim. Hangi sayfadaydı? Buldum. Ancak blenderi olanlar gelse iyi olur.

NASIL YAPILIYOR?

(PÜF NOKTALARIYLA BİRLİKTE!)

Yumurtalarımı kırıp içine şekerimi ekliyorum ve bazen yüksek bazen düşük hızda çırpyorum (blenderle). Bu bir püf noktası, ben size diyeyim. Ne kadar çok çırparsanız, o kadar iyi sonuç alırsınız. Ayrıca malzemeler oda sıcaklığında olmalı. Bu da ayrı bir püf noktası. Her neyse, iyice çırptıktan sonra sıvıları ekleyip biraz daha karıştırıyoruz. Ve sürpriz! Zerdeçal ekliyoruz. Neden mi? Kekimiz güneş gibi olsun diye tabii ki de.

Bundan sonra bir püf noktası daha karşımıza çıkıyor. Un ve kabartma tozu birlikte eklenir ve un eklendikten sonra çok karıştırılmaz, yavaş karıştırılır. He bir de, unun hepsini bir anda eklemeyin. Belki çok gelir un. Bundan sonra son malzememiz olan 1 su bardağı robottan geçirilmiş fındığı ekliyorum. Ve karışımı büyükçe sıvı yağla yağladığım dikdörtgen borcama döküyorum. 180 derece, 30 dakika pişiriyorum. 30 dakika boyunca fırının kapağını hiç açmayın, havası sönebilir. Son olarak, eğer sıkı bir kek istiyorsanız borcamı tezgâha birkaç kere vurdurtun.

Afiyet olsun
minik ve yeni
şeflerim!

MALZEMELER

- 4 YUMURTA
- 1 SU BARDAĞI TOZ ŞEKER
- 1 SU BARDAĞI SÜT
- YARIM SU BARDAĞI YAĞ
- 1 TUTAM ZERDEÇAL
- BİR LİMONUN SUYU VE RENDESİ
- 1,5-2 SU BARDAĞI UN
- 1 PAKET KABARTMA TOZU
- FINDIK (İSTEĞE BAĞLI)

kum saati

Şair: Elif Zümra Güteryüz (11 Yaşında)
Editör: Salih Doygun (10 Yaşında)

O taşlı sokakta,
Yürürken bir başıma,
Hala akıyor zaman,
Bitmedi ki yol.

Dünya dönüyor,
İnsanlar çabalıyor,
Nihayet tüm kapılar,
Geleceğe açılıyor.

Yapraklar dökülüyor,
Yenileri çıkıyor.
Güneş batıyor,
Ve yeniden doğuyor,
Bitmedi ki yol.

Yıllar geçiyor,
Çocuklar büyüyor.
Gözlerindeki o ışık,
Kıvılcımlarını saçıyor.

Unutma!
Bir gece; sabah,
Bir gün; yarım,
Bir ömür; gelecek demek.

Unutma!
Bir gün boğulduğun karanlıktan çıkacak,
Umutla adım atacak,
Sarılacaksın yaşama.

Unutma!
Beklediğin o vakit gelecek.
Unutma!
O kum saati akacak,
Sen var oldukça,
Bitmedi ki yol...



SOSYAL BİLGİLER DERSİ

Yazar: Reyhan Dede (10 Yaşında)
Editör: Eylül Elif Ezber (9,5 Yaşında)

Merhabalar, ben kitap okumayı seven bir 4. sınıf çocuğuyum. Size başımdan geçen en komik olayı anlatmak için Atlantik Okyanusu'ndaki ejderhaların yaşadığı Cıbrır Adası'ndan geldim. Şaka şaka, sadece aşağı mahalleden geldim. Bu küçük şakamın ardından karnınızı tuta tuta gülmeye hazır olun!



4. sınıfımın 2. dönemi başlamıştı. İlk dersimiz yine sosyal bilgilerdi. Sosyal kitabını ve defterini çıkardıktan sonra öğretmen gelene kadar "Değerler Eğitimi" serisinden "Arkadaşlık" kitabını okumaya başladım. Kitaptaki "sosyalleşmek" kelimesi dikkatimi çekti. Anlamını okudum:

SOSYALLEŞMEK:

**"BİR KİŞİYLE VEYA
ÇEVREDEKİLERLE
KONUŞMAK, YAKINLAŞMAK."**

Anlamını okuduktan sonra, bir sosyal kitabına bir de arkadaşlık kitabına baktım. O sırada kafama küçük soru işaretleri yerleşti. Tabii soru işaretleri nakliyeci çağırıp başka kafadan mı benim kafama yerleşti yoksa beyin hücrelerim mi yardım etti, kimse bilmiyor. Bakın, soru sormaya başladım bile. Bu alakasız soruları kenara alıp kendi sorularımıza dönelim. Peki bu derste sosyalleşemeyeceksek dersin adı neden sosyal bilgiler? Sosyal bilgiler dersiyle sosyalleşmek aynı şey mi? Sosyal bilgiler dersiyle sosyalleşmek aynı şeyse bu derste neden sosyalleşemiyoruz ve tüm bu sorularımın cevaplarını nasıl bulacaktım?



O kadar çok soru sordum ki soru işaretlerim tükendi. Bence önce kendim cevap arayayım, sonra öğretmene sorayım. O zaman arayalım ama önce okulun bitmesini beklemeliyim. Bak bak bak, yaz yaz yaz, dinle dinle, bak bak. İşte hemen hemen tüm derslerin kısa özeti. Bugünkü dersler de böyle bitti.



Eve gelince dinlenmeden araştırmaya başladım. Sonra nasıl olduysa tüm kitapların üstüne düşüp uyuya kalmışım. Tabii kitap kılıfı pamuk gibi olduğundan oradan kalkamamışım. E kalkmadığım için de belim ağrımış. Belim ağrıdığından da okula gidemedim. Okula gitmediğim içinde araştırmaya devam ettim. Bu araştırma da sonuç vermedi ama aklıma parlak bir fikir geldi. Fikir çok parlak olduğundan gelirken tüm kişileri kör etmişti. Fikrim ise sosyalleşirsem eğer sorduğum tüm sorular birden cevaplanır. (Bence çok okuyorum.) Herkese "Arkadaş olabilir miyiz?" diye sordum. Ve evet, bir sürü arkadaşım oldu. Tabii bu sürü koyun sürüsü gibi değil bir arkadaş sürüsü. Fakat bu arkadaş sürüsü bile yeterli olmadı.



Son çare öğretmene gittim. "Öğretmenim, sosyal bilgiler dersinde sosyalleşemeyeceksek, dersin adı neden sosyal bilgiler? Sosyal bilgiler dersiyle sosyalleşmek aynı şey mi? Sosyal bilgiler dersiyle sosyalleşmek aynı şeyse bu derste neden sosyalleşemiyoruz?" diye sordum. Öğretmenim gülümseyerek "Nisa, her sözcük aynı olsa da farklı anlamlar taşıyabilir. O da bunlar gibi bir şey. Hem sosyal bilgiler dersiyle sosyalleşmek uzak yakın benziyorlar ve bu derste de sosyalleşebilirsin. Sen o arkadaşları sosyal bilgiler dersinde öğrendiklerinle kazandın," dedi.



Her şey tamam da ben bu kadar arkadaşla ne yapacağım? Menemen yapabilirim mesela. Bu son gülmeydi. Umarım eğlenmişsinizdir. Başka anımı anlatmak için geri döneceğim.

SELİM VE SU AYGIRI

Yazar: Hatice Hüma Yıldırım (12 Yaşında)

Editör: Fatma Zehra Sevinç (10 Yaşında)

Selim adında çok başarılı bir iş adamı varmış. Adı gibi akli selim, dürüst ve işine çok önem veren biriymiş. Tüm başarısını emeği ile elde etmiş. Selim'in herkes tarafından sevilen biri olması bazılarının gözüne batmaya başlamış. Kemal de onlardan biriymiş.

Bir gün Selim'in önemli bir toplantısı çıkmış. Kemal de bunu fırsat bilmiş ve hain bir plan yapmış. Selim toplantının olacağı gün bir taksiye atlamış ve adresi söylemiş. Kemal'in özel olarak görevlendirdiği taksiye bindiğinden haberi yokmuş. Taksi hareket etmiş ve süratle ormana doğru gitmeye başlamış. Selim toplantının yapılacağı yere gitmediklerini farkedince olanlara bir anlam verememiş. Tam o sırada şoförden pis bir kahkaha yükselmiş: "hahahahaaaaaa!" ve ardından şoför konuşmaya başlamış "Patronum Kemal Bey'in selamı var sana. Yolun sonuna geldin artık." Sonra arabayı durdurmuş ve Selim'i sıkıca bağlayıp ormana atmış.

Selim yaşadığı şokun etkisiyle bir süre kalakalmış, sonra bağırmağa başlamış ama kimsecikler yokmuş. En sonunda yorgunlukla uykuya dalmış. Uyandığında güneş yeni yeni doğuyormuş. Önceki gün yaşadıklarını hatırlayınca Kemal'in gözünü büyük bir hırs bürüdüğünü anlamış. Yoksa hiç kimse suçsuz bir adamı ormana terk etmezmiş. Selim böyle düşünürken "hışirt hışirt" diye bir ses duymuş ve sesin geldiği yöne bakmış. Bir su aygırı şaşkın şaşkın ona bakıyor. Çok korkmuş, ne yapacağını şaşırmış. O sırada beklenmedik bir şey olmuş, su aygırı yaklaşmış,

Selim'i yalamış ve "Hımmm, güzel bir akşam yemeği," demiş. Selim çok korkmuş ve yalvarmaya başlamış. Fakat su aygırı onu dinlemiyormuş. Yanına yatıp uyuklamaya başlamış. Selim hem onunla konuşup ikna etmek için uyanmasını istiyor, hem de konuşmasına fırsat kalmadan onu yer diye uyanmasından korkuyormuş.

En sonunda su aygırı uyanmış ve tam Selim'i yiyecekken durmuş. "Ya kravatı boğazıma kaçarsa?" demiş kendi kendine. Onu yememeye karar vermiş. Selim ona başından geçenleri anlatınca su aygırı ona biraz acımış ve çoktan beri yalnız kaldığını da hatırlayarak onun sağ kalmasının kendisi için de mantıklı olduğuna karar vermiş. Su aygırı Selim'den çalıştığı iş yerinde kendisi için iş bulmasını istemiş. Selim bu teklifi seve seve kabul edebileceğini söylemiş ve su aygırı onun iplerini çözmüş.

Selim ne kadar söz vermiş olsa da, "Bir su aygırına ne gibi bir iş bulabilirim?" diye düşünmeye başlamış. Zaten iş yerinde de göze batmaya başladığı için bir çıkış yolu aramış. İş arkadaşları ne zaman boş vakit bulsalar hemen dedikoduya başlamış. "Onları oyalayacak bir şeyler olsa belki bu huylarından vazgeçebilirler," diye düşünmüş. İş yerinin bahçesindeki küçük süs havuzu gelmiş aklına. Orayı hazırlayıp su aygırını havuza yerleştirmiş. O günden sonra su aygırı iş yerindekilerin maskotu olmuş. Selim de tekrar huzurlu ortamına geri dönmüş.



LEONARDO DA VINCI

Günlerden cumartesi, sabahın sekiziydi. Leonardo da Vinci'nin Mona Lisa adlı şaheserini görmeye Louvre Müzesi'ne doğru yola çıkmıştık. Uzun süren bir yolculuk sonrası müzeye ulaştık. İçeri girdiğimde birçok tablo karşıladı beni. Hemen sağımda Mona Lisa tablosu vardı. Kendimi tutamayıp tabloyu elledim ve görevli beni uyardı. Tablo beni büyülemişti, başım dönmeye başladı. Gözümü açtığımda kendimi Amboise şehrinde buldum. Şatolarla donatılmış sokakların arasından geçiyordum. İnsanlar bana bakıyordu, gülümseyip geçiştiriyordum. Ama o anda gözüme biri takıldı, onu tanıyordum. Bu Leonardo da Vinci'ydi. Hemen yanına gittim.

- LEONARDO DA VINCI, DEĞİL Mİ EFENDİM?

- EVET, BİR SORUN MU VAR? BURALARDA YENİ GİBİSİN.

- SİZİNLE KÜÇÜK BİR RÖPORTAJ YAPMAK İSTEMİŞTİM.

- HİÇ ZAMANIM YOK, ÇALIŞMAM LAZIM. BİR TABLO ÜZERİNDE ÇALIŞIYORUM, ŞİMDİ BENİ RAHAT BIRAK. BAK ELLERİM DOLU, BİR YERE GİDİYORUM.

- AMA EFENDİM LÜTFEN!

- HAYIR, OLMAZ.

- HADİ AMA. SİZİNLE KARŞILAŞMAM BÜYÜK TESADÜF.

- OF PEKİ, TAMAM. AMA SADECE BİRKAÇ DAKİKA. GEL ŞURADAKİ KAFEYE GEÇELİM.

Bu inanılmazdı, benimle oturmak istiyordu. Bir kafeye oturduk.



- EVET, SOR BAKALIM ÇOCUK.

- OKUL HAYATINIZDAN BAHSEDEBİLİR MİSİNİZ?

- LİSEYİ BİTİRDİM. EVLİLİK DIŞI ÇOCUKLAR ÜNİVERSİTEYE KABUL EDİLMEDİĞİ İÇİN ÜNİVERSİTEYİ OKUYAMADIM. SINIFIMDA EN İYİLERDENDİM, ÖĞRETMENİM BENİ SEVERDİ. ARKADAŞLARIM İYİDİLER, BANA ÇOK YARDIMCI OLDULAR. HEY GİDİ GÜNLER HEY!

- RESİM YETENEĞİNİZİ KİM KEŞFETTİ?

- BABAM KEŞFETTİ, BENİ ÜNLÜ RESSAM VE HEYKELTIRAŞ OLAN ANDREA DEL VERROCCHIO' NUN ATÖLYESİNE GÖTÜRDÜ.

- İLK RESMİNİZ HANGİSİDİR?

- "ARNO VADİSİ MANZARASI" ADLI RESMİMDİR.

- RESİM ÇİZERKEN EN ÇOK HANGİ TEKNİĞİ KULLANIYORSUNUZ?

- GÜMÜŞ UÇ TEKNİĞİNİ KULLANMAYI SEVİYORUM. İNCE BİR GÜMÜŞ TELİN KALEMİN UCUNA GEÇİRİLEREK KULLANILDIĞI BİR TEKNİKTİR.

- RESSAMLIK DIŞINDA HANGİ MESLEKLERLE UĞRAŞIYORSUNUZ?

- MİMARLIK, MÜHENDİSLİK, YAZARLIK, MÜZİSYENLİK, ASTRONOMLUK, HEYKELTIRAŞLIK ALANLARINDA ÇALIŞMALARIM VAR.

- İLHAM ALDIĞINIZ KİŞİLER VAR MI? VARSA KİMLER?

- İLHAM ALDIĞIM KİŞİ EL CEZERİ'DİR.



Sorularımın bu kadar olduğunu söyleyip teşekkür ettim. Yine başım dönmeye başladı. Kendimi annemin yanında buldum. Evimize gidecektik. Yol boyunca yaşadıklarımı anne ve babama anlattım. Beni dinlerken çok heyecanlandılar. Benim adıma mutlu oldular. Böyle değerli birini ziyaret etmek beni çok heyecanlandırmıştı. Keşke onunla daha fazla zaman geçirseymdim dedim içimden.



YAZAR TAİS

YAZAR: ZEHRA AKTAŞ (9 YAŞINDA)

EDİTÖR: HALİT KEREM KOYUNLU (9 YAŞINDA)

Sabah hiç kalkmak istemiyordu Tais. Yastığı boğarcasına tuttu. Sanki yatakta kalmasını o sağlayacak gibiydi. Zar zor kalktı, banyoya gitti ve aynaya bakıp dedi ki:

-Yansımam bugün hiç keyfim yok, benim yerime sen okula gider misin?

Yansıma aynadan dışarı çıktı. "Bak bu hafta 3. oluyor. Benim de orada bir hayatım var. Ayrıca bana yansıma değil Kaif diyebilirsin. N'oldü yine, hikâye yarışması meselesi mi?"

"Evet," dedi Tais. Okulunda bir hikâye yarışması vardı. Ödül yarım altındı ve ona lazımdı. Babaannesiydi tüm meselesi. Ölesiye severdi onu. Ama yakın zamanda hastalanmıştı ve tedavisi için gereken para çok fazlaydı. Para kazanmak için çalışmak istemişti ama hiçbir yer onu işe almamıştı. O da kendine yeni bir çözüm bulmuştu. Adeti olmadığı halde okuldaki yarışmaya katılacaktı. Fakat bir türlü doğru düzgün hikâye yazamayınca normalde hiç başvurmadığı yansımasına başvurdu. Normalde her şeyi kendi yapmak isteyen Tais gitmiş yerine tembel bir koala gelmişti sanki. Bu aralar Kaif'e yüklendiğinin farkındaydı. Ama elinden bir şey gelmiyordu ki. Kaif şöyle dedi:

- Bak ne diyeceğim. Ben de iyi yazarım, sana yardım edebilirim.

- Peki ya okul?

- Tabii ki okula gideceksin. Hem gezip görmeden hikâye yazamazsın ki.

Uflaya puflaya "Tamam," dedi Tais. Bu çok zamanını alacaktı. Yine de babaannesi için her şeye katlanırdı.

O haftayı bu şekilde geçirdi. Okula gitti geri döndü, Kaif ile hikâyesini yazdı. Yeri geldi derin sulara daldılar. Yeri geldi kuş olup uçup daldan dala kondular. Sonunda Tais hikâyesini verilen e-posta adresine gönderdi. Ve beklemeye başladı. Tam 2 hafta 14 gün 336 saat bekledi. Ama olmadı. Bırak birinciliği 10. bile olamamıştı. Resmen yıkılmıştı. Allah'tan tatildi de o moral bozukluğuyla okula gitmesine gerek kalmadı. Bir gün Kaif yatağın ucuna geldi ve "Kalk bakalım uyuşuk," dedi. Tais itiraz edecek enerjisini bile tüketmişti. Bu yüzden direnmedi ve kalktı. Hazırlanıp dışarı çıktılar sonra da yürümeye başladılar. Tais geldikleri yere pek dikkat etmemişti. Oysaki kuşların cıvil cıvil öttüğü birçok ağacın olduğu bir bahçeye gelmişlerdi. Babaannesinin bahçesiydi burası. Tais Kaif'e baktı. Yoksa babaannesine bir şey mi olmuştu? O sırada kapı açılıp da içeriden babaannesi çıkmaz mı? İyileşmişti. Kaif Tais'e söylemeden farklı isimlerle birkaç hikâye daha göndermişti. O hikayelerden biri birinci seçilmiş ödülü almışlardı. Tais babaannesine sarılması bitince Kaif'e:

- Aşk olsun Kaif. Bana neden söylemedin?

- Ameliyat başarısız olabilirdi. Seni daha fazla üzmemek istemedik. Bu arada senin fikirlerini birleştirerek gönderdiğim hikâye seçildi. Yani yazmaya devam edersek bence çok güzel kitaplarımız çıkabilir...



İLHAM ŞİRKETİ

YAZAR: FERİDE AHSEN AKTAŞ (12 YAŞINDA)

EDİTÖR: AYŞE RANA ALTUN (11 YAŞINDA)

İlham şirketinde çalışan periler, her gün İlhamatör cihazındaki ilhama ihtiyacı olan insanları tespit edip ilham dağıtmak üzere Dünya'ya ışınlanır. Ve ilhama ihtiyacı olan insanların yanına giderler ve onlara en uygun ilhamı kulaklarına fısıldar.

İlham şirketinde çalışan periler, insanların ilham alırlarsa çok güzel şeyler yapacaklarına inanıyorlardı. Bunun için kurdukları İlham şirketine on beş yaşını dolduran tüm genç perileri alıyordular.

İlham şirketinde yüzlerce, hatta binlerce peri çalışırdı. O perilerden birisi de Ondina'ydı. Ondina ile kardeşi Melusine daha yeni başlamışlardı ilham periliğine. Ondina ve Melusine, işlerini en iyi şekilde yapmak için çok çabalardılar.

Bir gün Ondina ve Melusine ilham dağıtmak üzere İlham Binasına doğru yola çıkmıştı. Binaya yaklaşınca tuhaf bir şey olduğunu fark ettiler. Binadan değişik değişik sesler, gürültüler geliyordu. Sesin kaynağını anlamak için daha hızlı uçtular. Kısa sürede ilham binasına girdiler. Girdiklerinde gördükleri şey onları şoka uğratmıştı. Bir ilham perisi İlhamatör'ü bozmuş, bir parçasını da içinden çıkarmış ve yere atıp kırmıştı.



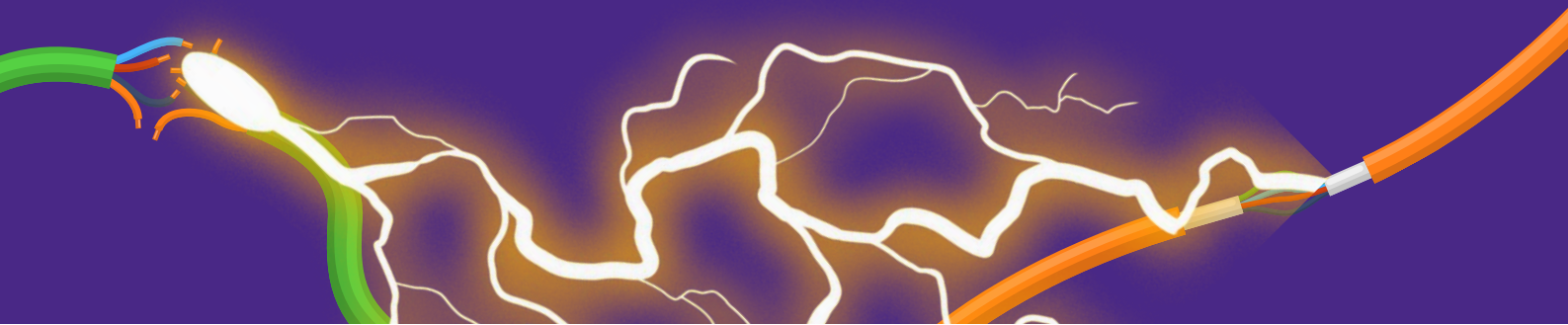
İlhamatör, çok önemli bir cihazdı. Dünya'daki ilhama ihtiyacı olan insanları ve adreslerini tespit ediyordu. İlham perilerinin ilhama kimlerin ihtiyacı olduğunu öğreniyorlardı. Eğer İlhamatör olmazsa, ilham perileri kimlerin ilhama ihtiyacı olduğunu bilemez ve ilham dağıtamazlardı. Ve insanlar ilhamsız kalırdı.

Ondina, İlhamatörün parçasını kıran periye: -O kırdığın parça, çok nadir ve bulması çok zor. O parça olmazsa İlhamatör çalışmaz ve işimizi yapamayız! Bu insanlar için çok kötü. -İnsanların ne yapacağı umrumda değil, onlar ilhamı hak etmiyor.

Tüm ilham perileri çok şaşırılmıştı ve hepsi bir ağızdan, "Buruşmuş kanat adına, nee!" diye bağırdı.

Melusine:

-İnsanlar neden ilhamı hak etmiyormuş?



-İnsanlar çok nankörler, bir çocuğa ödevi hakkında ilham verdim. İlham verirken "Nasılca çocuk, bir şey yapmaz," diye düşünüp görünmezlik çayımı içmemiştim. Ama çocuk beni görür görmez çığlık atıp masasında duran kurabiye kavanozunu bana doğru attı. Kavanoz sağ kanadıma çarptı ve kanadım buruştu. Kendimi zor kurtardım.

Odina, Melusina'ya:

-Melusina, sen kırılan parçayı ara ben de o sırada periye ikna edeyim.

Melusina, kanadını sallayarak onayladı ve gizlice oradan uzaklaştı. Odina, periye:

-Senin adın ne?

-Adım Mimi.

-Mimi, sana bunu yapan küçük bir çocuk. Sadece bir çocuğa bakarak insanların nankör olduğunu düşünmemelisin. Hem o çocuk senden korktuğu için öyle yapmış olmalı.

-Aslında haklısın. O bir çocuk. Eğer bir çocuk bile böyleyse, yetişkinleri düşünemiyorum.



Odina ve periler buna çok şaşırmişti. Ve yine hep bir ağızdan: "Buruşmuş kanat adına, nee!" diye bağırdı.

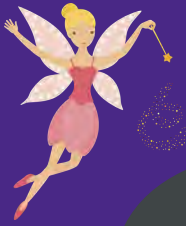
Odina, zorla kendini toparlayıp:

-Tam tersi, bir çocuk büyür ve olgunlaşır. İnsanların ilhama ihtiyacı var ve bizim işimizi yapmamız gerek. Ayrıca kanadını özel kanat ütümüzle ütülersek eskisinden de daha iyi olur.

-Haklısın, çok teşekkür ederim.

Odina da yardım edeceklerini, ama önce İlhamatör için parça bulmaları gerektiğini söyledi. Mimi de yaptığı şey için özür diledi ve parça bulmak için onlara yardım etti.

Kısa süre içerisinde parçayı buldular ve İlhamatör'ü tamir ettiler. İlhamatör tamir olduğu için ilham perileri insanlara ilham dağıtmaya devam edebildi. Odina ve Melusina da Mimi'nin kanadını ütüledi ve onunla arkadaş oldu. Ve her şey eski haline geri döndü.



YAZAR: ZEHRA AKTAŞ (11 YAŞINDA)

EDİTÖR: ALİN TUNCA (9 YAŞINDA)

ÇİZER: ZEHRA HÜMEYRA SÖNMEZ (10 YAŞINDA)



Yağmur, Kar ve Dolu İnsancıklar



Ben bir ilham perisiyim. Adım Hazan. Size işe başladığım ilk günden kalan bir olayı anlatacağım. İlk gün işe giderken ara sokaklardan birinin önünden geçiyordum. O sırada bir miyavlama sesi duydum. “Acaba geçen hafta kurtardığım kedi yavrusu olabilir mi?” diye düşündüm. Merakım mantığımı yenerek ayaklarıma yön verdi ve sokağa girdim. İlerleyip sağa döndüğümde sesin kaynağının oyuncak bir kedi olduğunu gördüm. Arkamı döndüğümde karşıma yağmur insancıklardan biri çıktı. Hemen gerisin geri koşmaya başladım.

“Şimdi neden koşuyorsun ki?” diyenler olabilir. Koşuyorum çünkü yağmur insancıklar çok tehlikelidir. İşe giderken yanımıza aldığımız ve içinde insanlara armağan etmemiz gereken ilhamların olduğu çantayı almak isterler. Çantaları alıp insanlara ilham dağıtırlar ve insanlar, “İlham perim geldi!” demek yerine “Yağmur insancığım geldi!” demeye başlarlar. Onların işi aslında yağmur yağdırmaktır. Kar insancıkları kar, dolu insancıkları dolu, yağmur insancıkları yağmur yağdırır. Bu üç ırk ilham perilerini çok kıskanır. Çünkü kendi yaptıkları işlerin değersiz olduğunu düşünür ve bazıları zorbalığa kalkar. Öyle ki ta peri ülkesine kadar gelirler.

İşte bu yüzden koşuyordum. İlhamları biz üretiyorduk ve kimsenin almaya hakkı yoktu. Fakat beni köşeye sıkıştırıp çantamı aldılar. Üstüne kafamdan aşağıya önce yağmur sonra kar sonra da dolu yağdırıp gittiler. Bu olay ayda bir gerçekleşmeye başlayınca canıma tak etti. Hemen İ.P.S.Ç.B’ye yani İlham Perileri’nin Sorunlarını Çözme Bakanlığına dilekçe yazdım. Dilekçem şöyleydi:

Yağmur, kar ve dolu insancıklar bir aylığına bizimle çalışsın. Biz onları yönlendirirken onlar ilham dağıtsın. Eğer insanlar yağış olmadığı için sorun çıkarırsa işlerine geri dönsün ve bize bir daha zorbalık yapmasınlar.

Dilekçem iki ay içerisinde haberlerdeydi. Üçüncü ayda ise uygulamaya geçildi. Benim gözetimim altına İlkyaz isimli bir kar insancığı verilmişti. Yaşıtımdı ve gerçekten çok iyi anlaştık. Bir ayın sonunda insan haberlerinde hep yağmur konu oluyordu. Yağmur duası, yağmur dansı, hatta yağmur şarkısı bile söylüyordu insanlar. Kar ve dolu için de aynı şey geçerliydi. Sonunda yağmur, kar ve dolu insancıkları geri dönmeye karar verdiler. Artık bize zorbalık yapmayacakları için sevinmiştim ama İlkyaz gideceği için üzgündüm. Veda günü annem her tatilde ziyaret etmek için gidebileceğimizi söyledi. Çok mutlu oldum.

SAHALARIN EFSANESİ

Rona futbolda harikaydı. Futbolu çok seviyordu. Topla cambaz gibi oynuyordu. Okulda beden derslerinde maç yaparak kendini geliştirmeye çalışıyordu. Her zaman suyunu beden dersinden önce bitiriyor ve çok susduğunda terliyordu. Bu yüzden de dayanamayıp ter içinde bir yere oturup maçı izlemek zorunda kalıyordu. Bunun için bugün iki şişe getirdi. Rona beden dersine girince harika hissediyordu.

Artık beden dersindeydi. Takımları kurmak için aldım/verdim yaptılar ve takımlar hazır. Maç santrayla başladı. Rona'nın takımı Parlak, rakip takım ise Mücevherdi. Parlak takım hızlı çıkmıştı. Rona bu sporda ustalaşmak için sabır taşı almıştı. Bu sporu çok seviyordu ve topa konuştu. Topa maçta 5 gol atmalarını; rakip takımına hiç atamamasını söyledi. Top, "Tamam," dedi ve öyle de oldu. Top rakip takıma hiç geçmedi. Rona zaten iyi oynuyordu. Top da o yüzden hemen ikna olmuştu. Rona bir gökkuşağı, bir stepover yapıyordu. Rona arkadaşının pas istediğini duydu ve topu ona yuvarladı. Arkadaşı topu dağlara atmıştı. Rona arkadaşına baktı, arkadaşısı bunu görünce şaşırıp ve şöyle dedi:

-Ne var ya! Herkes senin gibi iyi oynamıyor kusura bakma.

Trip attı ve mevkisine döndü. Rona sinirlenmişti. Sabır taşını tekrar eline aldı ama maç boyunca konuşmadı ve maç tekrar başladı. Rona topu almak isteyen her çocuğu çalındı ve zil çaldı. Okul bitmişti. Parlak takımı, Mücevher takımını 5-0 yendi. Okul çıkışında Rona Antuan'ı gördü ve ses verdi:

-ANTUAN!

Antuan da ona bir şey söyleyecekti:

-Buraya gel, bir şey demem lazım.

Rona koşup yanına geldi ve nefes nefese:

-Çabuk söyle, meraklandım iyice.

-Ailen ile benim ailem yazın bizi Barça'ya götüreceklermiş. Ayrıca ter kokuyorsun, bu da biraz tiksindirici.

Rona ilk başta inanmadı. Sonra evde ailesine sordu. Ailesi bu soruyu onayladı. Rona sevinçten havalara uçtu, artık ondan mutlusu yoktu. Ama az daha kafasını sevinçten duvara vuruyordu.

Sabah oldu, karne günüydü. Antuan ile okula gittiler. İkisinin de dersleri beşte başlıyordu. Okul bitti, hemen evlere dağıldılar ve aileleri valizini hazırlaması gerektiğini söyleyince biraz şaşırıp ama hemen valizini hazırladı.

Antuan ve Rona aileleriyle vedalaştıktan sonra uçağa bindiler. Uçaktan indikten sonra bu ikiliyi kulüp başkanı karşıladı ve onları oteldeki odalarına götürdüler.

Ertesi gün erkenden kalkıp sahaya gittiler. Arkadaşlarıyla tanışıp kaynaştılar. Teknik direktör antrenman ve maç yaptırdı. Rona ve Antuan rakiptiler, ikisi de iyiydi. Rona'ya orta sahadan defansın arkasına uzun top geldi. Rona topu şık bir şekilde kontrol etti, ilk golünü attı. Çok iyi performans gösterdiler ve Barça o yıl şampiyon oldu. Sezon sonunda Antuan ve Rona'ya Real Madrid'den teklif geldi. Rona ve Antuan Barça'da biraz daha kalacağını söyledi.



MEDİNE'NİN GÜLÜ İLE RÖPORTAJ

YAZAR: HÜMEYRA İŞCAN (9,5 YAŞINDA)

EDİTÖR: AYŞE RANA ALTUN (11 YAŞINDA)

O gün Medine'deydim. Tarih 29/08/2020 gösteriyordu. Medine'nin sıcak havasında Ayşe Hümeyra Ökten'in evine gittim. Ama onun evi daha da sıcaktı. Çünkü Ayşe bir yatakta yatıyordu. Ve çok halsiz gözükiyordu. Onunla röportaj yapacaktım fakat çok hastaydı, bu acımasızlığı ona nasıl yapabilirdim? O zamanında ne çok insana yardım etmişti? O insanlar ben olmasam bile Ayşe'ye hoşgörülü davranmak zorundaydım. Bu nedenle onu ziyaret edip çıkmayı düşünmüştüm. Ama kapıdan çıkarken Ayşe bana şöyle seslendi:

Ayşe Hümeyra: Gitme yavrum. Belki yanımda durduğun için kendime veremediğim şifayı şifayı sen bana verirsin.

Ben: O zaman size sorular sormamın, yani röportaj yapmamın bir sakıncası yok.

Ayşe Hümeyra: Yok tabii ki de yavrum. İstediyin soruyu sor bana. Bende cevaplayayım.

Ben: O zaman başlıyorum... Öncelikle size en merak ettiğim soruyu soracağım. Aileniz yetenekli bir aileydi. Her aile bireyinizin başarıları vardı, sizin de başarılarınız vardı. Bu başarıları yaşamak size neler hissettirirdi?

Ayşe Hümeyra: Öncelikle bu başarılar, yetenekler gerçekten çok değerliydi. Ne de o olsa başarılar kendi emeğimdi. Aynı zamanda ailemin başarıları karşısında da çok sevindim. Çünkü onlar da ömrümün güzel geçmesini sağlayan ailemin emeğiydi.

Ben: Peki... Medine'desiniz ve peygamber efendimizin (s.a.v.) yaşadığı yerlere ayak basıyorsunuz. Bu durum karşısında neler hissediyorsunuz?

Ayşe Hümeyra: Tabii ki, Yüce Rabbimin resulu olan peygamberimizin (s.a.v.) yaşadığı yerlere ayak basmak ve şu anda da O'nun bastığı yerlere ayak basmak çok sevindiriciydi, hüzünlüydü... Birde O'nun bastığı yerlere basmak benim için peygamberimize layık bir kul olmaktı.

Ben: 3. soru. Medine'de yani sevdiğiniz bir şehirde kalıyorsunuz fakat zamanında Medine'de yaşarken hiç mi ailenizi özlemediniz?

Ayşe Hümeyra: Özlüyordum, özlüyordum... Fakat çok sevdiğim bir şehirde durmak üzüntümü bastırıyordu. Ama yine de ailemi özlerdim. Çünkü aileme duyduğum sevgi anlatamayacağım kadar çok büyüktü.



Ben: Size neden "Medine'nin Gülü" denildi?

Ayşe Hümeýra: Ben buraya geldiğim anda hemen buraya bağlandım ve buradan ayrılmak istemedim. Daha sonra burada devamlı yaşadım, yaşıyorum da. Yaşadığım anda burada hasta tedavi etmemi isteyen çoktu. Ben o kişilere gece gündüz yardım ettim. Açıkçası şu an bile bu halde olmasam yine yardım etmek isterdim fakat gücüm yetmiyor. Neyse, o zamanda evsiz, barksız olan kişilere yani kendi isteğimle yardım ettim. Bu nedenle bana **Medine'nin Gülü** denildi.

Ben: Medine'de kaldığınız ve doktorluk yaptığınız süre içerisinde çoğu hasta tedavi görmek için size güveniyordu. Bu size ne hissettirmişti?

Ayşe Hümeýra: Hastalarımın bana güvenmesi mesleğime olan ilgimi daha da arttırıp benim doktorluğumla başla yapmama sevk etti ve bu durum beni gerçekten de çok mutlu ediyordu.

Ben: Son soru... Doktorluk mesleğini yapmasaydınız, hangi mesleği yapardınız? Neden?

Ayşe Hümeýra: Veterinerlik yapardım, çünkü insanları tedavi edemesem bile hayvanları tedavi eder, hayvanları iyileştirirdim.

Ben: Teşekkür ederim. Çünkü siz yatakta hasta ve halsiz yatarken benim size soru sormamın bir sakıncası olmadığını söylediniz. Umarım sizi zorlamamış ve rahatsız etmemişimdir.

Ayşe Hümeýra: Bir şey değil yavrum. Benim için hiçbir sakıncası yoktu. Ayrıca bu beni çok mutlu etti. Çünkü düşüncelerimi sorman ve ayrıyeten bana sorduğun soruları benim kendi düşün-celerimle cevap vermeme engel olma-man da beni çok mutlu etti. Bunun için de ben sana teşekkür ederim. Yolun açık olsun, umarım gelecekte senin röportajını yapan kişiler de böyle güzel sözlü olur.

Ben: Gerçekten size çok çok teşekkür ederim. Umarım söylediğiniz sözler gerçek olur ve umarım ben de sizin gibi başarılı bir insan olurum.

Ayşe Hümeýra: İnşallah yavrum, inşallah...



MİNİCİK BİR KUM TANESİ

Yazar: Zümra Nur Karahan (11 Yaşında)
Editör: Halit Kerem Koyunlu (9 Yaşında)

"Kum tanesi, tanesi
Kumdan kalenin tanesi
Güzellerin içinde
Sevdiğim kum tanesi."

KUM İLE İLGİLİ FAYDALI BİLGİLER

- Deniz kumu cildimizdeki yaşlanmaya neden olan hücreleri azaltır.
- Kumdaki mineraller ciltteki hücreleri yenileyerek cilde parlaklık kazandırır.
- Eğer sıcak deniz kumuyla yüze peeling³ yapılırsa yüzdeki akne⁴ ve sivilceler azalır.
- Deniz kumu, topuk çatlamasına ve ayak dikenine de iyi gelir.

İşte bu şekilde arkadaşlar. Artık kumdan kale yaparken yahut kendinizi kuma gömerken kumun nasıl oluştuğunu bilmiş olacaksınız. Müsaadenizle ben artık gidiyim. Siz de yazın keyfini çıkarın!

İşte hepimizin aylardır beklediği yaz geldi! Artık kakaolu ve çilekli dondurmalar yiyebiliriz. Veee, limonata... Buz gibi limonataya kim hayır der ki? Benim yazın en çok yapmayı sevdiğim şey ise plaja gitmek. Dalgalar arasında kulaç atmayı severim. Plaja gittiğimizde kardeşim beni kuma gömer, ayaklarımın olduğu yere kumdan deniz kızı kuyruğu yapar. Peki hiç düşündünüz mü, kum nasıl oluşur?

Yaptığım 1 saatlik araştırmadan sonra, şu bilgilere ulaştım:

Kum; kayaların su veya rüzgâr gibi etkenlerle aşınması ile oluşur. Çakıldan daha ince ve siltten¹ daha kaba olur. Deniz kumu ise okyanus kayalarının erozyonundan meydana gelir. Ayrıca kumların renkleri, onların kimliğidir. Hangi kayadan ufalanmışsa onun renginde olurlar. Mesela siyah kum... Siyah kum volkanik kayaların aşınması sonucu oluşur. Kumun oluşumundaki en yaygın kayaç Granit'tir. Nehirlerden gelen kum ya nehrin kendisinden ya da taşkın ovasından² toplanır ve inşaat sektöründe kullanılan kumun büyük bir kısmını oluşturur. Bu yüzden bir sürü nehir kurudu, çevre kayıpları arttı.

- Dipnot -

- 1 Silt: Kumdan küçük kilden büyük taneli malzemeye verilen isim.
- 2 Taşkın ovası: Dere veya nehre bitişik arazi alan.

- 3 Peeling: Cildi temizleme ve nemlendirme uygulaması.
- 4 Akne: Sivilcelere neden olan bir cilt durumu.



NIKO VE ELEKTRİK



YAZAR: HATİCE HÜMA YILDIRIM (12 YAŞINDA)

EDİTÖR: İDİL YILDIRIM (9 YAŞINDA)

Merhaba, ben Niko, 12 yaşındayım. Büyük dedem Nikola Tesla gibi elektriğe pek meraklıyım. Vaktimin çoğunu en iyi arkadaşlarım yıldırımlarla geçiririm.

Aslında o gün çok sıradandı, ta ki elektrikler kesilene kadar. Önce bunu kısa, önemsiz bir elektrik kesintisi sandık fakat olay hiç de sandığımız gibi değildi. Şantiyede tüm şehrin elektriğini kesecek kadar büyük bir arıza çıkmıştı ve düzelmesi neredeyse 1 yıl sürecekti. Koskoca bir yıl! Bir ay falan idare ettik ama daha sonra elektriksizlik canımıza tak etmişti. Canına tak eden sadece biz değildik. Bütün şehir ucu bucağı gözükmeyen bir kaosa sürükleniyordu. Buzdolapları çalışmıyor, yiyecekler bozuluyor, insanlar akşam olmaması için dua ediyordu. Çünkü akşam olunca sokak lambaları yanmıyor, insanlar birbirlerini göremedikleri için çarpışıyor, çeşitli kazalar meydana geliyordu. İnsanlar her geçen gün daha da sinirleniyordu. Herkes birbirini suçluyordu ama kimse çözüme kafa yormuyordu. İşte o an kafama dank etti. Neden çözümü ben bulmuyordum?

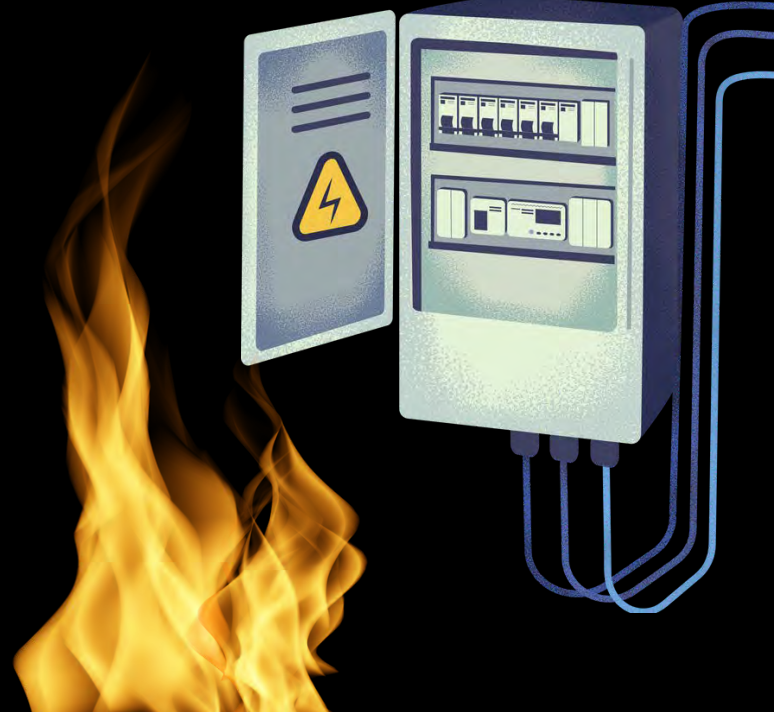
Elektrikler gelene kadar geçici bir santral kursam yeterdi, ama nasıl kuracaktım? Aklıma bir fikir geldi. Yeni bir santral kurmak yerine neden şehrimizin eski, kullanılmayan santralini düzeltmiyordum? Bu çok mantıklı bir fikirdi. Hemen işe koyuldum. Önce eskimiş demirleri sökmele başladım. Sonra yerine yeni demirler taktım. Bu sırada yıldırımlar da bana yardım etti. Çevremdeki insanlar yaptıklarına bir anlam veremiyor, aklımı kaçırdığımı düşünüyor, vazgeçmemi söylüyor, benimle alay ediyorlardı. Ben ise onları kafama takmıyor, vazgeçmiyordum.

Sonunda bitmişti. Son kez şaheserime gururla baktım. Çok güzel bir iş başarmıştım. Santral yepyeni olmuştu. Artık geriye kalan tek şey santrale elektrik vermektir. Onu da arkadaşlarım yani yıldırımlar halledecekti.

O akşam yatağıma yattığımda çok huzurlu ve mutluydum. Ertesi gün yapacağım gösteriye katılacak insanların şaşkın yüz ifadelerini hayal ettikçe içimi bir heyecan kaplıyordu. Bu hayallerle uyuyakalmışım.

Gece yarısı büyük bir sıkıntıyla uyandım. İçimden bir ses santrale gitmemi söylüyordu. Ben de kalkıp giyindim ve evden çıktım. Santral çok uzak değildi. Koşarak gittiğimde gördüğüm manzara karşısında şok olmuşum. Santralim içler acısı bir şekilde yanıyordu. Yanan sadece santral değildi, emeklerim, umutlarım yanıyordu karşımda. İlk şoku atlattıktan sonra koştum. Daha doğrusu uçtum. Ama ne olduğunu merak eden insanlar beni durdurdu. Santralim gözlerimin önünde yanıp kül oluyordu. İtfaiyeciler yangını söndürmeye çalışırken artık benim için dünya karanlık bir noktadan ibaretti.

Kim yapmıştı bunu? Kim kıymıştı emeklerime ve de hayallerime? Bunu araştırmalıydım ama kolumu kaldıracak gücüm kalmamıştı. Bir anda hayattan soğumuştum. Yıldırımlarla bile oynayasım gelmiyordu. Yangın sonradan unutulmuştu ama benim içimde hâlâ bitmek bilmeyen bir yangın vardı. Bu oyunda oyunculardan birisi hile yapmış ve perde kapanmıştı...



NEŞELİ YOLCULUK

Merhaba, ben Anteppli fıstık. Neden mi? E, çünkü ben Antep fıstıklı ikolafayım. Market raflarında yerimi daha yeni aldım. Çok heyecanlı bir Şey bu. Her yerde "bayram" baŐlıkları gÖrüyorum. Demek ki bayram geliyor. Hafta ara ara Şöyle sesler duyuyorum: "Anne, Şu Őekerlerden bir tane yesem ne olur?" Anneler de genelde, "Olmaz ocuğum; bunlar bizim değil ki!"

Beni kimin alacağını merak ediyordum. Hafta meraktan ortadan ikiye ayrılacağım diye korkuyordum.

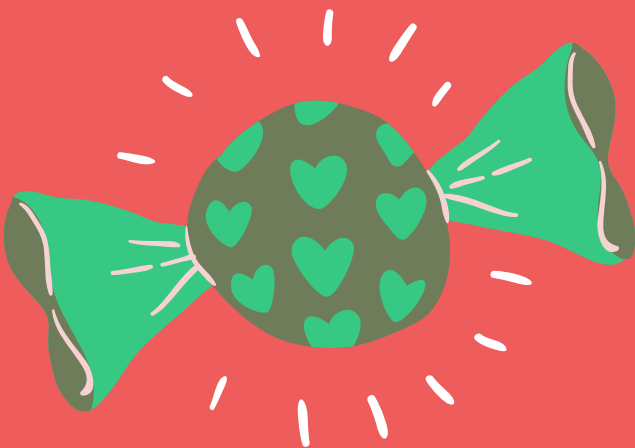
Bir sabah uyandığımda yerimde değildim! Kim almış dersiniz? Bir ocuk! Evet, bir ocuk. Şimdi yiyecekti bu beni. Sızlana sızlana bakıyordu bana. Sanki içinden bir an Önce eve gidip beni yemeyi dÖŐlüyordu.

Evleri çok ilginçti, toz pembesi çekilmiŐ panjurlar, sarı boyalı bir çatı ve son olarak evin kendisi. Ha, ne renk mi? Mavi ve mor desenli. Sarmallar Şeklinde. Hem de Üç boyutlu gibiydi. Eve girdikten sonra beni mutfağa gÖtÜrdÜ, açtı. Beni yedi demek isterdim ama yemedi. Neşe ile ilgili bir kitap getirdi. Ve bana Şunu söyleyip kitabı Üstüme silkeledi: "Senin neşe dolu, insanı mutlu eden bir çikolata olmanı istiyorum."



Tabii bir Şey daha vardı. Yarın bayramdı. Herkes sevinir, mutlu olurdu. Her balkondan Şeker yağardı sokaklara. Ve Şimdi ev sahibi beni eŐit karelere böldÜ, tek tek alÜminyum folyoya sardı. Ardından da alÜminyum folyoya fiyonk bağladı. Bu beni rahatlattı. Ve tabii arefenin etkisiyle ben heyecandan uyuyamadım yine.

Ertesi gÜn daha sabah vaktinden kapı çaldı. "işte yenileceğim Şimdi!" diyordum ki yenmedim. Of ya! Ben de yenilmek istiyorum. Az sonra yine kapı çaldı. Vazgeçtim ben. Artık yenilmem. Ama o da ne, çocuğun biri sordu beni. Kadın söyleyince de bir tane de benden istedi. Ve açtı paketi, hop diye yedi. Ben Şok! Dilinin Üstünden kayıp boğazına atladım. Ve oradan da midesine... Oradaki yolculuğum tuhaf ama eğlenceliydi. Aslında çok iyi hissediyorum. Çünkü Antep'ten ayrıldığımdan beri çok üzgÜndüm. Şimdi topraklıyım, Anteppli değil...



RUHUM AÇ MI KALSIN?



Yazar: Esmâ Özyurt (12 Yaşında)
Editör: Nahide Rana Can (10 Yaşında)

Bir sonbahar günündeydik. Müzik seçmelerinden eve dönerken üstünden geçtiğim yapraklar haşır huşur ses çıkartıyordu. Eve vardığımda masanın üstünde bir sürü kağıt vardı. Kağıtları tam elime alacaktım ki annem içeri girdi. Hemen elimdekileri yerine bıraktım. O sırada telefonuma bir mesaj geldi. Mesajda müzik seçmelerini geçtiğim yazıyordu. Ben sevincimden havalara uçtum, o kadar yükseğe zıpladım ki az daha tavanda asılı duran şöhretli avizeye çarpacaktım.

Müzik seçmelerinin ikinci turuna giderken birkaç adamın bazı notaları sildiklerini gördüm. Sadece kendi yazdıkları notaları sildiler zannetmişim, keşke öyle olsaydı.

Müzik yarışmasının olduğu binanın önüne geldiğimde binanın kapısında kilit ve mühür olduğunu gördüm. Binanın solunda duran yaşlı bıyıklı bir adam fark ettim. Biraz daha yaklaştığımda o kişinin Bay Alex olduğunu gördüm. Bay Alex, bana dünyada müzik teorisinin kaldırıldığını söyledi. "Neden?" diye soracaktım ama kafamı çevirdiğimde Bay Alex ortadan kaybolmuştu. Bunun mahallemizdeki o adamlarla alakalı olduğunu düşündüm.

Çok da doğru düşünmüştüm. O adamlar her geçen gün daha fazla nota siliyorlardı. Bu notaları geri yüklemek oldukça kolaydı, ama notaları sildikleri bilgisayarın bir şifresi vardı. Bir gün o adamları takip ettim ve şifreyi öğrendim. Adamlar gittiğinde şifreyi girdim, ama bu sefer de parmak izi istedi. Anlaşılan bu iş beni zorlayacaktı. Adamlar bir barakada kalıyordu. Onlar uyuduğunda hemen barakaya girdim ve birinin parmak izini aldım. Bilgisayarın olduğu yere gittiğimde parmak izi elimdeydi ama şifre değişmişti çünkü ben ekranı kapatmayı unutmuşum. Ertesi gün okul olduğu için eve dönmek zorunda kaldım.

Sabah olduğunda yeşil okul formamı giydim. Koşa koşa okula gittim. İlk ders müzikti yani ders işleyecektik.

Ben ve Semra hariç herkes çok mutluymuştu. Neslihan Hoca sınıfa girer girmez beni ve Semra'yı çağırdı. Bize bu işi Serdar ve adamlarının yaptığını söyledi, yani benim gördüğüm adamlar. Ben onları gördüğümü Neslihan Hocaya anlattım. Neslihan Hoca:

-Onlara görünmeyin çocuklar. Müzik yarışmasından dolayı siz onlar için daha net bir hedefsiniz.

Ben de ona dün olanları anlattım ve parmak izini gösterdim. Bana bu yaptığının çok tehlikeli olduğunu söyledi. Kimse görmesin diye parmak izini cebime geri koydum. Sonra Neslihan Hoca bize kendi teklifinden bahsetti. Teklifi; onunla okul çıkışı gizlice prova yapmamızdı. Biz hemen kabul ettik. Her geçen gün daha iyi oluyorduk ama katılabileceğimiz bir yarışma yoktu.

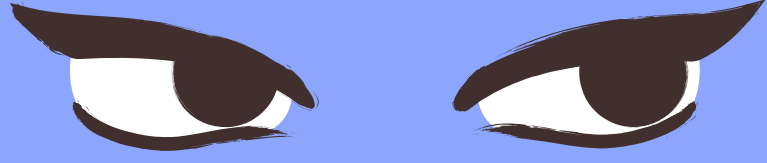
Biz biraz olsa bile mutluymuşuk ama diğer insanlar etrafta zombi gibi geziyordu. Hani derler ya müzik ruhun gıdasıdır diye; işte biz şu an tam olarak onun olmayışını izliyorduk. Buna artık bir çözüm gerekiyordu. Sokağa çıktığımızda insanlardan korkup kaçıyoruz. Bazı büyükler parkta oynuyor, kimi "Bıktım!" diye bağıriyordu. Bazıları şarkı mırıldanıyor ama her yerde müzik kamerası olduğundan mırıldanan insanlar direk hapse atılıyor. O insanlardan biri de bizim tatlı mı tatlı başkanımızdı. Bir gün ne olursa olsun bu işi çözmeye karar verdim. Geçen hafta yarım kalan işimi tamamladım. Bu iş beni zorladı ama sonucuna değdi. Hapishanelerde sadece şarkı mırıldanan insanlar vardı ve biz onların hepsini özgürlüğüne kavuşturduk ve o hapse gerçekten suç işleyen Serdar ve adamlarını gönderdik.

Hepimiz çok mutluymuşuk. Kameralar söküldü. Ben müzik seçmelerine gidebildim ve kazandım! Neslihan Hoca İngiltere'de kendi işlettiği bir müzik kursu açtı. Semra ise bizim katıldığımız yarışmanın grup başkanı oldu. Ben de başka bir yarışmanın grup başkanı oldum. Demek ki neymiş, müziksiz hayat olmazmış. Ah, müziksiz bir hayatın bu kadar zor olabileceği kimin aklına gelirdi ki? Hepiniz hoşça kalın.



TAKİP

Yazar: Zehra Aktaş (11 Yaşında)
Editör: Fatma Zehra Sevinç (11 Yaşında)



Son 1 haftadır takip ediliyorum. Okula yürüyerek gidiyorum ve 2-3 sokak geçmem gerekiyor. Ama birileri evimizin karşısında pusu kuruyor ve sonra beni takip etmeye başlıyor. “Evimizin karşısında beklediğinden nasıl bu kadar eminsin?” diye sorarsanız, emin değilim. Sadece benim duyduğum sesler o taraftan geliyor. Kasım ayındayız ve çok sık yağmur yağıyor. Fakat şemsiyesi olmadığı için bayağı bir ıslanıyor.

Bu beni çok tedirgin ediyor. Nefesini ve ıslaklığını ensemden hissediyorum. Sonra beni kendine doğru çeviriyor ve şiddetle yemeklerimi istiyor. Ben de vermek zorunda kalıyorum. Bazen sınıfın penceresinden dışarı bakıyorum ve onun orada durup bana baktığını görüyorum. Eve geldiğimde de aynısı oluyor. Bahçeye girmiyor fakat hep orada duruyor. Sabah kalktığımda pencereme yapışık bir şekilde bana baktığını görüyorum.

Bu arada benim adım Feyza. Hayvanları çok seven, paten kaymaya bayılan bir kızım. Ve de okulda “Zeki ama çalışmıyor,” denilen tiplerdenim.

Hayvan sevgimi size şöyle anlatayım. 6 yaşındayken kışın karların üstünde 3 tane yumurta buldum. Dallardan çok ustaca yapılmış bir yuvanın içindeydiler. Anlaşılan yuva ıslanan daldan kaymıştı. Başımın üstünde duran ağaç dalından düşmüş olmalıydılar.



Hemen koşarak ağacın yanına gittim. Yuvayı koymayı başardığımda, iki defa düşmüş, yanağımı çizmiş ve dizimi kanatmışım. Fakat benim kurtardığım o kuşlar şimdi bana yardım edemezlerdi. Çünkü takip edilmek çok büyük bir olaydı. Bu durum hem çok heyecanlı hem de tehlikeliydi. Yine de bu olayı anneme söylemeliydim. Belki yanımızda kalmasına izin verirdi. Gerçi bunun ihtimali %0,0001 gibi bir şeydi. Ama denemeye değerdi.

“Hayır,” dedi annem. Bir köpeğimiz eksikti. Şimdi tüy döker o uğraşamam. Hem sen zaten yeterince dağınıksın bir de sokak köpeği. Hem daha kirli ve çok masraflı. Bir de eğitimi var onun.

Saydı da saydı. Yarım saat öyle saydı ama ben dinleyemedim. Attım kendimi dışarı ve Çamur’u sevmeye koyuldum. Beni takip eden oydu. Kahverengi harika tüyleri, boncuk gibi gözleri vardı hemde zümrüt yeşili gözleri var ya beni benden alıyor. 1 haftadır hiç peşimden ayrılmamıştı. Onu istesem de sokakta bırakamazdım hem onu dünyalar kadar çok sevmişim. Sahibi de yok. Biz sahiplensek ne olurdu ki? Akşam yemeğinde konuyu babama açtım. Ne oldu dersiniz? İzin vermedi tabikide! O gece düşündüm durdum. Hatta bazen çamur için ağladım bile. En sonunda ise uykuya daldım.

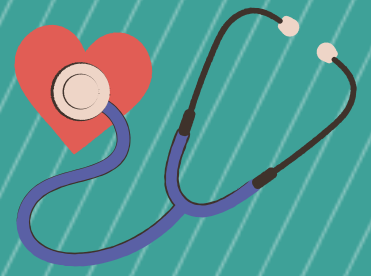
Sabah herkes apar topar hazırlandı. Annemle babam işe, ben de doğru okula gidecektim. Tam çıkıyorduk ki ayakkabılarımızın olmadığını fark ettik. Kameralardan bakınca beyaz bir köpeğin ayakkabılarımızı aldığını gördük. Tam terliklerimizi giymeyi düşünüyorduk ki bardaktan boşalırcasına yağmur yağmaya başladı. Üstüne gök gürledi. Hem de bummm diye. Sanırım bulutlar “Sizi o terliklerle asla dışarı salmam,” diyordu.



Çareyi beklemekte bulduk. Biz beklerken kapıdan sesler gelmeye başladı. Sanki biri kapıyı tırmalıyordu. Kapıyı açtığımızda karşımızda Çamur’u gördük. Yanında ayakkabılarımız vardı. Babam bu köpeğin sahiplenmek istediğim köpek olduğunu duyunca bizimle kalabileceğini söyledi ve ben mutluluktan havalara uçtum. Düşününce dün gece Çamur için ağladığım aklıma geldi. Boşuna ağlamışım. Bu arada ayakkabı olayını ben planlamamışım. Ama içimde Çamur’un o beyaz köpekle ve bulutlarla anlaşma yaptığına dair bir his var.



TIBBIN



BABASI

Yazar: Aişe Hümeysra Çavdar (9,5 Yaşında)
Editör: Ceylin Ravza Aydın (12 Yaşında)

Merhaba, ben Ezgi. Tıp okuyorum ve sizinle uzun zamandır yapmayı planladığım bir röportajı paylaşacağım. Her şey annemin biz hastalandığımızda hazırladığı karışımları merak etmemle başladı. Annem karnı ağrıyana sıcak ballı su, boğazı ağrıyana sarımsak, başı ağrıyana çörekotu yağı, kulağı ağrıyana da soğan suyundan ilaç hazırlar; hepsi de nasıl iyi gelirdi. Pikniğe gittiğimizde bizi ısırıldığı için ağlatan ısırkanı gördüğünde hemen toplar, yediğimiz elmalardan, üzümlerden, narlardan sirkeler kurar ve “Yiyenlere şifa olsun,” derdi. Bütün bunları annemin kendi uydurduğu şeyler sanarken ona sorduğumda aldığım cevap beni hayrete düşürdü. Meğer annem mutfağında, yıllar önce yaşamış ve bütün dünyada adından söz ettirmiş bir doktorun, İbni Sina'nın reçetelerini hazırlıyormuş.

Aklıma koymuştum, İbni Sina'ya ulaşacak ve onunla röportaj yapacaktım. Tabii bu röportajı ayarlamak kolay olmadı. Kendisi öyle yoğun ki değil röportaj; sokakta ayaküstü dahi konuşacak vakti yok deniliyordu.

Hastalardan arda kalan zamanlarını kütüphanede geçirdiği için kendisine ulaşmak pek de kolay olmuyordu. Ama ben aklıma koymuştum ne kadar beklemem gerekiyorsa bekleyecek ve kendisine aklıma takılan soruları soracaktım.

Yakıcı yaz sıcaklığının yerini sonbahar rüzgarlarına bıraktığı bir günde İbni Sina'nın benimle röportaj yapmayı kabul ettiğini öğrendim. Bu haber beni öylesine sevindirdi ki! Hemen akşamki röportajımız için hazırlanmaya başladım.

Şimdi gelin, size İbni Sina ilgili ön bilgi vereyim. Kendisi 980 yılında Buhara yakınlardaki Efşene köyünde dünyaya gelmiştir. Daha 10 yaşındayken babasının hocalığında Kuran'ı ezberlemiş, astronomi, felsefe ve şiir gibi pek çok alanda da eğitimler görmüştür. İbni Sina 16 yaşlarındayken zamanındaki hekimlerin önüne geçecek tıbbi bilgiye sahipti. Öyle ki zamanın hekimleri içinden çıkamadığı kimi müşküllerini ona danışırlardı.

Yine o yıllarda Buhara Emir'i Nuh Mansur'un yakalandığı hastalıkta saray hekimleri çaresiz kalmınca İbni Sina saraya davet edilmiş ve tedavide başarılı olmuştu. “Dile benden ne dilerse,” diyen Buhara Emir'inden, sadece sarayın kütüphanesinden yararlanmak istediğini söylemiş ve ödül olarak bunu talep etmişti.

Yıl 1012. Günlerden Salı. Saat 15:00. Röportaj saatimize yarım saat kala beni kendisinin yanına götürecek olan kişi ile buluştum. Attığım her adım içimde heyecandan büyüyen bir balonu şişiriyordu sanki. Bir taraftan heyecanımı bastırmaya çalışıyor bir taraftan da soracağım soruların tekrarını yapıyordum. Kendisiyle hastalarını muayene ettiği yerde buluşacaktık.

Nihayet buluşma mekanına gelmiştik. İçeriye girdiğimde güler yüzüyle bana “Hoş geldin genç, buyur otur. Ayakta kalma,” diyerek karşıladı ve oturmam için yumuşacık bir minder gösterdi, ardından enfes bir kokusu ve tadı olan gül şerbeti ikram etti. Şerbet o kadar güzeldi ki metrelerce öteden bile kokusu duyulabilirdi. Şerbeti içerken heyecanım da biraz yatışmış oldu. Yoksa gül şerbetinin sakinleştirici bir özelliği miydi bu? Kendisinden soruları sormam için müsaade istedim ve ilk soruyla başladım.

- Efendim, öncelikle bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederim. Size soracağım soruları eminim benimle birlikte merak eden pek çok kişi vardır, vereceğiniz cevaplarla pek çok kişinin merakını gidermiş olacaksınız.

- Rica ederim. İnşallah cevaplarım merakını giderir.

- **Tibba ilginiz kaç yaşında ve nasıl başladı?**

- Daha çocuk denebilecek yaşta bitkilerin ve çiçeklerin, insanların hastalıklarına iyi gelmesi beni çok şaşırtmış ve bu şaşkınlığım beni bu günlere getirecek bir meraka dönüşmüştü.

- **Hangi bitkinin hangi hastalığa iyi geldiğini nasıl anlıyorsunuz?**

- Çok meraklı olduğumu söylemiştim. Bu merakım beni etrafımdaki bilgin insanlara sorarak öğrenmeye ve okumaya itti. Öğrendiklerimi de kendi gözlemlerimle geliştirmeye çalıştım. Yani bazısını duyarak bazısını da kendim deneyimleyerek öğrendim.

- **Buhara Emir'i iyileştğinde ne hissettiniz?**

- Ben okuduğum, öğrendiğim ve uyguladıklarım doğrultusunda Buhara Emir'i için bir reçete hazırladım. Açıkçası neticenin ne olacağından emin değildim. Kendisi için elimden geleni yapmanın yanında çokça dua da ettim. Şükürler olsun şifa buldu.

- **Buhara Emir'inden ödül olarak neden maddi bir ödül değil de kütüphanedeki kitaplardan faydalanmayı istediniz?**

- Hayatta herkesin bir hedefi vardır. Herkes bir şeyler biriktirir bu hayatta. Ben de mal değil de, beni hedefime ulaştıracak bilgiler biriktirmeyi istediğim için kütüphanedeki kitaplardan faydalanmak istedim.

- **Neden okumanın yanında notlar da alıyorsunuz peki?**

- Bak sevgili genç. Bilgiler benim için inci niteliğinde. Şimdi ihtiyacım olmayan bir bilgiye ilerleyen zamanda ihtiyaç duyabilirim. O nedenle kitaplar arasında saklı duran incileri yazarak not alıyor ve onların sahibi oluyorum artık.

- **Kütüphanenin yandığını biliyoruz. Peki bu yangında ne hissettiniz?**

-En yakın arkadaşlarımı kaybetmiş kadar üzüldüm. Kitaplar benim bir araya gelip sohbet ettiğim arkadaşlarım gibiydiler. Haliyle sohbet arkadaşlarımı kaybettim. Bu çok üzücü elbette.

- **Kütüphane yangınından sonra araştırmalarınıza nerede devam ettiniz?**

- Başta da söylediğim gibi daha çocukluğumdan başlayan bir merak duygum var. İşte bu merak duygusu yeni bilgiler öğrenmek için farklı şehirlere gitmeme ve orada yeni araştırmaların peşine düşmeme sebep oldu.

- **Efendim, sorularım bu kadar. Cevapladığınız için çok teşekkür ederim.**

- Asıl ben teşekkür ederim. İnşallah öğrendiğim bilgiler benden sonra gelecek olan insanlara da fayda sağlar.

Röportaj bitiminde kendisiyle vedalaştık ve ben hemen bu röportajı size ulaştırmak için hazırlıklara başladım. Umarım sizin için faydalı bir röportaj olmuştur. Allah'a emanet olun.



KÜÇÜK DEYİP GEÇME

Yazar: Emine Yaren Öcal (13 Yaşında)
Editör: Nahide Rânâ Can (10 Yaşında)

Neva, sümbül ve leylak kokan sokaklarda yürüyordu. Kendisini bulutlarda yürüyormuşçasına huzurlu hissediyordu. O sırada “Yeter artık, nedir bu karıncalardan çektiğimiz!” diye bağırان biri bütün huzurunu bozdu. Gelen Münevver Teyze’nin sesine benziyordu. Çok merak etmişti çünkü Münevver Teyze kafasında bir fil horon tepse bile sinirlenmeyecek bir kadındı. Hemen sesin geldiği tarafa koştu. Münevver Teyze’nin yanına geldiğinde birçok insanın oraya toplanmış olduğunu gördü. Herkes Münevver Teyze’yi dinliyordu:

-Yine kilerime doluştu bu karıncalar. Bıktım artık. Yaman’a döndü:

-Sen mucit adamsın, kurtar bizi bu karıncalardan. Kasabalı Münevver Teyze’yi onayladı. Kasabada yılın belli zamanlarında karıncalar çoğalırlar ve insanların kilerlerinden, yastıklarının içine kadar her yere doluşurlardı. Bu durum herkesin sinirini bozardı.

Yaman herkese bu duruma göre bir icadının olduğunu söyledi. İcadı elektrikli süpürge gibi çalışıyordu. Yaman icadını çalıştırdı ve tüm karıncaları topladı. Artık herkes rahat edecekti. Ama bu olanlar Neva’nın hiç hoşuna gitmedi. Çünkü karıncaları seviyordu. Ama şu an kimse onu dinlemezdi.

Karıncaların gidişinin üzerinden 1 hafta geçmişti. Beklenenin aksine hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Tüm sebzeler ve meyveler yavaş yavaş çürümeye başlamıştı. Bitkiler azalmıştı. Toprağın verimliliği düşmüştü. Sebze ve meyve miktarı azaldığı için Yaman herkese kapsül icat etmişti. Bu kapsüller meyve ve sebzelerin tadını veriyordu. Ancak gerçek meyvelerin kokusunu, sebzelerin lezzetini veremezdi bu kapsüller. Gün geçtikçe bazı kasabalılar yavaş yavaş hata yaptıklarını anlıyorlardı. Kimisi bitkilerini özlüyor, kimisi toprağı verimsizleştiği için dertleniyordu. Bir gün Neva dayanamadı ve kasabanın orta yerine eskimiş ahşap bir kutu koydu. Kutunun üstüne çıkıp, kasabalıya seslendi:

-Sevgili büyüklerim, küçüklerim. Karıncaları bu kasabada hiç istemiyorduk. Bu isteğimiz üzerine karıncalar Yaman abi tarafından ortadan kaldırıldı. Karıncalar olmadan 1 hafta geçirdik. Peki ne oldu? Meyvemizden, sebzemizden, toprağımızdan olduk.Şimdi onların değerini anlıyoruz.Bereketli toprağını, güzel çiçeklerini, lezzetli meyvelerini isteyenler benimle gelsin. Karıncaları geri getirelim. Herkes şaşkın şaşkın Neva’ya bakıyordu. Neva haklıydı ama karıncaları nasıl geri getireceklerdi? Yaman bir süredir ortalıklarda yoktu. Nereye gitmiş olabilirdi ki? Yer yarılıp içine girmiş olamazdı. Neva Yaman’ın nerede olduğunu bilen biri olup olmadığını sordu. O sırada Münevver Teyze seslendi:

-Tabii ki de yer altındaki laboratuvarına gitmiştir. Neva önde kasabalılar arkada Yaman’ın laboratuvarına gittiler. Herkesin tek bir amacı vardı, karıncaları geri getirmek! Sonunda laboratuvarın kapısına vardılar. Ama kapı şifreliydi. Girmeleri kolay olmayacaktı. Bu nedenle “Karıncaları geri isteriz! Karıncaları geri isteriz!” diye bağırmaya başladılar. Yaman seslere ve baskıya daha fazla dayanamayıp kapıyı açtı. Karıncaları geri verdi. Aslında tam zamanında gelmişlerdi çünkü geç kalsalar Yaman karıncalar üzerinde çok tehlikeli bir deney yapacaktı.

Karıncalar kasabaya geri getirildi. Ama hâlâ bir sorun vardı. Karıncalar neden bu kadar çok evlere giriyordu? Kasabalı Yaman’a bu sorunu çözerse kendisini affedeceklerini söyledi. Yaman düşündü, taşındı. Neva’ya da danıştı. Çünkü Neva karıncaları, küf gibi kokan yeşil renkli çorapları kadar iyi tanırdı. Sonunda neden karıncaların evlere girip durduğunu buldular. Karıncaların doğru düzgün bir yuvaları yoktu. Hep beraber karıncalara yepyeni bir yuva yaptılar. Karıncalar evlere girmez oldu, toprak bereketlendi, meyveler ve sebzeler yeniden olgunlaştı, çiçekler yeniden açtı. Yaman karıncalara bakması için görevlendirildi. Kasabalı yeniden eski günlerine döndü.



SEVİYORLAR

BENİ



Günlerden güzel bir ilkbahar günüydü. Çiçek kokuları evime kadar geliyordu. Lale ve gül kokuları birleşince kalbim de çok yumuşak bir his oluyordu. Ama leylak kokusunu asla bastıramazdı. İşte bende bu güzel günde hayatımın en sert yastığımdan kafamı kaldırıyordum. Yorgan beni hafifçe gıdıklıyordu. Bende yatağımdan kalktım. O ayağımdaki hafif hissi çok seviyordum. Kahvaltı hazırlayacaktım ki bal kalmamış. Bende doğal yollarla ağaçtan bal topladım. Balı balığa dökmeyi düşünüyordum. Kahverengi rafa baktığımda balığın bittiğini gördüm. Bende hemen markete gitmeye karar verdim. Hem de kendime yeni tişörtler alırım. Ben kaldırımda yaylana yaylana yürürken insanlar çığlık atarak önümden çekildi. Seviyorlar beni. Ben markete girerken güvenliklerde bayıldı. O kadar güzelmışim. Markete gittiğimde ilk balık reyonuna gittim. Oradan en büyük balıkları alacaktım. O güzel mavi gözlerim bir palamut gördü. Boyu kavak ağacı gibi çok uzundu. Kokusu biraz kötüydü ama çok güzel gözüküyordu.

Yazar: Büşra Adıbelli (10 Yaşında)
Editör: Ceylin Ravza Aydın (12 Yaşında)

Markette hiç kimse yoktu. Yani tüm o koca balıkları alsam beni görmezlerdi. Ben balıkların hepsini poşete doldurdum. Oradan dahop kıyafet reyonuna. Bir sürü güzel tişört aldım. Hemen kasaya gittim ama kasiyer yoktu. Bende parayı kasaya koydum ve dışarı çıktım. Yine herkes çığlık atarak koşmaya devam ediyordu. Ama benim bir arabaya ihtiyacım vardı. Elimdeki eşyalar çok ağırdı. Hemen bir kadının yanına gittim ve arabayı istedim. Kadın araba anahtarını atarak koştu. Yardım sever gamzeli insan. Ben arabaya bindim ve gaza bastım. Araba çalışmadı. Kesin bozuk bir arabaymış. Yani kilomdan değil. Arabadan indim ve yürüdüm. O güzel ayaklarım morarmıştı zar zor eve ulaştım.

Poşetleri yere bıraktım. Yine sepsert koltuğuma oturdum. Yorulduk tabii. Ben yeni kıyafetlerimi giydim ve telefona bakmaya başladım. Bir baktım moda değişmiş. Bun nasıl bir şey. Moda nasıl bu kadar hızlı ilerler? Flaş bile bu kadar hızlı değil. Neyse, daha fazla moralimi bozmadım. Belki kitap okusam kendime gelirdim. Elime bir kitap aldım. Koltuğa oturdum ve okumaya başladım. Ama gözüm pencereye takıldı. Dışarıda birkaç insan el feneri ile dolaşıyordu. Dışarı çıkıp onlara selam verdim. Ama yine insanlar sevinçten kaçtı.

Ertesi gün yine aynı şekilde uyandım. Şehirde biraz dolaşmaya karar verdim. Kaldırımda lay lay lom yürümeye başladım. O sırada annesiyle yanına bir kız çocuğu geldi. Kız 'bir ayı' diyerek bacağıma sarıldı. Yoksa dediğinizi duyar gibiyim. Evet ben bir ayıyım. Ne yani söylemeyi unuttum. Bende bir ayıyım unutabilirim. Neyse işte. Biz kız çocuğu ile çok iyi arkadaş olduk. Her gün kız çocuğu ile oynadık. İşte günler böyle geçti.



ÖNEMLİ BİR SINAV

Yazar: Emine Yaren Öcal (13 Yaşında)
Editör: Gözde Nur Özdemir (13 Yaşında)

Okula doğru yürümeye başlamıştım. Burnuma türlü kokular, kulağıma perilerin sesleri geliyordu. Evet evet! Perilerin sesleri. Ben de bir periyim. Ama biz sıradan periler değiliz. Biz ilham perileriyiz. Hepimiz insanlara ilhamlar vermiyoruz. Okullarda perilere eğitim verilir ve okulun sonunda bir sınav yapılır. Sınavı geçen periler ilham perisi olur ve mesailerine başlar. Bugün sınav günüydü ve sınava benimle iki yüz elli dört peri girecekti. Tabii sadece edebiyat alanında. Diğer alanları sayarsak en az on bin peri sınava girecekti. Kendi alanımda birinci olmalıyım yoksa bir ay tekrar ders görmek zorunda kalırım.

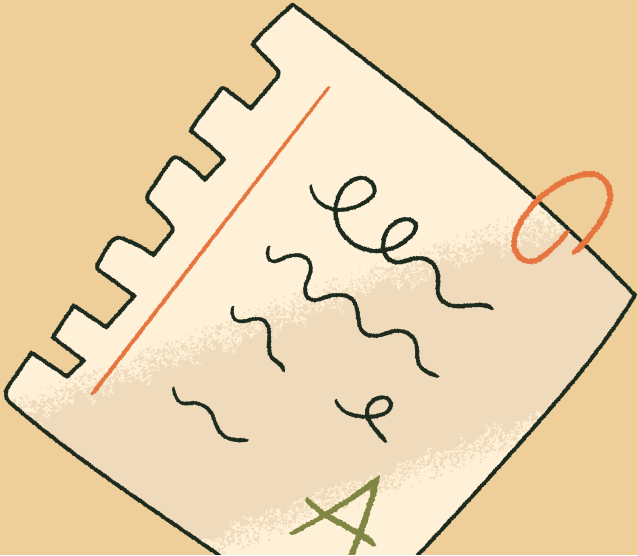
Okulun kapısına geldiğimde heyecandan yerimde duramıyordum. Hafta kapı görevlisi benim sürekli sallandığımı görünce deprem oluyor zannetti. Kapı görevlisini geçip sınıfıma geldim. 153. sıraya oturdum. Yanıma da Sirkat oturdu. Sirkat'la pek iyi anlaşamam. On beş dakika sonra öğretmenimiz geldi. Öğretmenimiz ünlü yazarlara ilham vermiş bir periydi. Onu hep örnek alırdım. Kâğıtları önümüze dağıttı. Sınav soruları hayal gücüyle, edebiyatla ve insanlarla ilgiliydi. Sınav kırk beş dakikaydı ama sanki beş dakikaymış gibi gergindim. Biraz fazla gergindim. Sınav bitmişti ve herkes sınav hakkında konuşuyordu. Öğretmenimiz bana garip garip bakıyordu. Buna bir anlam veremedim. Ama keşke başıma geleceklere bilseydim.

Sınav sonuçlarının açıklanacağı büyük gün gelmişti. Herkes heyecanla sonuçların açıklanacağı yere yani okulun bahçesine toplanmıştı. Müdür uzun bir konuşma sonrasında kazananları tek tek açıklamaya başladı. "Evet... Resim alanında kazanan perimiz Tuva, edebiyat alanında kazanan perimiz ise... Ama burada iki isim var? Nasıl olur bu?"

Müdür bu cümlesini söyler söylemez bütün öğretmenler müdürün elindeki kâğıda baktı. Bütün öğretmenler önce bana, sonra Sirkat'a baktı. Çok tedirgindim. Çünkü öğretmenler bana kızgın, Sirkat'a ise sakince bakıyorlardı. Müdür yeniden konuşmaya başladı. "Sevgili misafirlerimiz, maalesef hiç istemediğimiz bir durumla karşı karşıya geldik. Kazanan 2 periden birinin kopya çektiğini düşünüyoruz. Şimdi kazanan perilerin isimlerini okuyorum. Esin ve Sirkat."

Çok karmaşık duygular içindeydim. Kazanmış olmama sevindim, ama ortada karmaşık bir durum vardı. Öğretmenler beni ve Sirkat'ı çağırды. Herkes benden şüpheleniyordu. Çünkü sınavda gereğinden fazla stresliydim. Öğretmenler kamera kayıtlarına bakacaklarını söylediler. Ben çok sinirli bir şekilde Sirkat'a bakıyordum. Sirkat ise sürekli sırıtıyordu. Kamera odasından ayrılan öğretmenler müdürün yanına gittiler ve gerçek kazananı açıkladılar. Müdür mikrofonu tekrar eline aldı. "Öğretmenlerimiz kamera kayıtlarına baktılar ve bunun sonucunda edebiyat alanında kazanan öğrencimiz Esin olmuştur." Herkes alkışlamaya başladı. Çok mutluydum. Az önce bana sinirle bakan öğretmenler benden özür dilediler. Sirkat'a da güzel bir ceza verdiler.

Tören bitince hemen ilk ilhamımı vermek için ilham listesini aldım ve ödevi için hikâye yazması gereken bir kızın ismini gördüm. Ve ona bu hikâyeyi ilham verdim. Şu an okuduğunuz hikâyeyi. Nasıl sürpriz ama?



TİM TİM 05

Yazar: Elif Sena Dobooglu (10 Yaşında)
Editör : Duru Meva Uzun (9 Yaşında)

Güzel bir yaz sabahıydı. Periler dünyasında gün erkenden başlamıştı. Çok heyecanlıydım. Çünkü bugün işimde ilk günümdü. Tüm ilham perileri bir gün işe başlar. Ne yazık ki işi yapıp yapmamak bizim elimizde değil. Öğretmenim “Her an bir canlının ilhama ihtiyacı olabilir,” derdi. Her neyse. İşime ilk günden gecikmek istemem. Evet, sonunda ilham dağıtım merkezine varmıştık. Tam içeri girecekken eski okulumdan Narin’i gördüm. “Selam!” dedim. “Yine sınıfta mı kaldın yoksa?” diye sordum. “Ne yazık ki,” diye cevapladı. O sırada okulun zili çaldı ve vedalaşıp ayrıldık. Kendi odama girdim. Bana ait olan ilham kutularını aldım ve insanların, hayvanların, bitkilerin bir arada yaşadığı dünyaya doğru yol almaya başladım. İlki yaşlı bir adamdı. Herhalde ünlü bir ressamdı. İşimi çabucak bitirip başarı belgesi almak istiyordum. Gaza gelmişim. Hızlıca tozu döktüm ve ortalıktan kayboldum. Sırada minik bir kedi vardı. Kedi bir plana ihtiyaç duyuyordu. Hemen kedinin toz kutusunu açtım ve dökmeye başladım. Ancak kutunun içi boştu. Hızlıca tozları aramaya başladım. Kafedeki koltukların altına, arabaların üstüne ve parkın kenarındaki banklara baktım. Fakat hiçbir yerde yoktu. Kötü not almak istemiyordum. Kötü not alırsam beni işten kovarlardı. İlk fikir olarak aklıma tozları kendim oluşturmak geldi. Hemen işe koyulup birinci denemem için etrafı gezmeye başladım. Eczaneden aldığım minik sıvı şuruplarla, kırtasiyede gördüğüm renkli pullarla ve de yanımda özel olarak taşıdığım birleştirme iksiriyle tozu oluşturmaya çalıştım.

Öğle yemeği vakti gelmişti. Çok da yorulmuşum. Ayrıca karışımı uzun süre karıştırmam gerekiyordu. Hızlıca bir dut ağacından dut aldım ve yemeğe başladım. Dut aynen benim boyumdaydı. Yemeğimi yedim ve karıştırmaya devam ettim, ta ki toz olana kadar. Toz olduğunda akşam vaktiolmuştu. Kedinin başından kendi yaptığım tozu dökmeye başladım. Kedi uzunca yürüdü ve bir köşede uykuya daldı. Fakat benim amacım bu değildi. B planına geçme vakti gelmişti. Hızlıca en sevdiğim arkadaşım olan Ruki’nin yanına gittim. Kendisinde sadece bir kedi tozu kaldığını bölüşebileceğini söyledi. Hızlıca tozu aldığım gibi kedinin yanına doğru uçmaya başladım. Tozu başından döktüm ve kedi, “O minik fare için harika planlarım var!” diyerek zıplamaya başladı.

Sonunda işlerim bitmişti ve periler dünyasına gidebilirdim. Bir şey başarmanın mutluluğuyla gökyüzündeki evime doğru yola çıktım.

Ertesi gün uyandığımda hızlıca kanatlarımı üfüledim, üstümü giydim ve ilham dağıtım merkezine doğru yola çıktım. İçeri girdim ve hoparlörden bir ses “Tim tim 05, müdür odasına bekleniyor,” diyordu. “Eee, Tim Tim 05 ben değil miyim?” diye sordum yanımdan geçenlere. Bir anlam veremediler. Heyecanla müdür odasına doğru uçmaya başladım. Kapıyı tıkladım ve içeri girdim. Müdür, “Aferin Tim Tim. Bu başarından dolayı seni tebrik ediyorum. Bundan sonra acil bir durum olmadığı sürece buranın daimî çalışanısın,” dedi. Mutluluktan dans etmeye başladım. Hemen kendime geldim, teşekkür ettim ve oradan ayrıldım.

Bu mutlu haberi hemen Ruki’yle paylaşmam gerekiyordu. Ruki’nin en sevdiği çikolatayı da alarak evine gittim. Hem bu mutlu haberi hem de dostluğumuzu birlikte kutladık ve hayat boyu hep arkadaş kaldık.



Yazar: İsra Tunç (11 Yaşında)

Editör: Nahide Rana Can (10 Yaşında)

VAN GOGH İLE BİR SOHBET



Tarihler 30 Mart 1888 yılını gösteriyor. Bugün Hermitage Amsterdam müzesinde çok değerli bir ressam olan Vincent Van Gogh ile bir röportaj gerçekleştireceğiz. Hava biraz yağmurlu, bu nedenle röportajımız için kapalı bir mekân seçtik. Ressamımız bizi orada bekliyor. Hazırsak başlayalım!

-Merhaba Vincent. Uzun süredir bu röportaj için bekliyordum. Sonunda zor da olsa sizinle röportaj yapacağım için çok mutluyum.

-Merhaba, aslında reddetmeyi düşünüyordum. Ama bugünün doğum günüm olması ve yalnız kutlamak istemem sebebiyle burada olmanız şu an benim için daha iyi.

-Gerçekten çok gururlandım. İsterseniz röportajımıza başlayalım. Öncelikle dinleyicilerimizin ve benim çok merak ettiğim bir konu var. Neden kulağınızı kesip sonra da kendi kanınızla bir oto portre çizdiniz?

-Bu, yaşadığım psikolojik sorunlardan kaynaklı. Bir öfke nöbeti geçirmiştım, tam o anda kestım. Sonrasında çok ilginç göründüğümü düşündüm ve bunu resmettim.

-Anladım. Peki, kardeşiniz Theo'nun yardımları hakkında ne düşünüyorsunuz? Sanırım kendisi Paris'te bir galeri yöneticisi.

-Evet, kendisi bir galeri yönetiyordu. Destekleri hakkındaki düşüncelerimi söylemem gerekirse, o bana hep çok yardımcı oldu. Ona gönülden minnet duyuyorum. Bu nedenle kendimi çok şanslı hissediyorum. Kardeşim bana çok değer veriyor ve ben de ona. Hatta ona mektuplarımdan oluşan bir kitap bile yazdım. İşte birbirimize bu kadar fazla değer veriyoruz.

-Peki, yaşadığınız hayattan memnun musunuz?

-Doğruyu söylemek gerekirse pek sayılmaz. Ailem ve kardeşimden yana hiçbir zaman sorun yaşamadım. Çok fazla resmim ödüllendirildi. Ancak pipolar, depresyon ve katarakt gibi gerçekten çok ağır sorunlar yaşadım. Bunların hepsi benim için gerçekten çok zor. Yaşadığım bütün güzel şeyleri unutmama yetiyorlar.

-Gerçekten üzücü. Peki, katarakt tam olarak nedir?

-Katarakt bir çeşit göz rahatsızlığı.

-O halde resimlerinizde parlak sarı ve mavi tonlara çokça rastlanması, yaşadığınız katarakt probleminden mi kaynaklanıyor?

-Evet.

-Anladım. Daha eskiden çizdiğiniz resimlerde çalışan köylüler bulunuyordu. Bunun farklı bir sebebi var mı?

-Hayır. Sadece ilgimi çekiyorlar.

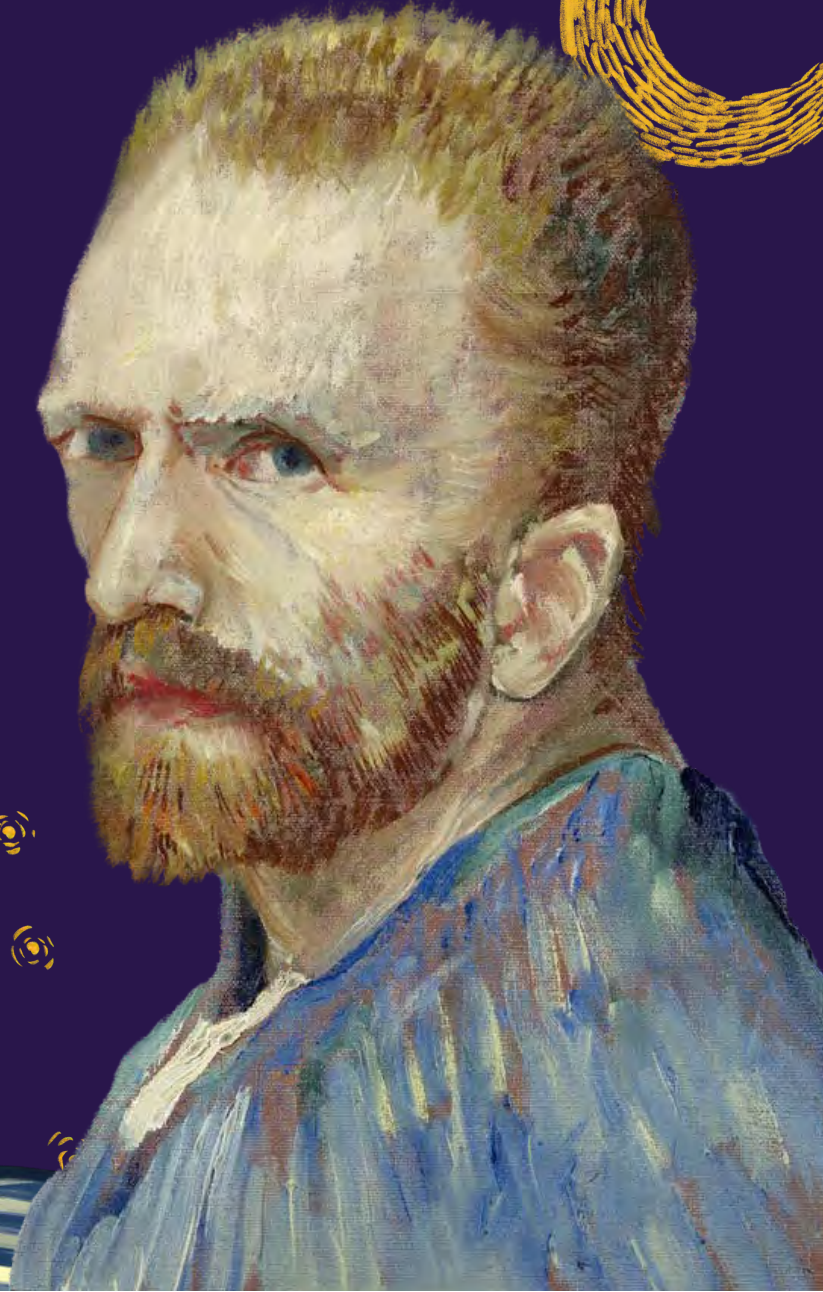
-O zaman son sorumuzu soralım ve vedalaşalım. Resim eğitiminizi Anton Mauve'den aldığınız biliyor. Bu doğru mu?

-Evet. Anton hayatım boyunca beni koşulsuz şartsız destekleyenlerden biriydi. Çok bilgiliydi. Şu an belki de bu kadar tanınıyor olmamın, resimlerimin bu kadar beğenilmesinin sebebi Anton Mauve'dir.

-Bu çok hoş. Umarım ben de bir gün sizin gibi başarılı bir ressam olabilirim. O zaman artık röportajımızı sonlandıralım. Resim dünyasına kattığınız ve katmaya devam ettiğiniz her şey için teşekkür ederiz. Kendinize iyi bakın ve hoşça kalın.

-Hoşça kal.

Not: Theo Van Gogh abisi Vincent Van Gogh'un ölümünden sadece bir sene sonra üzüntü ve aşırı iş yükü gibi sebeplerden vefat etmiştir.



SORUMLULUKLARLA BAŞIM DERTTE

Yazar: Elif Sena Doboğlu (10 Yaşında)
Editör: Ahmet Ömer Oruç (12 Yaşında)

Güzel bir bahar sabahıydı. Çok mutluydum çünkü bugün hiç sorumluluğum yoktu. Bende haliyle tabletimin başına geçtim ve oynamaya başladım. Bir süre sonra annem yanıma geldi ve "Tablet zamanın geçti hadi bakalım, şu çöpleri atar mısın?" diye sordu. "Ne, daha iki dakika geçti," dedim. Annem bana dışarıyı göstererek akşam olduğunu söyledi. Sinirim bozulmuştu. Anneme bir yarışa girmeyi teklif ettim kim kazanırsa onun istediği yapılacağını söyledim. Kabul etti ve yarışmanın nasıl olacağını sordu. "Birbirimizle konuşmayacağız ta ki ikimizden biri konuşana kadar," dedim ve başladık.

Bir gün sonra:



Sessizlik her yeri kaplıyordu. Üstümü giydim ve sofraya oturdum. İştahım yoktu. Annem yanıma geldi ve "Yemeğini hızlı ye, servise geç kalacaksın," dedi. Minik bir çiğlık attım. Bu bir sevinç çiğlığıydı. "Kazandım!" diye dans ederken annem yanıma geldi ve beni tebrik ettikten sonra "Ne istiyorsun?" dedi. "Dünya'da sorumluluk olmasını istiyorum," dedim. Bunun imkânsız olacağını söyledi annem. "Hayır, Peri Birliği bu işi çözer," dedim. Bunun üzerine annemle birlikte Dünya Peri Birliği'ne mektup yazdık. Birkaç gün sonra cevap bir mektupla geldi. Mektupta "Camın önünde bekle," yazıyordu. Camın önüne geçtim ve beklemeye başladım. Bir peri geldi ve bana bir kâğıt uzattı. Kâğıtta "Notunuz kabul edildi," yazıyordu.

**Notunuz
kabul edildi.**

İlk gün akşam saat bire kadar tablet oynadım. Sabah olduğunda acıktığımı fark ettim. Annemin yanına gittim. Bir dizi seyrediyordu. Anneme ne zaman yemek yiyeceğimizi sordum. Annem "Artık benim de sorumluluğum yok. Ama istersen kendine omlet yapabilirsin," dedi. "Evet, bir de öğretmenim bu ay okulda olmayacak tatile çıkmış," dedi ve dizisine devam etti. Hızla dışarı çıktım. Büyük hatta dev gibi bir kaos vardı. Hızla, sokakta oynarken bulduğum gizli, yeşillikle kaplı minik kulübeye gidip kapısını çaldım. Kapıyı yavru bir köpek açtı. "Merhaba," dedim. Kafasını kaldırdı ve gülümsedi. Hızla 1934 numaralı odaya geldim. "Mert, burada mısınız?" diye seslendim. "Geliyorum," diye bir ses geldi, ben de o sırada masaya oturdum. Mert yanıma geldi ve "Nasılsın?" dedi. İyi olduğumu söyledim. Pek de iyi görünmediğimi belirtti. Sonuna da benden kaçmaz diye ekledi. "Ben," diye söze başladım. "Dünyada sorumluluk olmamasını istemiştik fakat işler kötüye gitti ve şimdi bu olayı nasıl düzelteceğimi bilmiyorum," dedim. "Tekrar bir mektup yazalım," dedi Mert. "Periler bana sadece bir mektup hakkı verdiler, bir daha ben yazamam," dedim üzgün bir şekilde. Mert, "Ben yazarım o zaman," dedi. Heyecanla yazmaya başladık. Notumuzu yazdık ve Dünya Peri Birliğine gönderdik. 1 gün sonra mektubun cevabı gelmişti. Bu sefer de "Kapının önünde bekle," yazıyordu. Bir süre kapının önünde bekledik. Dışarıyı izliyorduk ve herkes istediğini yapıyordu. Bazıları kırmızı ışıkta geçiyordu bazıları ise marketleri yağmıyorlardı. O sırada bir peri geldi. "Notunuz kabul edildi!" dedi ince sesiyle. Sorumluluklar geri verildiği ve hayatımıza güzel bir şekilde devam ettik.

MUS'AB B. UMEYR

621'de Yesrib'de kızgın kumlara bata çıka Mus'ab b. Umeyr ile konuşacağım hurma ağacının yanına doğru gittim. Oraya vardığımda Mus'ab b. Umeyr çoktan gelmişti. Mus'ab b. Umeyr'i bu sohbet için ikna etmem zor olmamıştı. Deri defterime bu sohbeti not alacak ve gelecek nesillere aktarmak için kitabıma ekleyecektim. Güneşten etkilenmemek için hurma ağacının gölgesine oturduk ve konuşmaya başladık.

Emine: Selamun Aleyküm Mus'ab b. Umeyr. İzniniz olursa size birkaç soru sormak istiyorum.

Musab b. Umeyr: Aleyküm Selam. Elbette, sorabilirsin.

Emine: Öncelikle nasıl müslüman oldunuz?

Musab b. Umeyr: Ailemin ve Mekkelilerin taptıkları putlardan nefret ediyordum. Ne faydaları ne zararları vardı. Ayrıca her ne kadar zengin olsam da içimde bir boşluk hissediyordum. Bir gün Erkam bin Ebi'l Erkam'ın evine gittim. Rasûlullah (S.A.V) efendimizi görür görmez müslüman oldum.

Emine: Mekke'deki bazı müslümanlar gibi siz de zorluk yaşadınız mı?

Musab b. Umeyr: Evet. Ailem bu kararımı duyunca beni zindana kapatıp günlerce aç ve susuz bıraktılar. İşkenceler ettiler. Zenginliğimin yerini fakirlik almaya başladı. Ama dinimden dönmedim.

Emine: Zenginliğin yerini fakirliğin alması sizi zorladı mı?

Musab b. Umeyr: Maddi olarak zorladı ama ben bu duruma bir imtihan gözüyle baktım ve bu yüzden isyan etmedim.

Emine: Şu an Yesrib'de tek Mekkeli müslüman sınırsınız. Yesrib'e niçin geldiniz?

Musab b. Umeyr: Birinci Akabe bî'atında Müslüman olan Yesribliler kendilerine İslam'ı anlatacak bir öğretmen istedi. Allah'ın Resulü (S.A.V) de beni İslâm tarihinin ilk muallimi olarak görevlendirdi.

Emine: İslam'ı hiç bilmeyen insanlara İslam'ı anlatıyorsunuz. Hiç zorluk yaşıyor musunuz?

Musab b. Umeyr: Evet, insanların yıllarca inandıkları dinin yerine yeni bir dinin esaslarını anlatmak kimi zaman zor oluyor.

Emine: Sa'd bin Muâz ve Üseyd bin Hudayr sizi hoş karşılamamış ama siz onlara sakince cevap vermişsiniz. Bu da onların Müslüman olmasını sağlamış. Buna benzer durumlar yaşadığınızda sakin kalmanız zor olmuyor mu?

Musab b. Umeyr: Bunun gibi durumlarda sakin kalmam zor gibi görünebilir. Ama bir Müslüman sakin olmalıdır. Sakin olmazsam İslam'ı tebliğ edemem.

Emine: Şu an nerede kalıyorsunuz?

Musab b. Umeyr: Es'ad bin Zürâre'nin evinde kalıyorum ve Yesriblilere orada İslam'ı anlatıyorum.

Emine: Bu güzel sohbet için teşekkür ederim.

Musab b. Umeyr: Ben teşekkür ederim.

Sohbetimiz bitince birkaç tane hurma yedik. Defterime göz gezdirdim. Harika olmuştu. Bu güzel sohbet için Musab b. Umeyr'e teşekkürler.



UZAY MEKİĞİ KULANAN İLK DÜNYALI

SANRIF

Yazar: Emine Yaren Öcal (13 Yaşında)

Editör: Halit Kerem Koyunlu (9 Yaşında)



Kasabada yeni gün başlamıştı. Kuş sesleri çocuk seslerine karışıyor, papatyaların kokusu insanın başını döndürüyordu. Herkes işine gücüne bakarken bir çocuk avazı çıktığı kadar "Yine geldiler. Yine geldiler bakın!" diye bağırdı. Kasabalı, çocuğun gösterdiği yere baktı. Her kafadan bir ses çıkmaya başladı. "Ayyyy! Kesin bu sefer Dünya'yı ele geçirmeye geldiler." "Sare Teyze'nin böreğini yemeye geldiler galiba." Kasabalıyı gelen bir haberci sakinleştirdi.

Bu kasaba uzaylılar ile dünyalıların toplantılar gerçekleştirdiği bir merkezin hemen yanındaydı. Bu nedenle kasabalı uzay gemilerinin geldiğini görebiliyordu. Uzaylıların bugün gelmelerini kimse beklemiyordu. Haberci herkese durumu izah etti. Gelenler A-KU gezegeninden gelen uzaylılardı. A-KU gezegeninin Dünya İşleri bakanı ve beraberinde iki koruma merkeze gelmişti. İkram edilen Satürn tozu aromalı çay ve Mars kurabiyelerini yiyip uzaylıların grev yaptıklarından bahsetti. Grevler sonucunda uzaylıların 1 yıl çalışmaması kararlaştırılmıştı ancak 2 hafta sonra C-SU gezegeni ile seri toplantılar başlayacaktı ve uzay gemilerini kullanacak bir uzaylı olmayacaktı. Bu nedenle dünyalı birinin uzay gemilerini 1 yıllığına kullanması gerektiğini belirtmişti.

Haberci açıklama yaptıktan sonra kasabalıya form dağıtmaya başlamıştı. Bu formu uzay gemilerini kullanmak için eğitim verilecek bir kişi seçilecekti. Aradan 1 gün 3 saat 30 saniye geçmiş ve tüm formlar toplanmıştı. Kasabada Sanrif seçilmişti. Sanrif geçmişte pilot olmak istemiş, ancak sonradan muhasebeci olmuştu. Bu nedenle uçan her şeye ilgisi vardı. Sivrisineklere bile.

Sanrif eğitim verilecek yere, yani merkezin yanındaki boş araziye gelmişti. Aradan bir süre geçtikten sonra, 4 gözlü, koyu yeşil renkli bir uzaylı yanına yaklaştı. Sanrif uzaylıyı nedense kokulu çoraplarına benzetmiş, ağzında kekremsi bir tat oluşmuştu. Uzaylı konuşmaya başlayınca düşüncelerinden sıyrılıp uzaylıyı dinledi. Uzaylının adı Prof'tu. Prof ona uzay gemisini uçurabilmesi için ders verecekti ve 2 haftaları vardı. Dersler başlamıştı ama dersler Sanrif'in sandığı kadar kolay olmayacaktı. Çünkü Prof sadece uzaylıların uzay gemilerini uçurabileceğine inanıyordu. Sanrif'in başarılı olmasını istemiyordu. Eğer ders vermezse Prof'a ceza verilecekti çünkü bu önemli bir konuydu. Yani ders vermek zorundaydı. Bu nedenle dersleri zorlaştırıyordu. Aracın benzinini boşaltıyor, etrafı kirletiyor, yönergeleri değiştiriyordu. Prof'un işini zorlaştırmak için bunları yaptığını bilse bile Sanrif sesini çıkartmıyordu. Prof planının işe yaradığını düşünüyordu. Ama yanılıyordu.

2 hafta geçmiş, uzay gemisi birazdan havalanacaktı. Bütün kasabalı toplanmıştı ve o anı bekliyordu. Evet, artık vakit gelmişti. "3-2-1 kalkış!" sesi duyuldu. Uzay gemisi havalandı. Herkes alkışlıyor, Prof ise sinirden renkten renge giriyordu. Planının geri tepip Sanrif'in kendini daha da geliştirmiş olmasına inanmak istemiyordu. Toplantı günleri sona erdi ve Sanrif'e bir madalya verildi. Sanrif'in yalnızca 1 yıllığına değil, istediği zaman uzay mekiklerini kullanmasına karar verildi. Eğer bir gün gökyüzünde bir uzay gemisi görürseniz, ona el sallayın. Çünkü onu kullanan Sanrif olabilir.



YAZMAK NEDEN ÖNEMLİDİR?

Yazar: Emine Yaren Öcal (13 Yaşında)

Editör: Muhammed Furkan Şen (13 Yaşında)

Yazı, “Düşüncenin belli işaretlerle tespit edilmesi, yazma işi,” olarak tanımlanır. Yazı, hayatımıza çok öncelerden; ta milattan önce girmiştir. Eski insanlar bazı şeyleri kaydetmek, kültürleri korumak ve gelecek nesillere aktarmak gibi nedenlerden yazıyı bulmuşlardır. Yazmak da “Söz ve düşünceyi özel işaret veya harflerle anlatmak,” anlamına gelir.

Toplumda yazmaya karşı birçok kalıp yargı bulunmaktadır. Yazmak kimine göre zor, kimine göre kolay, kimine göre sadece yazarlara göre bir uğraştır. Bu kalıp yargıların oluşmasının sebeplerinden biri yazmanın pek faydalı bir uğraş olarak görülmemesidir. Ancak yazmanın psiko-lojiden sağlığa kadar birçok faydası bulunmaktadır. “Sağlık mı?” dediğinizi duyar gibiyim. Evet, yazmanın bağışıklığı güçlendirdiğine dair bir deney yapılmış ve deneyde 49 yaşlıdan üç gün boyunca her gün 20 dakika yaşadıkları üzücü olaylar ya da günlük aktiviteleri hakkında yazmaları istenmiş, adaylardaki 4 milimetrelık yaraların iyileşme süreci takip edilmiş. Deneyin sonucunda yaşadıkları olumsuz bir olay hakkında yazan kişilerin iyileşme oranlarının günlük aktiviteleri hakkında yazan kişilere göre daha yüksek olduğu belirlenmiş.

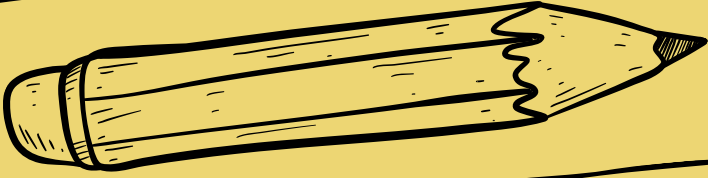
Yazmak sadece yazarlara veya yazar olmak isteyenlere göre bir uğraş değildir. En basit örnek de ilkokulda yazmayı öğrendiğimizde renkli renkli kilitli defterler olarak günlük tutmaya başlamamızdır. “Ben yazmam gelişsin diye günlük tutmaya başladım,” diyorsanız o başka. Ama mühendis olmak isteyen de günlük tutabilir, pilot olmak isteyen de. Ayrıca günlük tutmamızın odaklanmamıza ve düzenli olmamıza, stresi azaltmamıza, hafızamızı kuvvetlendirmeye, yaratıcılığımızı artırmaya kadar birçok faydası bulunmaktadır. Kısacası “Azıcık düzenli olayım da annemden azar işitmeyeyim,” diyorsanız bile günlük tutmaya başlayabilirsiniz.



Yazmak, ruh halimizi iyileştiriyor. Travma veya olumsuz durumları yazı ile ifade etmek psikolojik sağlığımızı olumlu etkiliyor. Sadece olumsuz durumlarda değil, güzel durumlarda da yazmak psikolojik sağlığımızı olumlu etkiliyor. Ayrıca yazmak, içimizi dökmek için de harika bir seçenek. Konuşarak ifade etmekte zorlandığımız durumları yazarak daha kolay ifade edebiliyoruz. Yazmak aynı zamanda olaylara farklı bir açıdan bakmamıza yardımcı oluyor.



Bu kadar faydası varken hâlâ yazı yazmak, matematikten veya fenden sonra geliyor. Bir çocuk şiir yazdığına "Matematik ödevini bitirdin mi?" deniliyor. Bu da çocuğun içindeki yazma sevgisini öldürüyor. Çocukların yazdıkları okunmalı, önemsenmeli. Çocuklar yazmaya teşvik edilmeli. Ama yazmak derken elle yazmaktan bahsediyorum. Çünkü dijital ortamda yazılan yazı ile kâğıda yazılan yazı aynı olmuyor. O zaman hadi, kalemlere sarılalım. Yazmanın faydalarından bizler de nasiplenelim.



Yazmak, öğrenme becerilerimizi geliştiriyor. Yapılan bir araştırmada çocuk ve genç yetişkinler önce kendilerine verilen kelimeleri dijital kalem kullanarak dokunmatik ekran üzerine elle yazdılar. Ardından kelimeleri klavye ile yazarak bilgisayara aktardılar. Verilen bu görevleri yerine getirdikleri sırada beyin görüntüleme teknikleri ile katılımcıların beyin aktiviteleri incelendi. Sonuçlar, elle yazmanın klavye ile yazmadan farklı olarak öğren-me, bellek, dil ve görsel algı gibi bilişsel süreçler ile ilişkili olan sinir ağlarını etkinleştirdiğini gösterdi.



KORKULU LABİRENT

Yazar: Hatice Hüma Yıldırım (12 Yaşında)

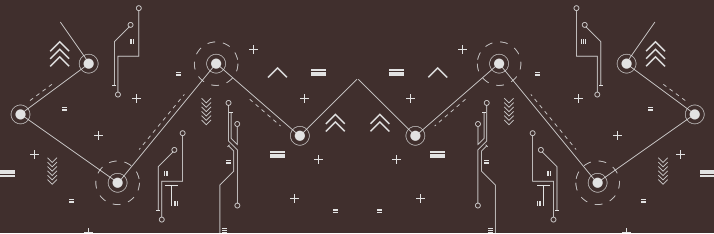
Editör: Betül Ravza Aşık (10 Yaşında)

O akşam anne ve babama iyi geceler öpücüğü vermiş, yatağıma uzanıp uykuya dalmıştım. Gözlerimi açtığımda "Tıkır takur tukur" diye sesler ile karşılaşmıştım. Allah Allah, gecenin bir yarısı bu sesler de neyin nesiydi? "Belki de annem mutfakta bir şeyler yapıyordu," diye düşündüm. Fakat saate bakınca bunun imkânsız olduğunu anladım. Çünkü saat 03.00'tü. Gecenin üçünde evimizde kim takırtı yapıyordu? Belki de evimize hırsız girmişti. Düşüncesi bile korkunçtu! Korkudan titremeye başlamıştım. Ne annelerin yatak odasına gitmeye cesaret edebiliyor ne de uyuyabiliyordum. Bu sırada tıkırtılar yerini korkunç bir sessizliğe bırakmıştı. Tam o sırada kapım ardına kadar gıcirtılarla açılmıştı. Artık heyecanım doruktaydı. Annemle babamı çağırmak istiyordum ama konuşamıyordum. Sanki ağzım mıhlanmıştı. O sırada enseme inen şaplak ile kendimden geçmiştim.

Kendime geldiğimde upuzun bir koridordaydım. Bir sürü kapılar vardı. Karşıma çıkan ilk kapıdan içeri girdim. Sonra karşıma bir kapı daha çıktı. Onu da açtığımda geniş bir salondaydım. Etrafı sadece mumlar aydınlatıyordu. Duvarlarda çeşitli tablolar asılıydı. Sanki bir müzeye gelmişim.

Ama bir tek fark vardı. O da etrafta benden başka kimsenin olmamasıydı. İlerlediğimde gittikçe ortam değişiyordu. Az önceki nostaljik hava, yerini son teknoloji ile donatılmış bir alana bırakmıştı. Belki de hayatımda hiç göremeyeceğim muhteşemlikte teknik aletler görmüştüm. Derken, o teknoloji harikası odayı da geride bırakmıştım.

Şimdi ise amansızca ucu bucağı gözükmeyen bir koridorda yanıp sönen loş ışıkların altında yürüyordum. Ne kadar yürüdüğümü hatırlamıyorum ama çok yorulmuştum. Tam o anda izlendiğimi fark ettim. Kapısı açık bir oda vardı. Bu odadan yüzlerini maskeyle kapatan insan başları uzanıyordu. Fakat ben onlara baktığımda anında kayboluyorlardı. Bir anda nereden çıktığı belli olmayan bir sürü çocuk, ellerinde sopalarla bana doğru koşmaya başladı ve korkudan yere düştüm. Uyandığımda aynı düştüğüm yerdeydim ama bütün sopalı çocuklar çoktan gitmişti. Ayağa kalktığımda yavaş da olsa yürüyebiliyordum. Bir ses duyup arkamı döndüğümde, beni gizlice takip etmeye çalışan yüzü maskeli adamın, anında heykele döndüğünü gördüm. Çok korktum ve koşmaya başladım. Epey bir koştuktan sonra arkamı döndüm ve yine aynı çocukları gördüm. Bana doğru geliyorlardı. Bu işin kavgayla çözülemeyeceğini anlamıştım. Ben de konuşarak çözmeye çalıştım ve onlara neden benimle dövüşmeye çalıştıklarını ve niye burada olduklarını sordum. Onlar da gidecek yerlerinin olmadığını, eğer evimi kendilerine bırakırsam beni serbest bırakacaklarını söylediler. Başka seçeneğim yoktu. Beni kocaman demir bir kapıdan saldırdılar. Dışarı çıktığımda değişik bir lokantadaydım. Hemen eve gitmek istiyordum. Fakat merdivenlerden indiğimde korkunç bir gerçekle karşılaştım. Labirentten hâlâ çıkmamıştım. Bodrum gibi bir yerdeydim. İleride teller vardı ve tellerin ardında bir adam bana bakıyordu. İşte o adam tellerin üstünden atlayıp bana doğru koşmaya başladı. Kaçacak yerim yoktu. O sırada bir ses duydum. Annem, "Uykucu kızım benim, öğlene kadar uyumayı mı düşünüyorsun?" demişti. Annem beni rüyamın en heyecanlı kısmında uyandırmıştı. Ama bana bu günlük bu kadar aksiyon yeterdi.



Yazar: Emine Yaren Öcal (13 Yaşında)

Editör: Ayşe Rana Altun (10 Yaşında)

DOST

Kasabada sıradan bir gündü. Bakkallar dükkânlarını açıyor, fırınlardan mis gibi ekmeğin kokusu yayılıyor, çöplük kedileri bir parça ekmeğin için birbirleriyle boğuşuyordu. Ama bugün birisi için sıradan değildi.

Alya kendi kendine bulutları izlerken çalılıklardan gelen bir ses ile irkildi. Çalılıkta ne olduğunu merak ediyordu. Ama korkmuyor da değildi. Çünkü evleri ormana yakın olduğu için çalılıktaki yabancı bir hayvan da olabilirdi, küçük bir tavşanda. Sonunda merakına yenik düşüp çalılıklara doğru yürüdü. Çalılıkların yanına gelince bir eliyle gözünü kapatıp diğer eliyle çalılıkları açtı. Çalılıkları açınca yavaş yavaş elini gözünden çekti ve çekmesiyle "Ayy ne tatlı!" demesi bir oldu. Çalılıktaki ayı veya aslan değil yavru bir tilkiydi.



Alya biraz yavru tilkiyi sevdiğinden sonra eve koştu. Ne yaptığını pek önemsemeyen anne ve babasını geçip yavru tilki için bir şeyler hazırladı. Bahçeye çıktı ve tilkiye elindeki mama kabını uzattı. Yavru tilki hemen yemeği bitirdi. Alya çok kısa bir sürede boşalan kabı alıp eve doğru yürüdü. Arkasını döndüğü zaman yavru tilkinin de peşinden geldiğini fark etti. Anlaşılan yavru tilki onunla kalmak istiyordu. Yavru tilkiyi bahçedeki depo olarak kullandıkları küçük kulübeye götürdü. Yavru tilki bu gece orada uyuyacaktı. Alya yavru tilkiyi yerleştirdikten sonra eve çıktı. Annesine ve babasına yavru tilkiyi anlattı. Yavru tilkiye bir kulübe yapmak istediğini söyledi. Ancak anne ve babası yavru tilkiye bir kulübe yapmayacaklarını söyledi. Annesi ve babası zaten böyle şeyleri sevmezlerdi. Alya "O zaman ben yaparım!" dedi ve odasına gitti. Pek de düzenli olmayan odasının dört bir köşesini aradı. Çekmecesinden, ders kitaplarının arasından, yatağının içinden, kıyafetlerinin ceplerinden, lambanın tepesinden ve para sakladığı diğer yerlerden paralarını aldı. Paralarını değişik yerlere saklamayı severdi. Sonunda tüm parası avuçlarındaydı. Bunlarla gidip kulübe yapmak için gereken malzemeleri alacaktı. Gece olunca kendisini uykunun kollarına bıraktı.

Sabah horozun nahoş sesi ile uyandı. Hemen üstünü değiştirip dışarı çıktı. Önce marangoz Fazıl abinin yanına gidip kendisine yardım etmesi için ricada bulunacaktı. Bunun pek zor olmayacağını biliyordu çünkü Fazıl abi Alya'nın babasının dayısının komşusunun kayınpederinin torunuydu. Yakın akraba sayılırlardı(!). Hem Fazıl abi yumuşak huylu bir insandı. Marangoz dükkânının önüne geldiğinde Fazıl abiyi gördü ve hemen derdini anlattı. Fazıl abi ona yardım etmeyi kabul etti. Beraber gerekenleri alıp Alyaların bahçesine gittiler. 1-2 saat sonunda yavru tilkinin yaşayabileceği bir kulübesi vardı. Alya, Fazıl abiye bol bol teşekkür etti. Yavru tilki hemen yeni kulübesine girdi. Alya o an yavru tilkisinin bir isminin olmadığını hatırladı. Düşündü, taşındı. Tek dostu olduğu için "Dost" koydu tilkisinin adını. Böylece Alya'nın kendisiyle birlikte bambaşka dünyalara dalabileceği bir dostu oldu. Ve bu dostunun da bir kulübesi...



HÜZÜNLÜ BİR GÜN

Yazar: Gözde Nur Özdemir (13 Yaşında)

Editör: Armin Ela Aydın (10 Yaşında)

Bir kış günüydü. Köpek Pökek, yaşlı sahibi Flora ile bir kulübede yaşıyordu. Flora şehirden uzakta, tek başına zor geçinen yaşlı bir kadındı. Flora hiç evlenmemişti. Yalnız başına yaşıyordu. Sıcacık şöminenin önünde sallanan sandalyesiyle sallanan Flora'nın hemen yanındaki minderde Pökek oturuyordu. Ortalık çok sakindi. Kuşlar kış geldiğinde göçtükleri için kuş cıvıltısı ortalıktan kalkmıştı. Ortalık sessiz sakindi. Birden "Güm, güm, güm!" diye kapıdan ses gelmeye başladı. Bu da neydi böyle? Pökek korkarak irkildi. Pökek bu tarz aniden çıkan gürültülere hiç alışık değildi. Flora, elinde bastonuyla yavaş yavaş yürüdü. Pökek bir saldırı olacakmış gibi hazır bir şekilde bekledi. Flora kapıya yöneldi ve kapıyı açtı. Kapıdan gıcıır gıcıır sesler geldi. Kapının gıcırtılı sesinden de anlaşıldığı gibi ev çok eskiydi. Flora'nın karşısına bir adam çıktı.

Adam genç, düzgün giyimliydi. Emin bakışlarla Flora tarafından eve davet edildi. Flora'nın yüzünde acıklı bir gülümseme vardı. Pökek adamı sanki bir yerlerden hatırlıyordu. "Acaba ben bu adamı nereden hatırlıyorum?" diye düşünmeye başladı. Pökek adamın Flora'nın arkadaşı olduğunu düşündü ve minderine oturdu. Flora'yı ilk defa evine birini davet ederken gördü. Pökek içten içe sevindi. Çünkü Flora'nın bir arkadaşı vardı ve Flora artık yalnız kalmayacaktı. Ama bu adam Flora'yla iletişim kurarken sürekli sevinçle Pökek'e doğru bakıyordu. Pökek'i sevmiş olmalıydı. Bu bakışlar bunu anlatıyor gibiydi. Pökek ne konuştuklarını anlamıyordu. Ama adamın gür bir sesle "Ben Nickel, efendim. Tanıştığımıza memnun oldum. Merak etmeyin, konuştuklarımızı en yakın zamanda gerçekleştireceğiz," dediğini duymuştu. Flora da Nickel de ayağa kalktı. Ardından da Nickel hızlı adımlarla kapıdan dışarıya çıktı.

Flora biraz üzgün gibiydi. Pökek ne olduğuna bir anlam veremedi. Flora üzgün, Nickel sevinçli ve Pökek ne olduğundan habersiz uzun bir gün yaşadılar. Ertesi gün Nickel yine geldi. Flora ile selamlaştıktan sonra Flora'ya Pökek'le ilgilenip ilgilenemeyeceğini sordu. Flora evet anlamında başıyla onayladı. Nickel Pökek için birkaç top getirmişti. Birlikte dışarı çıkıp oynamaya başladılar. Pökek çok mutlu görünüyordu ama sahibi olan Flora'nın üzgün olduğunu fark etmemişti.

Pökek Nickel'e yaklaşıncaya onun geçen hafta salı günü sahibi ile gezerken karşılaştığı ve konuştuğu adam olduğunu hatırladı. Nickel birkaç kere daha geldi. Her gelişinde özel köpek mamaları ve köpek oyuncakları getirdi. Günler birbirini böyle kovalarken bir gün Flora kulübesindeki eşyaları toplamaya başladı. Mutfak eşyalarını, kıyafetlerini ve daha birçok şeyini paketlenip hazırladı. Pamuk gibi gri saçlarını güzelce taradı, solgun yüzünü daha da belirginleştiren beyaz şapkasını taktı. Pökek ne olduğunu anlayamadı ve birkaç kez havladı. Daha sonra kapı yine dünkü gibi gürültülü bir şekilde çalmaya başladı.

Nickel gelmişti. Arkasında bir şey saklaya saklaya köpeğe yaklaştı. Flora Pökek'e sakin olmasını söyledi. Pökek Flora'nın söylediği her şeye güvenirdi ama yine de içinde bir endişe vardı. Nickel çevik hareketlerle Pökek'in boynuna bir tasma geçirdi. Pökek havlamaya, ardından da hırlamaya başladı. Flora gözlerinden süzülen yaşlarla Pökek'e sarıldı, onun başını narin elleriyle okşadı ve öptü. Flora Pökek'in kulağına o yumuşak ve hüzünlü sesiyle "Biliyorsun ki çok zor durumdayım Pökek. Kendimi zor doyururken seni nasıl doyurayım? Yeni sahibin sana iyi bakacak, bundan eminim. Uslu bir köpek ol. Seni seviyorum Pökek," diye fısıldadı. Pökek'in gözlerinden yaşlar süzüldü. Nickel Flora'nın dostu değildi. Flora Pökek'i sattı ve Nickel'le el sıkıştı. Pökek ve Flora gözlerinden yaşlar süzülerek ayrıldı. Ve bugün hep hüzünlü bir gün olarak hatırlanacaktı.





INTERESTING LIFE OF

Frida Kahlo

Author: İdil Yıldırım (Age: 9)

Translator: Mehmet Akif Acar (Age: 14)

Guys, today we are going to make an interview with Frida. I have hardly convinced her because she has a limited amount of leisure time. She told me that she could arrange 30 minutes at lunchtime. I walked a lot while searching for her house. I was nearly melting while the sun was at the top in July. Okay, this blue house should be her house. I knocked the door excitedly and shyly. Frida greeted me in a colorful dress as usual. I have already known her from the school years.

-TODAY WE WILL TRY TO KNOW YOU. WE KNOW YOU AS FRIDA KAHLO. CAN WE LEARN YOUR FULL NAME?

-MY FULL NAME IS MAGDALENA CARMEN FRIDA KAHLO CALDORÉN. BUT SHORTLY FRIDA KAHLO.

-WHEN AND WHERE WERE YOU BORN?

- I WAS BORN ON JULY 6, 1907, IN MEXICO.



MEXICO

—WE HAVE HEARD THAT YOU HAD AN ILLNESS IN YOUR CHILDHOOD. CAN YOU TALK ABOUT IT A LITTLE BIT?

—MY FIRST ILLNESS WAS POLIO. I WAS 6 YEARS OLD THEN, I HAD LOT OF PAIN AND I WAS ALMOST DYING. I LEFT MY SCHOOL FOR A LONG TIME. WHILE MY FRIENDS WERE PLAYING IN THE STREET, I HAD TO WATCH THEM THROUGH WINDOW. THIS SITUATION WAS MAKING ME SO SAD. I RETURNED TO THE SCHOOL WHEN I GOT BETTER BUT MY TROUBLE WAS NOT OVER. THE BUS THAT I GET ON TO RETURN FROM SCHOOL CRASHED TO A TRAM. MANY OF MY FRIENDS DIED. I DIDN'T DIE BUT I WAS INJURED BADLY. ONE OF THE METAL RODS OF THE TRAM ENTERED FROM MY HIP AND GET OUT FROM MY HIPBONE. I WAS LAID UP FOR YEARS. I STILL HAVE PAIN SOMETIMES.

—WHEN DID YOU START PAINTINGS?

—AFTER THE BUS ACCIDENT, MY MOTHER PREPARED ME AN EASEL. I COULD WORK WITHOUT GETTING OUT OF BED. THAT WAS THE TIME THAT PAINTING ENTERED MY LIFE. I LOVE PAINTING MORE THAN ANYTHING.

—YOU WERE LAID UP FOR YEARS AND DID PAINTING, HOW DID YOU FEEL?

—I LOVED PAINTING MORE AND MORE. I MADE PAINTINGS. I WAS FEELING SO HAPPY WHEN I WAS PAINTING, I WAS FEELING LESS PAIN. SO, MY ILLNESS CONTRIBUTED IN THIS WAY.

—GENERALLY WHICH TYPE OF PAINTINGS YOU DRAW?

—I GENERALLY DRAW SELF-PORTRAIT; IT IS THE GENRE I DRAW BEST ANYWAY.

—CAN YOU TALK ABOUT YOUR HUSBAND A BIT?

—MY HUSBAND'S NAME IS DIEGO. HE IS ALSO AN ARTIST. HIS PAINTINGS ARE FAMOUS AS MINE.

—HOW DID YOU MEET?

—I WENT TO HIM TO SHOW MY PAINTINGS. LET ME TELL IT SHORTLY. I INTRODUCED MYSELF AS FRIDA KAHLO. WHEN I ASKED HIM "IS MY PAINTING BEAUTIFUL AND USEFUL?" HE FELL IN LOVE TO THE PAINTINGS AND ME.

—PEOPLE CALLED YOU AND YOUR HUSBAND WITH A NICKNAME. CAN YOU SAY IT?

—THEY CALLED US ELEPHANT AND PIGEON. BUT SOMEONE CALLS ELEPHANT AND DOVE.

—WHY ELEPHANT AND DOVE?

—BECAUSE I WAS SMALLER THAN DIEGO. HE IS BIG AND OVERWEIGHT.

—WHAT DO YOU SUGGEST FOR PEOPLE WHO WANT TO BE AN ARTIST?

—THEY SHOULD NEVER GIVE UP, AND NEVER GET SCARED OF TRYING. EVERYONE CAN PAINT, JUST SHOULD WORK HARD.

—THANKS FOR THE INFORMATION THAT YOU GIVE. WE KNOW YOU A LOT BETTER THANKS TO YOU.

—YOU'RE WELCOME. HAVE A NICE DAY.



HELLO'S INVENTOR

Author: Semiha Tatlıcı (Age: 10)

Translator: Sena Vardar (Age: 17)



As for the season, it is autumn, and the month is September. There is a smell of rain in the air. The flowers look like they are pale but there is beauty inside of them. I accompanied my mother and father through the place they were going to. Actually, it's not my nature but since I knew that Alexander Graham Bell was going to be here, I did that. Oh, he is coming!

-Hello sir.

-Hello, what were you looking for?

-Well... If you are available, may I have an interview in order to get you know?

-Sure, I can give you an hour for it.

-Okay, shall we jump into the topic quickly?

-Yes, being fast is important.

-When were you born?

-Before answering, there is one thing I need to say that if we stay on the street, your paper is going to get wet due to rain. My house is right there. Let's go there if only you want to.

-Yes sir.

-Oh, treats look great!

-Here, don't be shy. Let me answer your question then. I was born on the 3rd of March in 1847, in Scotland.



-Hmmm... Let me note that down... Okay... Let's come to the second question. Who gave your first education?

-Both deaf and pianist and an artist, my mother gave it to me.

-In which high school did you study?

-I studied in Edinburgh Royal High School and let me give another information that I was, again, taking education from my mother.

-May I take a cup of water? And on which problem did you create your invention?

-Sure, let me give it right away. Here... I created my product starting from my mother's loss of hearing.

-And let me ask you as well. Who or what made you admire the topic?

-The thing that led me to study about this topic was my father and grandfather's research who also studied about it.

-Who were the people who gave you financial support?

-Thordans Sanders and Gardiner Hubbard gave me financial support.

-They said you were successful due to luck. Is that right?

-Yes, it is.

-Could you make the topic a little bit wider?

-Of course. On the day, I accidentally took down the container of liquid conductive and when it was calling Watson, we became successful.

-Who is Watson?

-Watson was my assistant way before then. And then I found him quite intelligent, and we became business partners. He also has a big role in my success. Moreover, as I said before, he is a very intelligent and smart person.

-It is time to say goodbye, see you again sir. Having a conversation with you was really beautiful.

-See you! It was nice for me too.

Namor

and the Sun

Author: Būşra Adıbelli (Age:10)
Translator: Sena Vardar (Age:17)
Illustrator: Betül Çakmak (Age:12)

It was a hot summer morning when the rivers were flowing with a passing noise and the birds were twittering. Even, from outside, there was the smell of delicious eggs scrambled with tomatoes and fresh cut pepper. It was a summer holiday for children, but Neymar had to lie down on his bed. Because he had nasal drainage, headache, and queasiness since yesterday. And the reason for it was as always Namor eating ice cream a lot. Besides, whenever he eats ice cream a lot, he becomes like that.



But there was an activity that still makes Namor happy. And it was looking with his binoculars to living beings such as animals, specifically, birds, yet he couldn't find his binoculars today anyways. He looked under the bed, on the table, in the wardrobe, everywhere in short. He saw his little brother playing with his binoculars in the garden, as he was about to search for it in the entire house precisely. Namor knew that it was not worth it to try to take the binoculars from his hands before he satisfied his desire, that's why he didn't mess with him.

His friends were playing outside. Namor wanted to play too and scarcely got permission from his mother. At the exact time, he sneezed. But what a sneeze! The tree's branches shook, the laundry his mother hung up for them to dry flew and the Sun turned off. Everywhere was plunged into the darkness, things froze up. Namor's mother brought outside the food she couldn't put in the fridge in order to keep them from spoiling.

Namor knew that the Sun was not going to be turned off with a sneeze. He immediately brought his trampoline from home. He jumped like lump lump and first the Moon and then Venus and finally passing Mercure, he arrived at the Sun. In his first glance, the Sun was crying sobbingly! Namor:

-Sorry for turning you off.

Sun, with a sad voice:

-Humans don't love me enough. Sometimes they say that I'm too hot, sometimes they say that I'm not warming around enough. They don't like me anyways; they are always complaining about me.

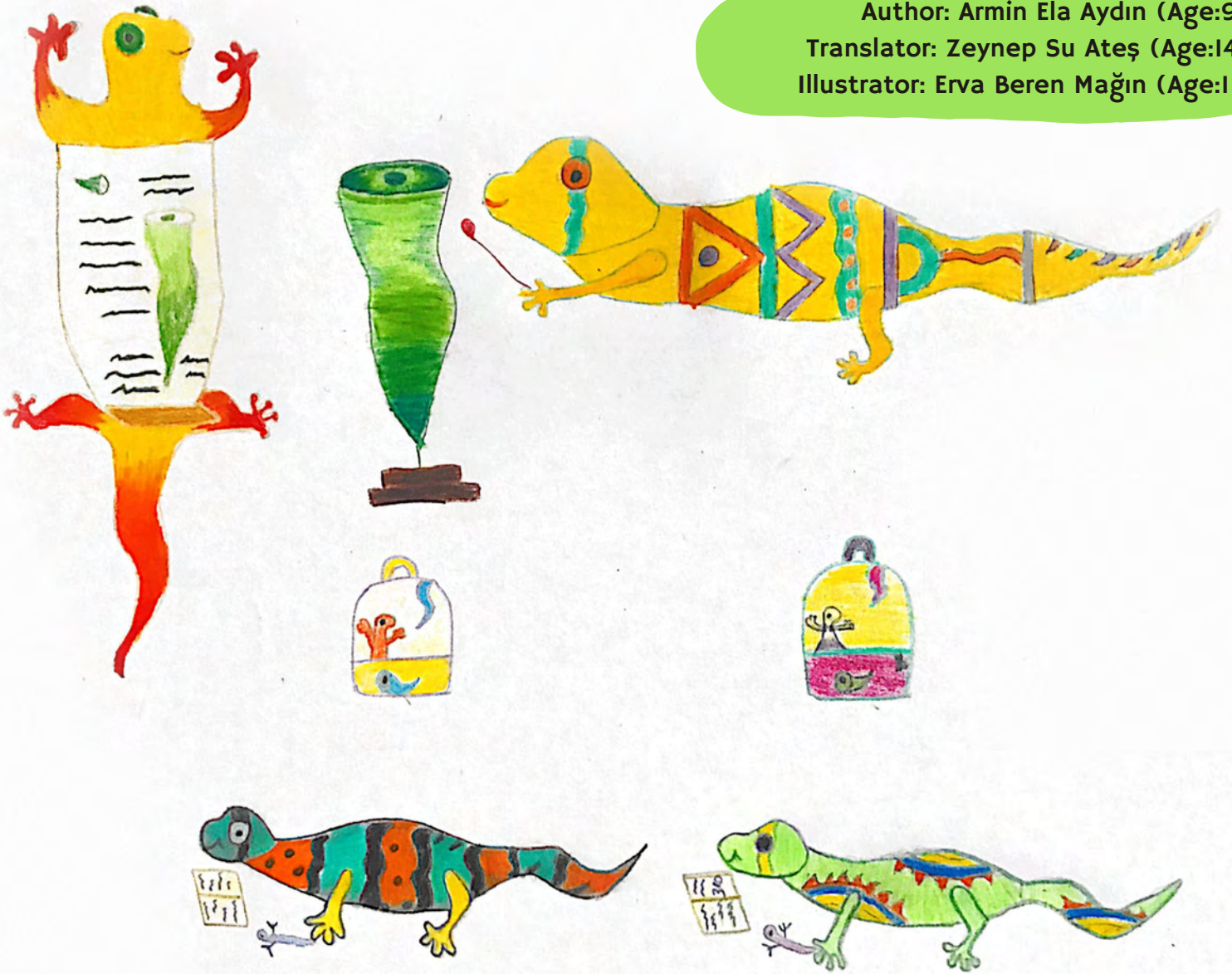
Namor rushed forward quickly and said that:

-However, we love you and we cannot live without you. Hurry up, come on again. Please... All living beings need you.

The Sun gained power and came on. And then said goodbye to Namor. After that Namor had a lot of stories to tell at school.



Author: Armin Ela Aydın (Age:9)
Translator: Zeynep Su Ateş (Age:14)
Illustrator: Erva Beren Mağın (Age:11)



The Diary of Kervi

Hi, I'm Teacher Kervi. Also, I work in the canteen and earn some Backup Tails (our -the lizards- currency). I have been working in the canteen for 2 years, 4 months and 24 days. And I have been teaching for 9 years.

I'm a primary school teacher and my students love me so much. I teach my students and I conduct activities with them. Also, I have a blast with them.

This year in the mornings it's great to have first classes with my students. We will learn the subtraction with tails. Also, I'll give them a writing homework about a topic they can choose themselves.

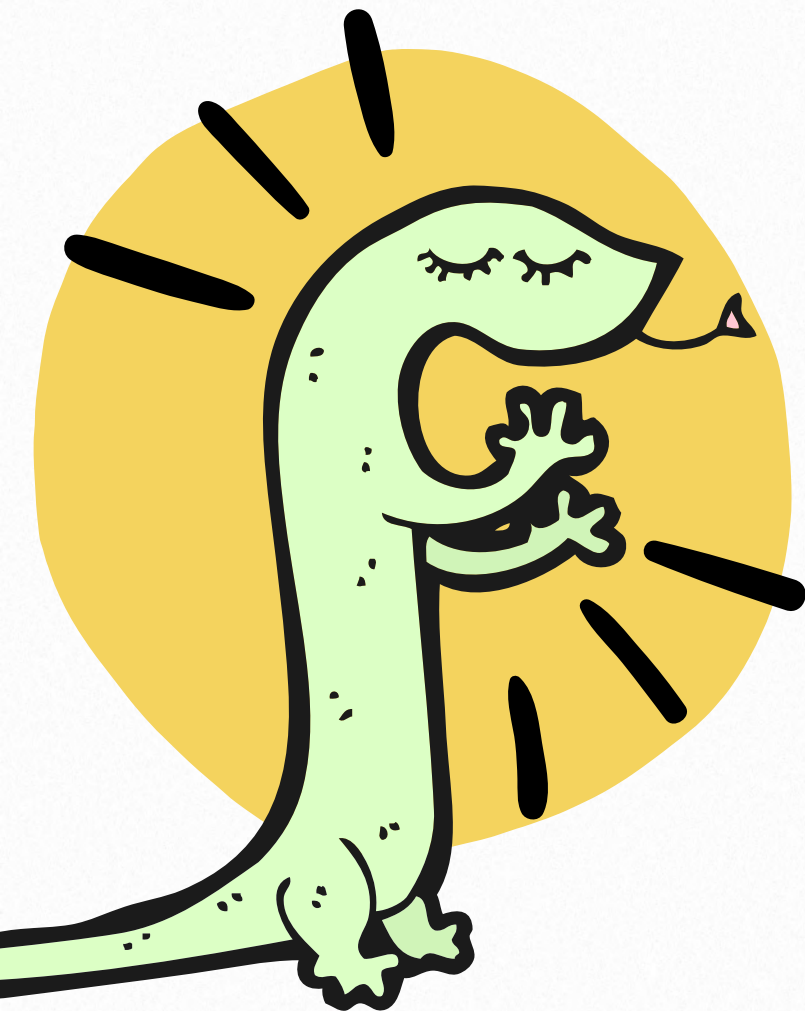
In the morning tide:

They were listening to me carefully and excitedly while I was telling in a excited mood. After they all understood me, we played subtraction with tails game. And honestly, we had a lot of fun. I have a hunch that "I'm glad to told joyfully". And I gave the story homework them recent times of the class. I thought that it is better to choose the topic by themselves because I didn't want to limit their imagination. I said the thing I thought them. Because they might think a limitation I forgot to say. As sure as hell there will be excellent stories. When everything is said and done, in an instant, it ended as it began...



After 2 days:

I woke up and went to the school. I add the students' presentations to the board shaped like lizard (It is the best board for us). Everyone didn't send the stories all right but they had 2 days for it. Actually, it was 1 day but some of them weren't conducive, so I made it 2 days. I couldn't read all of them yesterday. I was giving Hiding Tactics class. He gave 5 tails to me. Our tails fall every 2 days. Because we can survive some animals want to eat us in this way. For this reason, we can always make over it. Certainly, if you find a place you love you can do it. Because of this reason tail is important for us, so he gave it. I came up early as always. I began to read stories. I read the stories savouringly and in a canter. Because this time the first lesson was Lizmaths. Oh my God! How nice are my children? Cross my heart I was affected. Especially Keri... He writes fluently.



This lizzy will be an author, it seems. It will be perfect if he will be an author because I find riveting its story. The other writing homework was also zestful, but this is extra good. Let's put it this way Keri may be an author or editor. He may be an editor too because he is very meticulous and watchful lizard, I can't tell you. Seems like he gulped down a dictionary or spelling book. Ay! This Mero is too ...

$\frac{3}{4}$ Lizard Mirya! Let's come, why do you boiled to writing stories. At least take a short break.

-Hey Layii! I'm in the most exciting chapter.

-You can write it later. How many words did you write?

-It's only 310.

-What did the teacher say for limit? And how many days do you have?

-There is no limit. The teacher said that you write it as you can. 2 days left; today and tomorrow. It will be good if we try to write it until Thursday.

-Okay, we have nothing to do tomorrow. You can go on at that time but we should eat fast and get to the piano class in time. I'm waiting for you. Close the compuzard (the computer) and come.

from NEIGHBORHOOD to COUNTRY

Author: Reyyan Dede (Age: 10)

Translator: Mehmet Akif Acar (Age: 14)


The Council of Ministers was gathered by the request of the Minister of Technology and Industry. Minister of Technology stated, "As for me we should not produce electrical devices because it brings about sound pollution," and let the other ministers decide. The other ministers also accepted this. The minister opened his opinion to the public which was happy that his opinion was accepted by the other ministers and the public.

The opinion of the minister was accepted but some people didn't accept. Me and my friends. Of course, some people also did not accept it, but let's not get into that. I am Faruk, the first member of our gang. You don't know our gang, right? Let me describe it to you.

This gang was founded by colliding with each other. I collided with every person in this gang by order. After finding out that we could get along well we started to go to the internet café, drink cola, play games shortly by spending a lot of time on different subjects, and build our gang. We decided our gang's name to "Children's Organization". Children's Organization is interested in the occasions that occur in the neighborhood (sure to the occasions that we can handle). If we are going to talk about the members of the gang; Faruk (me), Murat, Gülce and Gamze. Now let's get back to our topic.

First, everything was going great. Of course, for the neighborhood. As the Children's Organization, we first realized the change from putting fire inside the streetlamps, using wooden wheeled cars instead of normal cars. To talk about these changes, we went to the old wooden hut. All of us thought that it was nonsense not to see the good sides of technology. Of course, there are bad sides to technology, but we shouldn't isolate them because we can't fix them. We were angry at the neighborhood that they accepted this nonsense. So, we were waiting neighborhood to understand the situation.





They would probably find it weird to put fire inside the streetlamps. But what, they didn't! On the contrary, waiting had bad consequences for us.

I woke up to a beautiful Sunday. Well, actually I was thinking like that. Normally this was the worst day. After I got up from my bed, I saw my mother as a primitive cave woman. Seriously! She was blankly looking at the kitchen tools. And my father was looking at the TV trying to understand what it was. Probably their brain remembered their primitive times and took them back in time. But why we didn't go past in time? I guess because we disobeyed the minister. Oh, the neighborhood would turn into ancient Egypt while I am speaking! I started to run towards the hut without wasting any time. While running I saw the destroyed neighborhood by the primitives. These primitives may invade the city if they spread to other neighborhoods. Maybe they already did so. Because the ministers accepted this idea. I continue running by increasing my steps ten times more. When I arrived at the hut, I opened my thoughts to the others and said that we should hurry. All of us think we should realize these to the ministers. We already had no other solution. On the other hand, we are regretting that we gave a second chance to the neighborhood. We should have finished the job right then. Whatever, it is what it is. While we were running, we came up with an obstacle we would never guess. A group of primitives were coming toward us.

While my friends were delaying them, I kept running to the ministry. Even though it was difficult, they took me to the ministry because I asked a lot. While I was entering the ministry, I hoped that also the minister wasn't primitive. Or it would be really difficult to convince the minister. Luckily the minister wasn't primitive. When the situation is like this it was really easy to convince the minister. Because the minister was also scared of the primitives. The other ministers realized what fault they had done when the minister of technology and industry accepted this idea. It was their job to improve the country and bring prosperity. We did what was required. The Children's Organization had not only saved the neighborhood, but it had also saved an entire country.



THE LEGEND OF THE FIELDS

Ronaldo was a great football player, he loved football; he played the ball like an acrobat. In school, he tried to improve himself by playing football at physical education lessons. Every time he drank his water before physical education lessons, he would sweat because he was dehydrated. For this reason, he cannot stand and watch the football game sitting in sweat. Therefore, he brought two bottles with him today. Ronaldo felt great when he entered the physical education lesson.

Now he was in the physical education lesson. They did a give and take to set up the teams. The game started in the center. Ronaldo's team was shiny, the opposing team was jewels. The shiny team was fast. Ronaldo takes patience stone to improve in this sport. He loved this sport and talked to the ball. He tells the ball to give 5 points to his team and zero points to the opposing team. The ball said "okay" and that's what happened. The ball never went to the opposing team. Ronaldo was already playing well. That's why the ball was immediately convinced. He made a rainbow flick and once and a stepover once. Ronaldo heard that one of his friends wanted a pass and rolled the ball to him. He threw the ball so high. Ronaldo looked at his friend, when he saw this, he was shocked and said:

-What? Not everyone can play like you, I am sorry.

He took his stance and returned to his position. Ronaldo was furious. He took the patience stone in his hand, but he didn't talk while the game and the match started again. Ronaldo feinted every kid trying to take the ball and the bell rang. The school was over. The shiny team won 5:0. After school Ronaldo saw Antoine and called him:

-ANTOINE!

Antoine also wanted to tell him something:

-Come here, I have something to tell you

Ronaldo came running and breathless:

-Say it quickly, I am curious!

-My family and yours will drive us to FC Barcelona. Also, you smell sweat. That is a bit disgusting.

At first, Ronaldo couldn't believe it. Later, he asked his family. His family agreed. Ronaldo was beaming with joy, no one was happier than him. But he almost hit his head against the wall with joy.

It was morning, it was reporting card day. Classes started for them at 5'o clock. They went to school together. School ended, they went home, he was shocked when their family told them to pack their suitcases, but he packed the suitcase immediately.

They went to the plane after Antoine and Ronaldo said goodbye to their families. After they got off the plane, they were greeted by the club president and driven to their hotel room.

The next day they woke up early and went to the pitch. They met with friends, the technical director, trained and did match. Ronaldo and Antoine played on opposite teams. They were both good. A long ball came to Ronaldo from the midfielder to the defense. Ronaldo controlled the ball fantastically and scored his first goal. They performed well and FC Barcelona became champions that year. At the end of the season came an offer from Real Madrid for Ronaldo and Antoine. Ronaldo and Antoine said that they wanted to stay a little longer at FC Barcelona.

